

Serijal o vakcinacijskim krivičnim predmetima od 2002 do 2021 godine

I.)Tri pedijatrijske greške

Pogledajte noću u nebo i vidjećete jednu zvijezdu kako treperavo svijetli. To je zvijezda Sirijus“, rekao je na jednom predavanju iz predmeta „Istorija civilizacija i kultura“ prof. Hidajet Repovac. „Znate, stari Sumeri još prije 5000 godina znali da postoje dvije zvijezde, Sirijus A, koja je fiksna, i Sirijus B, koja se okreće oko Sirijusa A, a treperavu svjetlost koju vidimo sa zemlje stvara njeno kretanje“.

Ovaj upečatljivi primjer prof. Repovca pokazuje krajnje visok domet u ljudskom znanju a da pri tom ne znamo na koji način su stari Sumeri uspijeli doći do zvijezda ako nisu imali teleskop. Mi se u današnjem tekstu nećemo baviti zvijezdama već sudskim vještacima pedijatrima i patolozima, koje bismo eventualno mogli nazvati potamnjelim zvijezdama, i njihovim naučnim visinama. I, da odmah razjasnimo, ja od sudskih vještaka ne tražim pomenuti sumerski nivo znanja, već samo neophodni fond relevantnih naučnih činjenica iz oblasti imunizacije i visoke moralne kvalitete.

Nije to neki moj hir, to je prvo zahtijevao Zakon o vještacima FBiH pa tek onda ja. Ovaj zakon u članu br. 3, stav (e) eksplicitno kaže da sudski vještak treba biti lice koje se odlikuje integritetom i visokim moralnim kvalitetima. Tim prije što neuspjeh u zaštiti dječijih prava u BiH u oblasti teških vakcinacijskih reakcija najviše korelira sa sudskim vještacima i “stručnjacima” od kojih su tužilaštva tražila mišljenje u nedostatku vještaka.

Od 2002 do 2020 godine je bilo ukupno 23 vakcinacijska krivična postupka. Od toga je 19 bilo pokrenuto radi zaštite dječijih interesa, 3 protiv postupajućih tužilaca, 1 radi mogućeg ubistva, kao i 1 disciplinski postupak protiv tužilaca. Što se tiče 19 vakcinacijskih predmeta, tri su se odnosila na DTPr polio vakcinu (difterija, tetanus, veliki kašalj, poliomijelitis), i da se ne shvati krivo, preciziram da je bio jedan prvostepeni postupak, pa žalba glavnom kantonalnom tužiocu i na kraju žalba federalnom tužiocu. Dva su bila vezana za zajedničko davanje DTPr polio i hepatitis b vakcina. Četiri postupka su se vodila o hepatitis b vakcini. Tri postupka su bila vezana za zajedničko davanje BCG i hepatitis b vakcina, što uključuje prvostepeni postupak, žalbu glavnom kantonalnom tužiocu i žalbu, federalnom tužiocu. Bila su i tri postupka o MMR vakcini (morbili, rubeola, zaušnjaci) i jedan postupak o lošim vakcinacijskim praksama.

I.)Vakcinacija neuorološki oštećenog djeteta

Da bismo shvatili koliko je bitno mišljenje stručnjaka, izrečeno javno ili u sudskom postupku, pogledaćemo neke primjere opsjednutosti pedijatara vakcinacijom „po svaku cijenu“.

1.) 7 dana nakon prve hepatitis B vakcinacije beba je prestala koristiti ruku, 33 dana kasnije pri kontrolnom pregledu pred drugu vakcinaciju pedijatar je ustanovila da je beba mlitava i da ne kontroliše držanje glave. **Uprkos takvom zdravstvenom stanju pedijatar je odobrio primanje druge doze** hepatitis B vakcine, nakon čega se bebi stanje znatno pogoršalo, kao da je počela da “vene”, a otkriveno joj je i oštećenje mozga koje se naziva lezija. (RS),

2.) 5 dana po prijemu druge doze hepatitis B vakcine beba više nije mogla da stane na noge već je klecala pa padala iz stojećeg položaja. Sa 10 mjeseci beba je prestala da sjedi i koristi desnu ruku i desno rame a poremetila je i bio-ritam pa je po 48 sati bila budna iza čega je spavala po 20 sati. Beba je 2005 godine dobila mioklonu epilepsiju, **i pored takvog zdravstvenog stanja pedijatar je odobrio primanje treće doze** hepatitis B vakcine koja joj je znatno pogoršala zdravstveno stanje. (FBiH),

Da su pedijatri iznijeli stav da se neuro-rizično dijete ne bi smjelo vakcinisati, ili da se neuro- oštećeno dijete nakon oštećenja zdravlja prethodnom vakcinacijom ne bi smjelo vakcinisati, zdravlje određenog broja djece u našoj zemlji bi bilo zaštićeno. Pedijatri se o ovom problemu nikad nisu izjašnjavali jer ne poznaju sastav vakcina, a posebno supstance koje pod određenim uslovima mogu djelovati kao neuro-toksini.

Pedijatri ni o ostalim sastojcima vakcine nemaju pojma. Antologijska je izjava profesora pedijatrije na Medicinskom fakultetu u Sarajevu Lutve Sporiševića u emisiji „In medias res“ 21.06.2020 godine da vakcine ne sadrže nikakav genetički materijal. To znači da ovaj univerzitetski profesor koji uči studente ne zna šta su oznake WI-38 i MRC-5 u „Sažetku opisa lijeka“. Za razliku od njega, svaka majka djece u dobi za vakcinaciju, kad bi probudio i usred noći, iste sekunde bi izdeklamovala da je WI-38 sastojak vakcine koji označava fetuse stare tri mjeseca.

II.)Vakcinacija neispitanom koadministracijom

Postoje još jedna devijantna verzija ovog teškog neznanja pedijataru o imunizaciji. Uočićemo da se u prva dva primjera radilo o neuro-rizičnoj djeci koja su nakon vakcinacije stekla neurološka oštećenja i kojima se nakon naknadnih vakcinacija znatno pogoršalo zdravstveno stanje. To je **istovremeno davanje dvije vakcine od dva različita proizvođača** koje se naziva koadministracija, i ne bi se smjela koristiti ukoliko ne postoje dovoljno pouzdani istraživački rezultati da koadministracija dvije konkretne vakcine nije rizična po zdravlje. Kod istraživanja mora biti precizno naznačeno kod kojih dviju konkretnih vakcina se ispituje njihovo međudejstvo.

3.) 7 dana po prijemu **druge doze hepatitis B vakcine zajedno sa BCG vakcinom različitih proizvođača istog dana** u, beba je dobila tešku mlitavost i ukočenost udova kao i gubitak apetita. Mjesec dana kasnije je počela da pušta autistične krike a dva mjeseca kasnije je kompletno odbijala hranu i vodu. **I pored takvog zdravstvenog stanja** beba je **dobila još četiri vakcine** i to treću dozu hepatitis B , dvije doze DTPr polio i MRP vakcine nakon kojih je **dovedena u stanje neizlječivosti**.(RS),

4.) 6 dana nakon druge hepatitis B vakcine beba više nije slijedila predmete pogledom, i rijetko i polako je pokretala noge. U devetom mjesecu prilikom pregleda zbog prijema **treće doze hepatitis B i DTPr vakcine različitih proizvođača istog dana**, pedijatar je primijetio da beba ne hoda. **I pored takvog zdravstvenog stanja** beba je **primila još tri DTPr vakcine i tri hepatitis B revakcine koje su joj još više pogoršale zdravstveno stanje** jer je nakon njih postala mlitava, dobila epilepsiju, autizam, oštećenje moždane kore a i nerazvijen govor. Ova beba upotrebljava samo riječi ma- ma i ba-ba , nije u stanju da zauzme vertikalnu poziciju, ima stereotipne pokrete rukama kao da mijesi hljeb, ne kontroliše sfinktere i neprestano škrguće zubima. (FBiH),

III.)Višestruki udar antigenima

Sve češće se za vakcinaciju djece koriste tzv. polivalentne vakcine koje sadrže od pet do osam antigena u jednoj vakcini. Iz tog razloga ih nazivaju petovalentne, šestovalentne, sedmovalentne i osmovalentne vakcine. Dakle, veći broj ubačenih antigena u organizam male bebe treba da izazove od pet do osam paralelnih imunoloških reakcija istovremeno. Pogledajmo sljedeći primjer:

5.) 7 dana po prijemu **treće doze hepatitis B vakcine date zajedno sa DTPr vakcinom** beba je postala mlitava, dobila je teški oblik upale mozga koji se zove hipoksično- ishemična encefalopatija, tešku atrofiju moždanog tkiva i epilepsiju. (FBiH),

U ovom primjeru je beba primila antigen hepatitisa B, antigen difterije, tetanusa, ospica i antigen poliomijelitisa, ukupno pet antigena, a da niko nije mogao unaprijed da zna kako će taj udar bebin organizam podnijeti ovaj višestruki udar antigenima , u struci poznat pod nazivom Multiple antigen exposure. Ovakav udar ponekad blokira jetru koja više ne bude u stanju da izlučuje dodatne sastojke vakcine iz organizma, nego ih taloži unutra zbog čega ti sastojci gube svoje primarne osobine i

razvijaju toksicitet. Pedijatar je taj koji treba da ocijeni koliko je dječiji organizam sposoban da otpri istovremeni udar većeg broja antigena, jer ima i slabašne djece koja to nisu u stanju.

Nijedan pedijatar u svoje lično ime, nijedna katedra za pedijatriju ili neuropedijatriju, nijedno udruženje pedijatara nikada nisu dali mišljenje o tome da neuro-rizična i neuro- oštećena djeca teško podnose vakcinaciju, da neispitana koadministracija i višestruki antigenski udar izazivaju teške zdravstvene komplikacije. Isto tako, niko od njih nikada nije imao hrabrosti da kaže da se teška vakcinacijska posljedica u navedenim slučajevima naziva „ljekarska greška“.

IV.) Utvrđivanje uzroka smrti ili teškog invaliditeta

Kad ovakva djeca umru, sudski vještaci patolozi u svoj Izvještaj o smrti uopšte ne upisuju podatke o vakcinama koja su djeca dobila prije smrti kao što su broj vakcina, nazivi vakcina i broj antigena. Osim što na ovaj način doprinesu netačnom utvrđivanju uzroka smrti, ovi „stručnjaci“ nikada ne traže „Deklaraciju proizvoda“ da vide sastojke vakcina zbog čega su izuzetno loše informisani o tome šta vakcine zaista sadrže. Posljedica nepoznavanja sastojaka vakcina, kao što su npr. živa iz vremena prethodnih generacija vakcina koje su je koristile kao konzervans, da sačuvaju tekućinu vakcine od gljivica i bakterija, i aluminijev hidroksid, je da tužiocu koji je otvorio istragu ne predlože da izvrši hemijsko-toksikološku analizu uzoraka djece, niti predlažu analizu otvorenih i upotrebljenih bočica vakcina. Ponekad je umjesto hemijsko-toksikološke potrebno napraviti mikrobiološku analizu uzoraka krvi djeteta i bočica vakcine, kao na bakterije u ovom sljedećem slučaju:

6.) 6 dana po prijemu druge hepatitis B vakcine beba je imala tako jako zatajivanje rada srca da je oživljavana i stavljena na aparate za disanje. Pri tom joj se javila **i sepsa uzrokovana bakterijom Staphylococcus aureus**, nakon čega je postala mlitava. Encefalopatija koju je beba dobila nije dijagnostifikovana pune dvije godine zbog čega je beba bila zdravstveno zapuštena i neliječena od teškog oboljenja.

Jedan od ozbiljnih problema nako što beba ili malo dijete pretrpi značajno oštećenje zdravlja je i zatiranje tragova o takvom oštećenju. Evo jednog primjera:

7.) 13 dana po prijemu DTPr vakcine beba je imala prve trzaje ruku i nogu, na šta pedijatar nije reagovao. Deset dana kasnije trzaji su postali jači i češći, kao da su se tresli, a 47 dana kasnije beba je dobila prvi epileptički napad. Pregled mozga bebe koji se zove magnetna rezonanca je pokazao atrofiju mozga, a **u bolnici je nestao izvještaj** o teškom pogoršanju zdravstvenog stanja kada je bebi srce prestalo raditi i kada joj je bio smanjen dotok krvi u mozak, što je moglo uzrokovati produženi nedostatak kiseonika u tkivima i krvi, vrlo bitan za bebino kasnije zdravstveno stanje. (RS),

Moralno najogavniji primjer utvrđivanja teškog oštećenja zdravlja nakon vakcinacije je kad pedijatar ili neuropedijatar ne smiju reći šta je stvarni uzrok jer se boje da će ih zamjenik ministra otpustiti s posla ili da im donator vakcina više neće zabijati zelene šuške u džep. Njihovo ćutanje ponekad djecu može preskupo da košta.

8.) 1 dan po prijemu treće doze hepatitis B vakcine beba je dobila vrtoglavicu, mlitavost i tešku iscrpljenost, a bebino stanje se pogoršavalo iz dana u dan. **Ljekari nekoliko godina nisu željeli objasniti uzrok nastale bolesti, zbog čega su ljekari iz druge države, koji nisu bili detaljno upoznati sa vakcinacijskim praksama u BiH, predložili da se djevojčica podvrgne operaciji vađenja uzoraka iz kičmene moždine**. Rađena lumbalna punkcija je trajno oštetila njeno zdravlje jer je bila loše izvedena u jednoj ustanovi za majku i dijete u Srbiji. Naime, izvršeni zahvat je djevojčici uzrokovao oduzetost nogu sa mlitavim, slabim i propalim mišićima koji više nisu mogli držati zglobove. (RS)

Pokojni neuropedijatar prof. dr. Smail Zubčević, tadašnji šef katedre za neuropedijatriju na Medicinskom fakultetu u Sarajevu, šef odjela neuropedijatrije u dječijoj bolnici Jezero i politički angažovani član SDP stranke je skoro 14 godina tvrdio da vakcine ne izazivaju teška neurološka oštećenja kod djece. Zahvaljujući svjedočenjima prof. Zubčevića na Tužilaštvu KS koji se protivio vršenju laboratorijskih analiza, najveći broj istraga je okončan bez podizanja optužnice.

Prije nekoliko godina je otkriven dugo i pažljivo sakrivan slučaj 14 djece oboljele od infekcije moždane tekućine virusom morbila, ta djeca su bila u izuzetno teškom stanju, nisu mogla sjediti, hodati, govoriti, jesti itd. Dijagnoza koju su dobili se zove subakutni sklerozni panencefalitis (SSPE) i najteže je neurološko oboljenje koje postoji. Jednom sam bila u kući djeteta sa takvom dijagnozom koje je sjedilo nekoliko minuta, zatim počelo da povija leđa na desnu i lijevu stranu kao da nema kičmu, na kraju je palo gornjim dijelom tijela na kauč i nije moglo samo ustati. Kad sam izašla, jedva sam se dokobeljala do klupe i sjela sam da dođem sebi od šoka izazvanog prizorima koje sam vidjela. Više od pola sata sam plakala i nisam mogla da se smirim, a noge su mi bile teške kao da su od olova. Tek kad sam normalizovala disanje, ustala sam sa klupe i krenula na sljedeći sastanak. Sutradan sam otišla prof. Zubčeviću da razgovaramo o toj tragediji.

-Ah, jel' Vi ono niste završili medicinu? Šta ste Vi uopšte po struci?

-Diplomirani sociolog, ali to nema veze sa tvrdnjom da su djeca stradala od MMR vakcine.

-Ta djeca nisu mogla stradati od MMR vakcine kad nisu ni bila vakcinisana.

Tu se naš razgovor završio. Kontaktirala sam svih 14 roditelja od kojih mi je 6 dalo kopiju kartona vakcinacije njihovog stradalog djeteta. Pokupila sam ih i ponovo zakazala razgovor sa prof. Zubčevićem.

-Profesore, djeca su bila vakcinisana MMR vakcinom. 6 roditelja mi je dalo kopiju vakcinacijskog kartona svog djeteta. Evo, vidite da je tako.

-Vi niste ljekar, Vi nemate pojma, to nije bila MMR vakcina već neki divlji soj virusa morbila.

-Profesore, kako možete tvrditi da su djeca inficirana divljim sojevima virusa morbila? Znam sa nijednom djetetu niste radili laboratorijsku pretragu koja se zove genotipizacija i koja prepoznaje sojeve.

-Nema potrebe da se radi genotipizacija kad su to bili divlji sojevi.

-Profesore, ne možete tvrditi da je divlji soj ako nemate laboratorijsku pretragu. Svjetska zdravstvena organizacija je klasifikovala sve sojeve morbila i oko pedesetak divljih sojeva. U MMR vakcinama se koristi samo soj A virusa morbila, pa ako se u dječijoj moždanoj tekućini genotipizacijom utvrdi da je soj A, onda je to dokaz da su djeca stradala od MMR vakcine, a ako je bilo koji od ostalih šezdesetak sojeva, onda nije od vakcine.

-Nema potrebe da se radi genotipizacija i nemamo više o čemu da razgovaramo.

-Ali, profesore, Vi nemate dokaz. Soj A.....

-Doviđenja! Završili smo razgovor!

U zadnjih dvadeset godina u vakcinacijske krivične postupke je bilo uključeno ukupno 140 djece zbog neželjenih vakcinacijskih reakcija, i to 115 zbog DTPr polio vakcine, 3 zbog koadministracije DTPr polio i hepatitis b vakcine, 1 zbog koadministracije BCG i hepatitis b vakcine, 7 zbog hepatitis B vakcine i 14 zbog 14 MMR vakcine. Zahvaljujući mišljenjima prof. Zubčevića i još nekih drugih vještaka koje ćemo pomenuti drugom prilikom, nijedno od ove djece nije primilo novčanu naknadu za oštećenje zdravlja nakon vakcinacije.

Ove tri klasične ljekarske greške nisu visoko na nebu kao zvijezda Sirijus, ali su jednako nedodirljive. Od 2002 godine do danas nijedan ljekar nije odgovarao ni za jednu od njih iako je očigledno da kod ova tri načina davanja vakcina nije bio problem u vakcini nego u načinu davanja vakcina, odnosno klasična ljekarska greška. Kad pedijatri, neuropedijatri i patolozi prave moralni izbor između opcija „zaštititi kolegu“ i „spriječiti stradanja djece u budućnosti“, oni se najčešće opredjeljuju za pristup „mir, mir, mir, niko nije kriv“. Zato bi trebalo postaviti pitanje kako kod pedijatara i patologa kotira vrednosna orijentacija čovjekoljublje? Zatim, na kom mjestu u njihovoj ljestvici se nalazi pravdoljubivost? Tačnije rečeno, koliko su potisnute u podsvjest da se ne bi suočili sami sa sobom, a koliko nas obmanjuju hladno, s umišljajem i bez imalo griže savjesti? Koliko puta sam se pitala mogu li ti ljudi noću da spavaju nakon brojnih prikrivanja grešaka svojih kolega koji su roditeljima stradale djece na leđa natovarili teret koji će nositi cijeli život? Zar nije bilo lakše reći istinu nego svake godine proizvoditi nove invalide?

II.)Procvat korupcije spojem tužioca & vještaka

Nedoličnu vezu između tužioca i sudskog vještaka najbolje možemo upoznati na primjeru djeteta koje je tri dana nakon vakcinacije palo u komu. Ovaj primer se desio ranije, ali sam ga odabrala jer mu je svaka stavka u potpunosti dokaziva.

1.)istražna radnja: ljudski faktor

Na pitanje roditelja doktoru da objasni šta se desilo uvijek se dobije isti odgovor: „Ništa. Nakon vakcinacije dijete nikad ne umre od vakcine niti stekne trajno i teško neurološko oštećenje “. Tako kaže neuropedijatrijska struka u BiH. U medicinskom pravu, kako samo ime kaže, postoje dvije razgraničene cjeline, medicina i pravo. Tužilac nije dužan da poznaje medicinu i koristi se mišljenjem vještaka kad donosi svoje odluke. Međutim, tužilac treba da procijeni da li je vještak koji mu daje mišljenje korumpiran ili nije.

Npr. ta ista neuropedijatrijska struka je propustila da ocijeni i predloži tužiocu da li se kod stradalog djeteta desio tzv. loš odgovor organizma na vakcinaciju, što se dešava, nego nije smjela ništa o tome da kaže da se roditelji ne bi dosjetili da i ta mogućnost postoji. Zatim, struka je prećutala da transport na neodgovarajućoj temperaturi može promijeniti organoleptička svojstva vakcine. Osim toga, struka je prećutala da je i neadekvatno rukovanje vakcinom moglo uticati na nastalu štetu po zdravlje. Tako npr. u uputi proizvođača je pisalo da se vakcina prije upotrebe treba dobro protresti, vjerovatno zato da se molekule konzervansa ne bi grupisale. Isto tako je bilo navedeno da kad se višedozno pakovanje otvori da se sav sadržaj trebao iskoristiti odmah nakon otvaranja, a ako šta ostane, da se taj ostatak baci, što znači da se ostatak tekućine nije smio čuvati do jutro. Ne treba zaboraviti ni da se pokazalo da ta vakcina nije imala odgovarajuće standardne zatvarače bočica, čepove sa srebrnim krugom. Iglu je u sadržaj iste tekućine vakcine ušla barem nekoliko puta, a test na prisutnost moguće unešene nečistoće nakon skidanja čepa sa bočice uopšte nije provjeravana. Obzirom da je uputa za upotrebu bila prevedena nakon početka vakcinacije, ne znamo da li je ljudski faktor, ovom i ostalim pobrojanim greškama Federalnog zavoda za javno zdravstvo, uticao na oštećenje zdravlja a ne vakcina. Zato se kao kišobran za sve ove opcije koristio argument da je vakcina imala ispravne papire prije izlaska iz fabrike..

Da li bi neuropedijatar za ovakvo falš mišljenje koje nije obuhvatilo sve relevantne faktore mogao biti strpan iza rešetaka? Član 348 Krivičnog zakona FBiH, davanje lažnog iskaza, za vještaka kaže :

(3) Ako je lažan iskaz dat u krivičnom postupku u Federaciji, učinitelj će se kazniti kaznom zatvora od šest mjeseci do pet godina.

(4) Ako su zbog krivičnog djela iz stava 3. ovog člana nastupile naročito teške posljedice za okrivljenika, učinitelj će se kazniti kaznom zatvora od jedne do deset godina.

Međutim, postoji jedna velika prepreka zbog koje ovakav neuropedijatar nikad neće biti uhapšen. Razlog je sasvim jednostavan, ovog neuropedijatra je tužilac zaštitio da ne ode u zatvor nakon što se izjasnio pred tužilaštvom i nakon što nas je slagao pred šest televizijskih kamera, tako što nije skupio dokaze koji bi pokazali da je doktorov iskaz lažan. Tužilac je prihvatio mišljenje neuropedijatra na lijepe oči, odnosno bez ikakvih laboratorijskih dokaza u vidu kompjuterskog isprinta izvršenih laboratorijskih analiza.

2.)istražna radnja: toksični efekti

Nakon ovog kočenja istrage saznali smo da u Parizu postoji laboratorija “Philippe Auguste” koja radi bio-markere, što je jedan sasvim nov način ispitivanja prisutnih teških metala u organizmu i njihovog toksičnog efekta koristeći uzorak urina.Ovaj bio-marker pokazuje stepen izlučivanja žive iz organizma i zove se urinarni porfirini. Kod stradalog dječaka dobijeni rezultat CP/UP je bio 21.4 dok se laboratorijske granične vrijednosti kreću u rasponu od 5- 9. Zato je opis rezultata bio „značajan toksični efekat žive na fiziologiju organizma“. Inače, nivo žive u krvi i urinu se na drugi način radi primjenom tzv. hladno vaporizirajuće atomske fluorescentne spektrofotometrije (CVAFS).

Ovakav laboratorijski nalaz je bio dovoljan pokretač ponovnog otvaranja istrage po članu 121 Zakona o krivičnom postupku FBiH koji predviđa toksikološka ispitivanja. Postupajući tužilac je za neku dnevnu novinu pojasnio: "Savićeva traži ponovno pokretanje istrage zbog navodnog postojanja žive kod neke djece čiji je urin poslat na vještačenje i analizu u Pariz. Ona je nama dostavila četiri, pet nalaza gdje je, navodno, u organizmu utvrđeno postojanje povećane koncentracije žive. Međutim, **u laboratorijskim nalazima se ne spominje da je uzrok bolesti vakcina DTPr, nego se samo u nalazu konstatuje da neko ima živu, neko olovo...**"

Ostaje otvoreno pitanje kako jednom ovakvom tužiocu objasniti notornu činjenicu da svaka laboratorija vrši samo analizu uzorka koji je poslat i samo pokazuje da li se nađene količine ispitivane supstance kreću u okviru referentnih vrijednosti ili ih ima više ili manje od očekivanog. O rezultatu laboratorijskog nalaza „značajan toksični efekat žive na fiziologiju organizma“ se trebao izjasniti toksikolog ali tužilac nije naredio izjašnjenje. Pošto toksikologa u FBiH tada nije bilo, predložili smo jednog uglednog profesora iz Beograda, ali ga tužilac nije želio uzeti.

Možda da tužioca ipak ostavimo u njegovom uvjerenju da vakcine nikad ne mogu proizvesti toksičan efekat jer ponekad suočavanje oprečnih činjenica izazove samo konfuziju ali ne i prosvjetljenje.

Tužiočevo zadržavanje ispitivanja toksičnog efekta će trajati sve dok neko oštećen ne postane dovoljno navalentan da tužioca prisili da poduzme neku istražnu radnju. Mi smo se obratili tadašnjem visokom predstavniku Valentinu Incku sa molbom da pomogne se zaplijenjene bočice pošalju u laboratoriju na analizu i tri puta molbom tadašnjem šefu odjela za organizovani kriminal Tužilaštva BiH Drew Engelu, ali nam nijedan od njih nije htio pomoći.

U to vrijeme smo posebno bili razočarani profesorom Miroslavom Šoberom sa Farmaceutskog fakulteta, pa smo mu uputili pismo u kom je, između ostalog, pisalo:

"...Ovom prilikom od Vas ne očekujemo nikakvu pomoć. Samo želimo izraziti naše žaljenje zbog Vašeg nedopustivog i neoprostivog ćutanja o potrebi toksikološke analize bočica radi utvrđivanja istine jer smo postupajućeg tužioca godinama morali ubjeđivati da se takva analiza treba raditi, a **da ste se Vi oglasili razvoj događaja bi bio sasvim drugačiji**. Iz tog razloga Vam ovaj dopis dostavljamo isključivo zato da se suočite sa Vašom savjesti. Naše udruženje takođe nema namjeru da protiv Vas poduzima nikakve sankcije. Razlog tome je što vjerujemo u moć roditeljske suze."

3.)istražna radnja: laboratorijska analiza bočice

Tačnije rečeno, tužioce treba bagerom tjerat' da izdaju nalog o zaplijeni bočica i da ih pošalju u laboratoriju jer sami to nikad ne bi uradili. A i kad ih pošalju, one ne stignu na odredište. Pa čak i kad stignu na odredište, obrade se polovično, a nalaz se prihvati kao da je urađena cijela analiza.

Nakon padanja malog dječaka u komu, zaplijenjeno je nekoliko bočica i ostavljeno u frižider Odjela za forenziku MUP-a KS. Punih jedanaest godina smo čekali da se pošalju u laboratoriju. Na naš zahtjev poslate su u laboratoriju u Austriju, na osnovu konsultacije sa jednim toksikologom izvan BiH. Nakon toga je austrijsko ministarstvo pravde, organ za prepisku između strane laboratorije i našeg tužioca, 21.03.2012 godine obavijestilo kantonalno tužilaštvo u Sarajevu da je stigao nalog za vršenje analize ali da bočice nisu stigle !

Da bismo shvatili ovaj dio teksta treba da se sjetimo da limuntus štiti domaći džem od kvarenja i da po istom principu konzervansi štiti vakcine od gljivica i bakterija. U vakcinama prethodnih generacija još od 1935 godine se kao konzervans koristio tiomersal. Agencije za javno zdravstvo, Američka pedijatrijska akademija i proizvođači vakcina su tvrdili da nema dokaza o šteti uzrokovanoj malim dozama timerosala u vakcinama, osim manjih reakcija poput crvenila i otoka na mjestu injekcije. Međutim, u julu 1999. godine su, sakrivajući da su motivisani prijavama za oštećenje zdravlja djece nakon vakcinacije, zahtijevali da timerosal treba smanjiti ili eliminisati u vakcinama ***kao mjeru predostrožnosti***.

Tiomersal nije zastarjela tema. Postoji dosta vakcina novije generacije koje koriste nove vrste konzervansa ili ih čak prave bez njega, ali kad su nam uvaljivali donacije vakcina „šlj“ kategorije, u njima je po pravilu uvijek bio tiomersal. Dugo sam čuvala isječak iz novina u kom je Ranko Škrbić, nekadašnji ministar zdravstva Republike Srpske i profesor na Farmaceutskom fakultetu u Banja Luci,

u to vrijeme tvrdio da vakcine bez tiomersala ne postoje. Mogao je ministar da tvrdi šta god hoće, ali pet godina prije njegove izjave, Glaxo Smith Kline je za svoje DTPr vakcine umjesto tiomersala kao konzervans koristio 2-phenoxy-ethanol, a koristili su se i fenol i benzetonij hlorid.

Neuropedijatar je roditelju pokušao poturiti ribu kao krivca za stečeno oštećenje zdravlja jer u njoj ima puno metil žive kako bi konzervans iz vakcine ostao bez krivice. Roditelj je odgovorio: Nisam ja tebi, Smajo, doveo dijete u bolnicu nakon što je jelo ribu nego nakon što se vakcinisalo.

Pošto među čitaocima vjerovatno ima malo hemijskog obrazovanja, dugujem objašnjenje da je konzervans prethodnih generacija vakcina sadržavao tzv. etil živu dugog i nerazumljivog imena sodium ethyl mercury thiosalicylate $C_2H_5Hg^+$ koja je neškodljiva. Nakon što se dijete vakciniše, etil živa se u roku od sedam dana izbaci iz bebinog organizma. Problem nastaje samo onda kada se etil živa ne izbaci iz organizma već se zadrži unutra. Tada se akumulira i ponekad se pretvara u metil živu, $[CH_3Hg]^+$ poprima toksična svojstva i djeluje kao pravi neuro-toksin, trovanjem dječijeg nervnog sistema, posebno mozga. Ono što treba da zapamtimo je da se neškodljiva supstanca pretvara u vrlo škodljivu. Etil živa iz vakcine bi se iz organizma malog djeteta trebala izlučiti u roku od 7 dana a metil živa iz ribe u deset puta dužem roku od 77 dana.

Tužilac je nalogom od 12.12. 2011 godine zatražio od austrijske laboratorije, koju sam predložila ja prihvativši mišljenje jednog vještaka iz inostranstva, da izvrši analizu omjera etil i metil žive u tekućini vakcine. Njihov međusobni odnos bi pokazao uzroke toksiciteta. Laboratorija je obavijestila tužioca da je hemijska analiza bočica urađena ali da bi za dodatne analize koje je tužilac naredio trebalo platiti još dodatnih 3000 eura. Laboratorija je faktički odgovorila na tužiočevu naredbu, tačka 5, u kojoj je tužilac tražio da se utvrdi omjer etil i metil žive u bočici. Tužilac Keštalica je ovako urađenu polovičnu analizu, hemijsku bez toksikološke, prihvatio kao validan dokaz da vakcina nije bila uzrok oštećenja zdravlja tog djeteta. Tačnije rečeno, tužilac je informaciju o količini žive kojoj je nedostajala informacija o toksičnosti, proglasio kompletiranom analizom i tu se zaustavio.

4.)istražna radnja: mišljenje toksikologa

Sudski vještak toksikolog bi bio jedini relevantan da kaže svoje mišljenje o uzrocima oštećenja zdravlja djeteta nakon vakcinacije. Umjesto njega, o bolesti su se izjašnjavali infektolog, pedijatar, hematolog i patolog (a dijete, Bog dao, živo). Nakon nekih naših insistiranja, tužilac je zatražio mišljenje od biohemičara, iako na istom fakultetu ima toksikolog. Pa i kad mu je biohemičar dao toksikološko objašnjenje, uloživši impresivan istraživački trud, tužiac se ogлуšio o njegovo stručno mišljenje. Naime, šef katedre za biohemiju Farmaceutskog fakulteta prof. Adlija Čaušević, je u svom mišljenju istakla da jedan urađeni nalaz žive (biomarker) nije dovoljno validan dokaz o prisustvu žive. Iz tog razloga se prof. Čaušević potrudila da detaljno ispita testove za dokazivanje žive u organizmu i predložila još osam drugih pretraga kako bi se utvrdilo faktičko stanje, ali ovu sugestiju stručnog lica tužilac Kreštalica nije prihvatio.

5.)istražna radnja: gramaža toksične materije

Prof.Čaušević je, dajući mišljenje tužiocu, takođe uočila da može doći **do prekoračenja srednje dnevne doze žive zbog nepravilnog razmaka između vakcina**. Nažalost, ni ovu opasnost po zdravlje djece od tužilac nikad nije ispitao i time je izbjegao da odgovornost za pogrešan kalendar vakcinacije pripíše Federalnom zavodu za javno zdravstvo. Američka agencija za zaštitu okoliša je 1997 godine zauzela stav da se u organizam ne bi smjelo dnevno unositi više od 0.1 μg žive po kilogramu težine djeteta.

Vakcina protiv difterije, velikog kašlja, tetanusa i poliomijelitisa se novorođenčadima daje u tri doze počevši od 2 mjeseca, zatim od 4 mjeseca, 6 mjeseca, a zatim slijedi revakcinacija. Svaka doza sadrži 50 mikrograma žive, što znači da su stradalom djetetu prije stradanja u organizam unijeli 150 mikrograma žive i da je organizam reagovao na revakcinu, kada se u organizam ubrizgavanjem u

mišićno tkivo bebe unijela doza od 200 mikrograma. Na ova četiri antigena se sada pridodaje i antigen haemophilus influenzae b.

6.) istražna radnja: obim i težina štete

Obim i težina nastale štete vrlo varijabilni pojmovi. Kad se izlije rijeka zbog obilne kiše, napiše se izvještaj: Bila je poplava, uništeno je 167 kuća i 93 automobila. Kad dođe loša serija vakcina, ili kjad se njome loše rukuje, ne piše se nikakav izvještaj pa nikad ne znamo koliko je djece stradalo.

Tužioc i očekuju da podnosilac tužbe prikuplja dokaze za koje postoji zabrana pristupa informaciji i koji se mogu nabaviti samo uz tužilački nalog. Ovo se odnosi na dokaze iz medicinske dokumentacije koje štiti Zakon o zdravstvenoj zaštiti ili stanja na bankovnim računima, a koje štiti Zakon o bankama. Umjesto da izdaju tužilački nalog i utvrde činjenice, tužioc i utvrde da nema dovoljno dokaza da je počinjeno krivično djelo.

U toj spornoj DTPr vakcinaciji sam podneskom od 12. 07.2004 tražila da se ustanove obim i težina posljedica. Jedini način da se ispita moguća šteta je bila zaplijena knjiga protokola Pedijatrijske klinike Koševo, i ,ako su se vodile zasebno , i sa Opšte pedijatrije, Dječije intenzivne njege, Dječije infektivne klinike, CUM-a i Službe hitne pomoći jer su to jedini objektivni materijali dokazi. Ako ovi podaci nisu bili centralizovani već držani odvojeno, iste informacije su trebale biti prikupljene na Opštoj pedijatriji, odjeljenju dječije intenzivne njege, odjeljenju za dječije zarazne bolesti, odjeljenju bolničke hitne pomoći i službi Hitne pomoći grada.

Postupajući tužilac Sead Kreštalica nikada nije izdao naredbu da se izuzmu knjige protokola čime je spriječio dokazivanje o broju djece čiji su roditelji u to vrijeme tražili medicinsku intervenciju nakon vakcinacije. Tužiteljica Berina Alihodžić, koja je odgovorila roditelju stradalog djeteta, je navela „da nije bilo nus pojava prilikom davanja vakcine, zbog čega su iznijeti stavovi Jagode Savić ocijenjeni kao neosnovani i stručno neutemeljeni.“ (str. 2) i ponovo „i nije postojala postvakcionalna reakcija kod velikog broja djece“ (str.6).Tužiteljica Alihodžić je ovo mišljenje dala bez činjeničnog uporišta jer nije imala podatak koliko roditelja je zatražilo ljekarsku pomoć nakon vakcinacije i za svoju tvrdnju nije imala nikakav materijalni dokaz jer se tužilac Kreštalica nije potrudio da ga pribavi. Umjesto da insistira da se po upisnim knjigama prikupe dokazi o broju djece koji su nedostajali, tužiteljica Alihodžić je ovo neprikupljanje dokaza o broju vakcinskih reakcija lažno proglasila za medicinsku istinu.

7.) istražna radnja: sprečavanje dokazivanja

U istrazi o ovim boćicama DTPr vakcine je cijela istraga vođena nakaradno i bez jasne ideje o načinu dokazivanja krivice. Kako se može okvalifikovati rad postupajućeg tužioca? Najprije bismo se trebali prisjetiti člana 349, sprečavanje dokazivanja, koje kaže:

(2) Ko s ciljem da spriječi ili znatno oteža dokazivanje u sudskom, prekršajnom, upravnom ili disciplinskom postupku u Federaciji sakrije, ošteti, uništi ili **učini neupotrebljivim** tuđi predmet ili ispravu koja služi dokazivanju, kaznit će se novčanom kaznom ili kaznom zatvora do tri godine.

8.) istražna radnja: rezime dokaza

Šta je sve tužilac Kreštalica učinio neupotrebljivim? Analiza stepena čistoće vakcine je ostao neupotrebljiv dokaz jer nije rađen prije dekompozicije tekućine. Odnos etil i metil žive u boćici vakcine, količinu žive u dječijem organizmu, broj stradale djece, netražanjem mišljenja toksikologa, slanjem na mišljenje biohemičaru umjesto toksikologa, koji je radio na istom fakultetu, greške Federalnog zavoda za javno zdravstvo u vezi sa prijevodom upute za rukovanje vakcinom, što je izazvalo grupisanje molekula žive bez tresenja boćice, eventualno korištenje tekućine koja se trebala baciti sutradan, eventualno sekundarno zagađenje tekućine vakcine čestim ulaskom igle , čuvanje na neodgovarajućoj temperaturi, pogrešan kalendar vakcinacije, kumulativni efekat žive i prekoračenje srednje dnevne doze žive su ostali sakriveni dokazi, a za sve njih odgovornost za grešku snosi Federalni zavod za javno zdravstvo.

III.) Priča iz naftalina postaje hit sezone?

Nakon rata sam u dječijoj televizijskoj emisiji „Maštaonica“ na tada izuzetno gledanoj televiziji „Studio 99“. propagirala vakcinaciju djece a gost mojih priloga je bio tadašnji glavni federalni epidemiolog prof. dr. Zlatko Puvačić. Polazila sam od stava da sam i ja redovno vakcinisana, da su moji roditelji poštovali preporuke našeg komšije pedijatra dr. Zlatanovića i da se tada vakcisanje smatralo dijelom zdravstvene kulture. Tih godina nisam znala da su vakcine koje sam ja primala imale samo dva sastojka, antigen , koji je trebao da izazove imunološku reakciju, i konzervans, da vakcinu zaštiti od gljivica i bakterija, a da današnja djeca primaju vakcine koje imaju i do 21 dodatni hemijski sastojak.

A onda je 2002 godine došao projekat vakcinacije djece protiv hepatitisa b, koji je koristio prvu vakcinu izrađenu genetičkim inženjeringom. Hepatitis je jedno teško i ozbiljno oboljenje, upala jetre, najčešće uzrokovana virusnom infekcijom, ali je predložena vakcinacija imala niz stručnih promašaja. Iz tog razloga sam u emisiji „Vijesti u 7“ na televiziji Hayat pozvala roditelje da ne vakcinišu djecu tom vakcinom. Ubrzo sam dobila etiketu da sam društveno opasna osoba koja svjesno ugrožava zdravlje djece i nekih 1180 ljekara je potpisalo zahtjev za mojom smjenom sa mjesta direktorice SOS telefona.

1.) Odobrenje bez kompletne dokumentacije

Prvi razlog moje pobune protiv te vakcine je bila očita i dokaziva povreda procedura za izdavanje odobrenja za upotrebu u FBiH, koje je izdato 07. 08. 2001 pod brojem **05-37-3800/01 (1 d ped) i05-37-6407/07 (1 d adu)** . Vakcini je nedostajala tehnička dokumentacija kao što su ekspertni izvještaji, farmaceutsko- hemijska, biološka, mikrobiološka i virusološka dokumentacija, a posebno farmaceutsko- toksikološka dokumentacija koja utvrđuje toksičnost, toksičnost za reprodukciju, embrio- fetalnu i perinatalnu toksičnost, mutageni potencijal, farmakodinamiku, lokalnu podnošljivost itd. Farmako-kinetičke osobine iz deklaracije proizvođača su bile definisane kao nepoznate. **Fascikla sa dokumentacijom o prvoj registraciji te vakcine iz 2001 godine je nestala iz arhiva Federalnog ministarstva zdravstva, iako je zakonom propisano obavezno trajno čuvanje takvih dokumenata.**

Sapunica sa nedostajućim dokumentima se nastavila i narednih godina jer je trebalo punih deset godina da se dokopamo istine. Pitali smo se šta je krila dokumentacija koja je nestala kad je neko zbog nje bio spreman da prekrši zakon, i nismo htjeli odustati dok ne iščepkamo o čemu se radi. Agencija za lijekove i medicinska sredstva BiH je, po njenom osnivanju 2009 godine, dokumentaciju o svim do tada registrovanim vakcinama preuzela od Federalnog ministarstva zdravstva. Prilikom primopredaje je оформljena komisija pri Ministarstvu civilnih poslova BiH i urađen je zapisnik o primopredaji. Agencija posjeduje spisak preuzetih fascikli po kom rezultira da FMZ prilikom primopredaje fascikli uopšte nije ni predalo fasciklu te vakcine iz 2001 godine. FMZ posjeduje zapisnik o primopredaji ali ne i spisak predatih fascikli, pa ne može dokazati da je spornu fasciklu zaista predao Agenciji.

Postoji samo dokumentacija o obnovljenoj registraciji iz 2007 godine . Stranice integralnog materijala o osobinama vakcine iz te dokumentacije nisu bile obilježene pečatom kompanije na način da jedna polovina pečata pokriva jednu stranu a druga polovina pečata drugu stranu, čime se garantuje cjelovitost dokumenta. Bez ovih oznaka nepovredivosti stranica i njihovog redoslijeda se može osnovano sumnjati i da je svaki priloženi izvještaj naknadno ubačen u integralni tekst. Prije tri godine je Agencija tvrdila da je i dokumentacija iz 2007 godine uništena u poplavi koja je zahvatila Banja Luku.

Udruženje roditelja teško bolesne djece u BiH je ustanovilo da dokumentacije nema nakon isteka mandata dr. Zlatka Vučine, tadašnjeg direktora Federalnog zavoda za javno zdravstvo i istaknutog

člana HDZ-a. Njegovog nasljednika, dr. Željka Lera, smo više puta molili da se oglasi u javnosti . Dr. Ler, politički angažovan u SDP-u, je taj podatak da je dokumentacija prve registracije iz 2001 godine nestala solidarno prečutao. Mi smo tražili javno priznanje kako bi javnost saznala da se nismo bunili bez razloga i da nismo stvarali haos u imunizaciji djece već smo tražili strogu kontrolu vakcina koje se djeci daju. Dr.Željko Ler je znao da član 349 Krivičnog zakona FBiH tretira sakrivanje dokumentacije iz 2001 godine kao krivično djelo sprečavanje dokazivanja, ali je ipak izabrao da ćutanjem bude saučesnik izvršiocima.

2.) Priučena savjetnica

Tadašnji glavni epidemiolog, prof. Zlatko Puvačić je lično provjerio stručne reference savjetnice za ovaj projekat ,dr. Popov iz Bugarske, i ustanovio da nije imala niti jedan dan radnog staža na epidemiološkim i imunizacijskim poslovima, niti je ikada objavila ijedan stručni rad iz ove dvije oblasti. O tome je prof. Puvačić dao izjavu za magazin "Express" .

3.) Nepostojeći proizvodni pogon

U tri rješenja o registraciji izdata u periodu od deset godina se u rubrici „proizvođač“ pojavljuju tri različita imena, odnosno pravna lica. U prvoj se navodi proizvođač iz Južne Koreje, u drugoj iz Francuske i LG koji inače proizvodi televizore i ostalu tehničku robu, a u trećoj samo proizvođač iz Francuske. Kod prve registracije vakcine u FBiH je proizvođačevo predstavništvo iz Južne Koreje lažno predstavljeno kao proizvođač vakcine iako u Južnoj Koreji tada nije posjedovalo nikakav svoj proizvodni pogon.Ugovori između pravnih lica u ovom slučaju su isprepleteni pa ih je teško shvatiti.

4.) Neubjedljiva prethodna ispitivanja na bebama

Svaki lijek koji nije radio dovoljno kliničkih ispitivanja prije puštanja u promet se smatra nedovoljno ispitanim i kod takvog lijeka se uvijek postavlja pitanje rizika po zdravlje. Prva informacija koju smo uspjeli dobiti o prethodno rađenim testovima vakcine je bila da je ispitivanje na zdravim novorođenim bebama rađeno u području rudnika zlata u Argentini 2003 i 2004 godine na malom uzorku od tri grupe po 72 ispitanika.

Druga informacija koju smo dobili nekoliko godina kasnije je bila da su klinički testovi na bebama navodno rađeni od 1991-1993 u Južnoj Koreji na uzorku od 2234 novorođene bebe. Ovaj dokument na sebi nema nikakvu oznaku prijemnog protokola Federalnog ministarstva zdravstva sa datumom iz 2001 godine . Nismo uspjeli naći tragove objavljivanja rezultata tih kliničkih testova u naučnoj javnosti iako bi uzorak takvog obima morao biti zapažen među stručnjacima. Možda je postojala i mogućnost da su bili objavljeni samo na lokalnom jeziku, pa da ih zato nismo našli. Po informacijama prekookeanskih nevladinih organizacija navodno su ih radili pedijatri Ae Sik Kag, Jon Sin Kom, Jae Won Huh, Chang Youn Lee, Hyun Gi Jung i Jae Sun Park sa Univerzitetu u Pusanu, Koreja, i Kwang Soo Hwang iz bolnice Noom Hwa.

Ne zna se jesu li testovi te vakcine iz 1991-1993 godine prije primjene te vakcine u BiH zaista autentični. Međutim, Federalno ministarstvo zdravstva nema dokaza da su 2001 godine kod registracije te vakcine ti testovi zaista predati u FMZ. Sa druge strane, ukoliko su ti testovi zaista autentični i zaista dostavljeni u Sarajevo 2001 godine , postavlja se pitanje **zašto bi federalno zdravstvo deset godina podgrijavalo sumnje roditelja u vakcinu, umjesto da pokaže izvještaj o testovima kojim se moglo steći povjerenje roditelja i tako povećati odaziv na vakcinaciju?**

5.) Trećerazredne provjere

Naše prekookeanske nevladine organizacije su nas obavijestile još o nečemu. Ta vakcina je prije dobijanja odobrenja za upotrebu u FBiH bila licencirana u zemljama bez medicinske tradicije i kontrolnih mehanizama u zdravstvu. To su bile države: 1994-Bangladeš, Filipini, 1995-Argentina, Gvatemala, Koreja, Mijanmar,1996-Ekvador,1997-Urugvaj,1998-Tajland, Armenija, Azerbejdžan, Gruzija, Irak, 1999-Kosta Rika, Jamajka, Trinidad i Tobago, Kirgistan, Uzbekistan, 2000- Čile, Dominikanska Republika, Peru, Pakistan, Turska, Mauritanija, Togo, 2001-Aruba (Antili), Paragvaj,

Moldavija, Jordan, Gabon, a BiH je bila prva i tada jedina zemlja u Evropi koja je odobrila upotrebu vakcine euvax b na svom području.

Marketinški trik prvog utiska o kvalitetu vakcine se postizao brojem država u kojima je dobila odobrenje a ne strogošću kriterija za licenciranje. Tom spisku su se od 2008 godine još pridodale Bolivija, Brazil, Kolumbija, Meksiko, Panama, Venecuela, Kambodža, Indija, Indonezija, Laos, Malezija, Nepal, Filipini, Šri Lanka, Vijetnam, Benin, Burkina Faso, Kamerun, Centralna Afrička Republika, Čad, Kongo, Etiopija, Gvineja, Obala Slonovače, Kenija, Mali, Niger, Kongo, Senegal, Uganda, Egipat, Iran, Jemen, Bjelorusija, Kazahstan, Rusija i Ukrajina. Spisak kasnije nismo ažurirali.

6.) Eksperiment za dužinu trajanja zaštitnog efekta

Vakcina je u javnoj upotrebi prije ulaska u BiH bila korištena samo sedam godina, u Bangladešu od 1994 godine, što je previše malo da bi se donijeli validni naučni zaključci o dužini trajanja zaštitnog efekta ove vakcine. Vakcinacijom svih zdravih novorođenih beba u BiH u prvi dan života je postignuta idealna eksperimentalna situacija za ispitivanje dužine trajanja zaštitnog efekta vakcine. U deklaraciji proizvođača iz 2002 godine je pisalo da je utvrđena dužina trajanja zaštitnog efekta za zdrave osobe nepoznata, što znači da u ovom projektu nije bila ispunjena osnovna svrha zaštite tek novorođenih beba od zarazne bolesti. Tadašnji hrvatski ministar zdravstva Andrija Hebrang je odbio da prihvati tu ponuđenu vakcinu obrazloživši „da je bila premlada“, što bi u prijevodu značilo nedovoljno ispitana. Tadašnji federalni ministar zdravstva, prim.dr. Željko Mišanović, nije imao nikakvih primjedbi na tu istu vakcinu.

7.) Suprotno evropskim praksama

Baza podataka Komisije za zdravstvo Evropske unije, www.euvac.net je te 2002 godine pokazivala da predložena imunizacija djece protiv hepatitisa b u FBiH nije bila u skladu sa evropskom praksom u većem brojem zemalja Evrope. U Evropi su se vakcinisala djeca čije majke su nosioci virusa HbSAg, ili sa akutnim ili hroničnim hepatitisom b i djeca koja pripadaju rizičnim grupama. Tako npr: Finska i Island, uopšte nisu vakcinisali djecu ovom vakcinom, 14 zemalja, Danska, Francuska, Njemačka, Grčka, Mađarska, Italija, Latvija, Luksemburg, Holandija, Slovačka, Slovenija, Španija, Švedska i Velika Britanija ovu vakcinu su davali samo HBsAg pozitivnim majkama, Norveška, je vakcinisala samo rizične grupe, Estonija, je vakcinisala samo selekcioniranu grupu rođenih od 1995 do 2003, Malta, je ovu vakcinu davala samo u privatnom sektoru, 4 zemlje, Austrija, Belgija, Češka Republika i Irska su ovu vakcinu davale kao 1 antigen u polivalentnoj vakcini, 6 zemalja, Bugarska, Kipar, Litvanija, Poljska, Portugal i Rumunija koje je finansirao GAVI projekat su imali potpuni obuhvat sve novorođene djece. Italija je ranije vakcinisala svu novorođenu djecu a kasnije samo djecu HBsAg pozitivnih majki.

Naš Federalni zavod za javno zdravstvo nas je obmanjivao rečenicom “30 zemalja Evrope vakciniše djecu protiv hepatitisa b” u kojoj je svaki put prećutan drugi dio rečenice koji glasi “ali samo ciljano, pojedine grupe stanovništva”. U zemljama koje su uvele vakcinaciju djece protiv hepatitisa b u prvi dan života novorođenih beba u potpunom obuhvatu ili u njihovim prvim mjesecima, zdravstvenu politiku su vodili farmaceutski lobiji a ne stručna lica, a korupcija u zdravstvu je bila puno jača od profesionalne etike rukovodilaca. Proizvođač vakcine je toga bio svjestan, pa je postepeno uspio da „smuva“ jedno po jedno ministarstvo i isposluje još više odluka o potrebi vakcinacije protiv hepatitisa b u prvi dan života.

8.) Pogrešna ciljana grupa

Epidemiološka služba FZIZ u više navrata javno negirala notornu medicinsku činjenicu o prenosu hepatitisa b insistirajući da se sprovede taj projekat vakcinacije. Hepatitis b se prenosi putem igle, promiskuitetnim spolnim kontakima i krvi, zbog toga među kliconošama, zaraženima i bolesnima ima više ovisnika, prostitutki i homoseksualaca. Virus hepatitisa b se može prenijeti sa majke porodilje na tek rođeno dijete, ali ne mora nužno, već samo u krajnje rijetkim okolnostima ako samo preko krvnih stanica tj.krvi. gdje svakom unosu virusa mora prethoditi ozljeda kože ili sluznice kojom je

otvoren ulazak tuđih krvnih stanica u organizam primaoca i to prolazom djeteta kroz porođajni kanal, preko ozljede na bradavici dojke za vrijeme dojenja, kao i porodom carskim rezom.

Nakon našeg prigovora Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji, SZO je, braneći opravdanost projekta, počela tvrditi da se virus prenosi i pljuvačkom, ali njihovi dokazi tada nisu mogli da otrpe ozbiljnu naučnu kritiku. Najsmješnije je što dvadeset godina nakon početka tog projekta Federalni zavod za javno zdravstvo pljuvačku, taj nekadašnji glavni adut, ni ne spominje. Udruženje je uvidom u udžbenike infektologije na medicinskim fakultetima utvrdilo da bi način prenosa virusa morao znati svaki student medicine nakon što položi predmet "Infektologija" i da postoji samo etički problem što o tome dvadeset godina nijedan ljekar u BiH nije želio govoriti.

Republika Hrvatska je od 2002 godine duži niz godina u Splitsko-Dalmatinskoj županiji imala ubjedljivo najnižu stopu oboljelih od hepatitisa b. Županijskim zavodom za javno zdravstvo je u to vrijeme rukovodio epidemiolog doc. dr. Mladen Smoljanović. Tajna uspjeha dr. Smoljanovića je u tome što je djecu vakcinisao protiv hepatitisa b kad krenu u školu i što je smatrao da je posebno važno vakcinisati adolescente prije prije ulaska u pubertet i prije stupanja u spolne odnose kako bi se spriječila dva dominantna načina prenosa zaraze- iglom i spolnim kontaktima. Očito je da su novorođene bebe bile pogrešna ciljana grupa i da je umjesto beba trebalo vakcinisati stariju djecu.

Isto tako, trebalo je vakcinisati i djecu ako pripadaju rizičnim grupama, ako dolaze iz rizičnih područja, ako pripadaju roditeljima rizičnih zanimanja i u svim drugim slučajevima kada ljekar vidi rizik po oboljevanje. Ostaloj djeci vakcina bi bila ponuđena bez prisile, kao neobavezna, i data roditelju na odlučivanje, uz konsultaciju sa ljekarom porodične medicine.

Ono što je mene posebno iritiralo u cijelom projektu je nasilnost kojom je sproveden, bez uporišta u racionalnom rasuđivanju. U 2002 godini, kad je počela obavezna vakcinacija djece protiv hepatitisa b, epidemiološke studije nisu pokazivale objektivnu potrebu za ovom vakcinacijom. U FBiH podaci Zavoda za javno zdravstvo FBiH, objavljeni u publikaciji "Mreža, kapaciteti i djelatnost zdravstvene službe u Federaciji Bosne i Hercegovine u 2000 godini" za 1999 godinu su govorili o 346 oboljelih : Unsko- Sanski kanton 97, Tuzlanski kanton 173, Zeničko –Dobojski 15 i Bosansko- Podrinjski kanton 1. Podaci za 2000 godinu govore o 62 oboljela, u Unsko- Sanskom kantonu 58, Posavskom 2 i Bosansko- Podrinjskom 2. Uprkos tome, projekat se morao sprovesti.

Među oboljelim od hepatitisa b u FBiH su se nalazili uglavnom narkomani i djeca čije su majke bile nosioci virusa, tako da se može reći da je 1999 godine žarište virusa postojalo u 3 kantona a 2000 samo u jednom kao i da bi se projektom vakcinacije žarište trebalo fokusirati samo na rizične grupe. Odluka da se vakcinišu djeca u FBiH je donešena bez evaluacije regionalne rasprostranjenosti bolesti, bez evaluacije rizičnih grupa i bez evaluacije rasprostranjenosti bolesti među djecom, jer objavljena zdravstvena statistika nije razlikovala stavke oboljeli odrasli i oboljela djeca već je davala samo ukupni broj oboljelih.

Zašto je istina tako neugodna? Zašto se osoba koja je traži doživljava kao elementarna nepogoda? Doživljaj ugroženosti od istine stvara varnice i atmosferu nabijenu električitetom. U to vrijeme tenzije između nas i Federalnog zavoda za javno zdravstvo su značajno porasle "jer smo im se petljali u posao" pa u jednom od mejlova koji sam poslala dr. Željku Leru, stoji doslovce ovako: " ona Vaša radnica sa pisarne je kasnije plakala u hodniku, a silazeći niz stepenice sam čula i Vaš glas u momentu kad ste bili vrlo neugodni prema radniku sa portirnice. U oba slučaja sam ja bila predmet Vaših prigovora Vašim uposlenicima, što sjedim u pisarni dok mi se zavodi dopis koji sam donijela za Vas i što nisam registrovana kao posjetilac u zgradi..."

Najtužnije je što smo punih 20 godina boli sve novorođene male bebe vakcinom protiv hepatitisa b, a sadašnji podaci Federalnog zavoda za javno zdravstvo pokazuju da hepatitis b u FBiH uopšte nije suzbijen! Uprkos primjeni ove vakcine, prve koja je napravljena genetičkim inženjeringom, broj novih slučajeva na 100 000 stanovnika koje je FZJZ objavio 28.07.2021 godine, povodom svjetskog dana hepatitisa b, iznosi 2016 godine 1,9% na 2017 godine 2,7 %, 2018 godine 1,6 %a 2019 godine 1,8 %,

a prije 20 godina se kretao oko 2 %. GAVI fond je plasirao donatorska sredstva od 24 miliona za projekat koji je imao neefikasan epidemiološki pristup, neprilagođen situaciji u BiH, i čije mjere zaštite su bile primijenjene na pogrešnu grupu stanovnika. Treba još istaći da je FZJZ istim povodom dao podatak da vakcina za novorođenčad košta tek 20 centi, **ali se ne koristi u 48% zemalja širom svijeta.**

A da li će ova priča iz naftalina zaista postati hit sezone, saznaćemo uskoro. Jedan uvaženi tim kaže da ispituju „istorijat jedne patologije“

IV.) Mali grobovi opominju

Kad vam u državu uđe GAVI odjeljenje Svjetske zdravstvene organizacije, najveći broj doktora se GAVI-ju klanja kao da je sveta krava. Zahvaljujući ovom mizernom podaničkom stavu naših doktora, niti se na postavljena imunizacijska pitanja mogao dobiti odgovor, niti su se istrage završavale podizanjem optužnica. Evo kako je izgledao boks meč između GAVI-ja i naših tužilaca.

Jedna od krivičnih prijava za vakcinu protiv hepatitisa b je bila podnešena je Okružnom tužilaštvu Banja Luka protiv dva ministra zdravstva Milorada Balabana i Ranka Škrbića i epidemiologa Mitra Tešanovića. Predmet je vodila tužiteljica Remzija Smajlagić, a zatim ga je nastavio tužilac Sead Žerić. Broj spisa je bio T 13 0 KT 0004525 11 a okončan je tužiočevom odlukom od 09.02.2011 godine.

Pokušaćemo da odgovorimo na pitanje da li je ispravna tužiočeva odluka da obustavi istragu jer razvojni poremećaji novorođenčadi mogu biti samo predmet daljnjih naučnih i medicinskih istraživanja, a ne i krivičnog postupka? Da mu ne sjedamo na muku, uzećemo podatke iz Federacije BiH a ne iz Republike Srpske, iako su približno istih vrijednosti.

Od 2002 godine otkako je počelo sprovođenje vakcinacije zdravih novorođenih beba protiv hepatitisa b u prva 24 sata života 2002 godine do 2020 godine broj umrlih beba starih do 12 mjeseci u FBiH je iznosio **3260.**

Tabela br. 1

smrtnost beba u FBiH u prvih 30 dana života od 2002-2020

napomena: podaci su kumulativni

godina	ukupno	u prva 24 sata	u 1-6 dana	do 30 dana
--------	--------	----------------	------------	------------

2002	245	66	172	195
2003	202	53	126	158
2004	130	46	122	148
2005	194	33	122	150
2006	205	51	130	170
2007	193	29	97	144
2008	194	44	126	147
2009	173	55	112	133
2010	172	66	140	153
2011	141	38	112	125
2012	139	39	90	110
2013	148	35	103	120
2014	127	19	68	91
2015	154	32	98	127
2016	147	41	94	119
2017	162	33	92	131
2018	158	28	93	120
2019	167	30	92	124
2020	179	24	71	86
	3290			2356

Najviše djece umire u prvoj godini života kada u 12 mjeseci prime 14 antigena u 8 vakcinacija. Bebe po rođenju dobijaju hepatitis b i BCG, u prvom mjesecu hepatitis b, u drugom mjeseci DTPR polio i HIB, u četvrtom mjesecu opet DTPR polio i HIB, u šestom mjesecu hepatitis b i DTPR polio i HIB, i sa 12 mjeseci MRP vakcinu. Ova tabela sa kumulativnim podacima je konstruisana na osnovu Demografskih biltena Federalnog zavoda za statistiku . Iz ovih podataka se jasno vidi da **71,61%** beba koje umru u prvoj godini života zapravo **umru u svom prvom mjesecu nakon rođenja**.

Šta je tužilac Žerić trebao da uradi?

Prvo i osnovno tužilačko pravilo u radu sa imunizacijskim krivičnim predmetima je „Ne vjeruj korumpiranom stručnjaku jer on je stručnjak za eure a ne za medicinu.“

Tužilac bi najprije trebao da ustanovi da li se može osloniti na svoje logičko rasuđivanje ili se baš za svaku istražnu radnju mora osloniti na korumpiranog stručnjaka. Da bi ustanovio svoj lični kapacitet najprije treba da od nadležnog organa, agencije za lijekove i medicinska sredstva, koja je izdala odobrenje za upotrebu vaccine, zatraži dva osnovna dokumenta o vakcini, a to su Sažetak svojstava lijeka i Uputa za pacijenta. Ukoliko se sam dosjeti da pita da li od prvog izdavanja rješenja hronološki postoji više verzija istih dokumenata i da ih uporedi da bi provjerio da li im je sadržaj identičan, to je već znalajan korak naprijed, takav tužilac bi mogao uspješno rukovoditi istragom. Zatim, ukoliko barem u jednom od nekoliko njih sam uspije da nađe rubriku Sigurnosna obavijest i u njoj pročita „**vrsta lijeka: rizični lijek**“, „**stupanj rizika : rizični lijek**“, takav tužilac bi mogao uspješno rukovoditi istragom. Zatim, ukoliko barem u jednom od nekoliko sam uoči obavijest da je konzervans tiomersal korišten tokom proizvodnog procesa i da ostaci mogu biti prisutni u konačnom proizvodu zbog čega mogu izazvati alergijske reakcije kod primaoca, a u drugima je ne nađe, smatraćemo ga tužiocem sa razvijenom sposobnosti opažanja. I, na kraju, ukoliko sam primijeti da u nekim dokumentima nije navedena gramaža aluminijum hidroksida a u drugima da jeste i da ona iznosi 0,25 mg, smatraćemo ga dostojnim da vodi takav krivični predmet.

Drugo tužilačko pravilo u radu sa imunizacijskim krivičnim predmetima je „Brojke ne lažu, a „stručnjak“ može lagati“. Ako je tako, hajde onda da vidimo šta zapravo kaže statistika?

Tabela br. 2

Dojenčad po najčešćim uzrocima smrti u FBiH od 2002-2020

godina	vrsta bolesti						
	nervni	kardiovas	respiratorni	perinatalni	kongenitalni	neklasifikovani	nepoznat
2002	-	3	1	151	21	3	4
2003	-	3	1	112	13	7	4
2004	2	2	1	112	13	5	7
2005	4	19	5	113	32	6	7
2006	-	11	3	146	27	5	6
2007	4	9	9	106	32	6	16
2008	-	11	3	116	35	10	9
2009	3	7	3	109	30	5	4
2010	4	12	1	109	31	2	3
2011	1	8	1	82	30	2	5
2012	1	11	2	82	25	5	4
2013	1	22	2	80	23	2	4
2014	-	7	-	62	12	-	4
2015	-	10	-	101	11	-	2
2016	-	16	1	92	4	1	3
2017	-	11	-	67	6	5	4
2018	1	5	1	112	7	1	-
2019	-	1	6	104	11	-	4
2020	-	2	2	74	3	-	2
ukup	21	271	42	1824	366	65	92

Samo da pojasnimo da u grupi perinatalnih oboljenja ima ukupno **335** mogućih različitih bolesti dojenčadi i da oznaka „kongenitalne“, sa rođenjem, podrazumijeva i genetsko i negenetsko porijeklo.

Treće tužilačko pravilo u radu sa imunizacijskim krivičnim predmetima je „Ovu šumu podatak treba gledati stablo po stablo, granu po granu, grančicu po grančicu“.

Možemo samo da se nadamo da će se tužiocu upaliti lampica da radi krivičnu prijavu zbog mogućeg rizika od vakcine po zdravlje djece, da u tabeli pred sobom ima jako veliki broj perinatalnih oboljenja a nigdje ni jednu zabilježenu vakcinacijsku reakciju ??? Zatim, da najviše beba umre u prvom mjesecu života kad prima tu vakcinu i da su mu prijavljene teške i ozbiljne zdravstvene tegobe kao što su mlitavost mišića (hipotonija), slaba kontrola glave, koju drži mlitav vrat i koja poleže prema dole, oštećenje moždanog tkiva dokazano pregledom magnetne rezonance, nekontrolisanje sfinktera, nemogućnost sjedenja, stajanja, hodanja i držanja predmeta u rukama, ukočenost ruke u ramenu, ukočenost mišića ruku i nogu, poremećaj hvatanja rukom, teže smetnje disanja, sepsa, zatajenje rada srca, postvakcinacijska encefalopatija i epilepsija, gubitak ravnoteže, nekontrolisanje sfinktera i neartikulan i nerazumljiv govor, nenormalni pokreti očiju i poremećaji sna.

Uzroci smrti se razvrstavaju po 10 reviziji Međunarodne klasifikacije bolesti a temelj zdravstvene statistike je prijavni list o smrti DEM-2 koji najčešće popunjavaju matični uredi i zdravstvene ustanove. Prijavni list o smrti bi kod utvrđivanja uzroka smrti trebao raščlaniti slijed patoloških događaja koji su prethodili smrtnom ishodu. Postavlja se pitanje koliko je dijagnostika smrti u prijavnom listu DEM -2 zaista objektivna? Prije svega, podaci o umrlom dojenčetu sadrže samo tri rubrike, tjelesna masa i visina na rođenju i gestaciona starost, što znači da uopšte nije predviđen niti upis podataka o vakcinaciji niti upis protoka vremena od prijema vakcine do momenta smrti, i time se sakriva svaki njihov trag.

Kakva je ovo muljaža? Ko izvrće istinu? Doktori ili statistika? Ko krije stradalnu djecu? Da bi se dobio odgovor na ovo pitanje potrebno je vidjeti šta kaže Međunarodna klasifikacija bolesti ICD, 10 revizija koja je sada aktuelna.

Klasifikacija ICD navodi samo tri vakcinalne reakcije, post vakcinalni encefalitis šifrom G04.0, anafilaktički šok šifrom T80.5 i trombocitopeniju šifrom D68.6 dok ostalih vakcinalnih reakcija nema. Kad je u pitanju dejstvo hemijskih sastojaka vakcine na organizam malih beba, u ICD listi se nalazi i grupa pod nazivom toksični učinak metala. Živa iz konzervansa vakcine, koja je bila najveći problem, se vodi pod šifrom T56.1, što znači da se mogla upisivati da su pedijatri to htjeli. Aluminijum hidroksid, na kom se uzgaja antigen, nije naveden, ali postoji opcija „Metal, nespecificiran“ T56.9 pod koji može da se podvede, dodajući oznaku XX radi pojašnjenja.

Faktički, doktori su u prvom slučaju izbjegavali da navode eksplicitnu dijagnozu o toksičnom efektu žive a u drugom slučaju da preciziraju aluminijum hidroksid kao sastojak koji kod nekih beba izaziva štetne ili toksične efekte. Isto tako, doktor koji nije pitao za vakcinalni status bebe prije smrti i koji nije radio hemijsko-toksikološke pretrage krvi bebe će u DEM-2 obrazac napisati „perinatalna stanja“, a doktor koji je pribavio ova dva podatka će biti puno precizniji pa upisati šifru npr. polineuropatija izazvana lijekovima G62.0, epileptički sindrom izazvan lijekovima G40.5, poremećaj mišićnog tonusa, hipotonija (mlitavost) i hipertonija (ukočenost) mišića P94.9, nespecificirana, itd.

Federalna komisija nikad nije željela uzeti u razmatranje post vakcinalne komplikacije povezane sa vakcinama s izgovorom da „nisu prijavljeni putem ljekara“ niti priznati nevladine organizacije kao izvor relevantnih informacija. I ova komisija i pedijatri su lažno tvrdili „da je veliki broj djece vakcinisan i da komplikacija nema“, a statistika je greškom u dizajnu DEM-2 obrasca omogućila da se pedijatrijsko sakrivanje istine uspješno pokrije. Osim toga, Demografski bilteni u zadnje vrijeme trpe neke izmjene koje je potrebno stalno nadzirati, kako bi podaci između različitih godina ostali uporedivi. Tako npr. u nekim Godišnjacima se izgubila rubrika umrlih beba „od 0-24 sata“ po rođenju pa sam podatke morala da sabirem ručno. Trenutno godišnjaci do 2020 godine ne pokazuju podatke za godinu na koju se odnose već za prethodnu godinu itd., a već sutra ih IT odjeljenje može vratiti u prvobitno stanje.

Pri tom se niko nije sjetio da gleda podatke Federalnog ministarstva za rad i socijalnu politiku i utvrdi koliko djece prima ličnu invalidninu po osnovi oštećenja zdravlja, a Institut za medicinska vještačenja ne istražuje uzrok već samo trenutno postojeće stanje djece.

Tužilac Žerić je pogriješio u pristupu ovoj istrazi, propustivši da utvrdi činjenice vezane za elementarne zahtjeve istrage kao što su nepoznata dužine trajanja zaštitnog efekta ove vakcine vršenje ključnih laboratorijskih testova (analiza otvorenih i upotrebljenih bočica vakcine, mikrobiološka analiza sa genotipizacijom, hemijsko-toksikološka analiza kao i ispitivanje mogućeg efekta toksičnog 0,25 mg aluminijuma hidroksida, koji je neuro-toksin, niti uvid u kompletnu kliničku obradu medicinskih pokazatelja bolesti djece prijavljene u tužilački spis, kako bi se odvojile bebe sa lošom reakcijom organizma na vakcinu (bad body response). Isto tako, tužilac nije ispitao odgovornost Zavoda za javno zdravlje zbog kršenja Uredbe o obaveznoj imunizaciji jer je Zavod odobrio istovremenu primjenu dvije vakcine od dva različita proizvođača s nepoznatim rizikom i nije ispitao propuste pedijataru u davanju odobrenja za vakcinaciju neuro-rizične djece.

Iz ovog ugla gledano, tužilac Žerić je izrazom „razvojni poremećaji“ koji je upotrijebio u svojoj odluci profulao temu. Tim izrazom nas je mogao dovesti u zabludu da se radi o razvoju novorođenih beba kroz duži naredni niz godina, a ne o „razvojnim poremećajima“ koji su trajali samo do 30 dana, kada su se gasili tek započeti životi malih vakcinisanih beba.

Bilo bi dobro istaknuti još tri problema vezana sa ovom vakcinacijom.

Prvo, postojala je i sumnja da je donirana GAVI vakcina koja se koristila u BiH za vakcinaciju protiv hepatitisa b povremeno bila zaražena stafilokoknom bakterijom. Ova bakterija je prvi put izolovana 2007 godine iz krvi tada tek rođene bebe M.A.koji bio u životnoj opasnosti, a kasnije ostao 100% neurološki invalid. Drugi put je izolovana 2012 godine u krvi i likvoru kod sedmomjesečne bebe L.M.,

koja se liječila u bolnici u Tuzli. Ljekari niti su objasnili put ulaska stafilokokne bakterije u moždani likvor jer je beba vakcinu protiv hepatitisa b primila **ubodom igle u petu**, niti su utvrdili koji soj bakterije je bio u pitanju.

Drugo, nikada ranije nije bilo prilike da se skrene pažnja javnosti na godišnji izvještaj "Annual Progress Report" koji su dva entitetska ministarstva zdravstva i distrikt slali u donatorski fond za vakcine GAVI pri Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji. Ovaj izvještaj se od uspostave GAVI projekta 2002 godine slao svake godine zbog praćenja doniranih vakcina i u njima su se na zaprepašujuće ravnodušan način navodile cifre o broju umrlih beba u BiH starih do 12 mjeseci, bez i jednog jedinog pokušaja naša tri ministarstva zdravstva i GAVI fonda da se utvrde uzroci smrtnosti.

Treće, od presudne važnosti je i nedostatak podrške resornog ministra. Dana 25. 04.2012 smo se obratili tadašnjem federalnom ministru zdravstva prof.dr. Rusmiru Mesihoviću. Ministar Mesihović je po struci bio hepatolog, znači najpozvaniji da se izjasni o ovoj zaraznoj bolesti jetre, a bio je politički angažovan u stranci SDP. Tom prilikom smo napravili rezime svih naših prethodnih kontakata. U rezimeu su bile navedene naše četiri molbe za sastanak sa ministrom 14. 09. 2011 // 03. 02. 2012 // 14. 02. 2012 uključujući i korekciju kalendara vakcinacije i 22. 02. 2012 uključujući i pitanje registracijskih dokumenata vakcine. Zatim, bilo je pet naših dopisa o donatoru vakcina 23. 01. 2012 // 24. 01. 2012 // 27. 01. 2012 // 02. 02. 2012 i 03.03. 2012, četiri naša dopisa o vakcini 11. 02. 2012 // 18. 02. 2012 // 19. 02. 2012 i 26. 03. 2012 i četiri dopisa o imunizaciji 04. 02. 2012 // 21. 02. 2012 // 22.02.2012 i 24. 02. 2012. Dalje, bila su tu i naša dva dopisa o registracijskim dokumentima vakcine 06. 03. 2012 i 13. 03. 2012, jedan dopis o odšteti za oštećenje zdravlja djece 05. 04. 2012 i dva pisma iz Odjeljenja za vakcine Svjetske zdravstvene organizacije broj QSS/18-370-45 (2), koji je potpisao dr. Jean-Marie Okwo-Bele i drugi, mail broj QSS/18-370-45 (2), koji je potpisala dr. Adwoa Bentsi-Enchill. Bilo ih je ukupno 19, i ministar Mesihović nas je iskurirao na način da nije odgovorio ni na jedan naš dopis, čak ni na one koji su se ticali izmjene kalendara vakcinacije, odnosno razdvajanja vakcina hepatitisa b i BCG kako bi se izbjeglo da se daju isti dan i dopisa o registracijskim dokumentima vakcine protiv hepatitisa b. Istina je da ministar nikad nije htio da održi sastanak sa nama, ali su svi naši ostali dopisi proslijeđivani iz ministrovog kabineta u resorno odjeljenje prof.dr. Aidi Pilav, koja je trebala da obradi naše zahtjeve.

Čini se da se moguća uzročno- posledična veza između vakcinacije i smrtnosti novorođenih beba sakrivala od javnosti više nego što bi trebalo, jer je možda vezana sa ljudskim faktorom, koji je kreirao pogrešan kalendar vakcinacije. Možda se baš zato detaljno medicinsko ispitivanje smrti nije smatralo ni moralnom dužnošću ni profesionalnim dostignućem.

V.) Ja pedijatar, ja funkcioner...

U BiH je bilo još GAVI krivičnih prijava, i druga je podnešena Tužilaštvu Istočno Sarajevo 2008 godine, a spis je imao broj KTA 59/08. Jedno dijete je vakcinisano vakcinom protiv hepatitisa B, nakon čega je njegovo tijelo počelo da se "suši" i dijete je na kraju umrlo. Svjesna hitnosti u postupanju prije moguće smrti bebe, tužiteljica Zorica Đurđević je ostala da radi prekovremeno do sedam navečer kako bi pripremila prateća dokumenta za slanje uzorka bebinog urina na analizu u laboratoriju u inostranstvo i uz veliki trud ih je uspjela pripremiti. Međutim, nakon što je tužiteljica uradila svoj dio posla, roditelji su odbili da potpišu pristanak da službeno lice ode u bolnicu gdje je beba ležala, da uzme uzorak i da se putem tužilaštva pošalje u inostranstvo. Budući da roditelji nisu bili ni za šta osumnjičeni i još uvijek su bili legitimni staratelji svog maloljetnog djeteta, a tada je zakon drugačije definisao postupanje po službenoj dužnosti, tužiteljici su ostale vezane ruke. Nekoliko dana kasnije, jednom od roditelja je ponuđen posao u jednom državnom ministarstvu, a ja još uvijek imam neke slutnje da su ta dva događaja bila povezana. Bilo kako bilo, Zorica Đurđević je bila jedina tužiteljica

koja je u naših 20 godina rada sa vakcinama svoj posao odradila savjesno i jedina koja je zaslužila da nam ostane u lijepom sjećanju.

Osim blokiranja roditelja oboljele bebe, mislim da ista osoba koja je roditelju ponudila posao u državnom ministarstvu uplela svoje prste i u pokušaj blokiranja našeg prijavljivanja BH slučajeva u američki VAERS, sistem za prikupljanje prijava o vakcinacijskim reakcijama. VAERS, koji je dio američke Agencije za lijekove Food and Drug Administration, je imao i rubriku za prijave iz inostranstva, međutim kad je njihova ekipa čula naziv naše vakcine, odgovorili su da nam mogu pružiti stručnu pomoć samo za vakcine koje su licencirane u Americi. Baš tih dana je mog sina pratio crveni automobil na čijim tablicama je bilo nabacano blato kako bi se spriječila identifikacija vozila. Dana 16.06.2011 sam MUP-u Kantona Sarajevo podnijela prijavu u kojoj je bilo navedeno i ovo: „da ta osoba odvaja previše sati svog ličnog vremena na čekanje i praćenje, da bi se to vrijeme moglo smatrati njegovim ličnim slobodnim vremenom, već bi se prije stekao utisak da za toliko utrošeno vrijeme mora primati ili honorar ili platu ili imati neki posebno jak lični motiv. Osim toga, pomenuta osoba djeluje prilično obučena za operativni rad na terenu, a to se vidi po načinu prilaska žrtvi s leđa“.

Treća GAVI krivična prijava je bila podnešena Kantonalnom tužilaštvu u Sarajevu 01.10. 2002 godine. Hepatitis b vakcina se pravi tehnikom genetskog inženjeringa, tačnije rečeno tehnikom rekombiniranja DNK in vitro. Dio DNK materijala se zasijava na podlogu od kvasca, kako bi se kvaščeve gljivice osposobile za produkciju antigena HBsAG koji će kad se ubaci u organizam proizvesti imunološki proces u organizmu osobe koja se vakciniše. Tužilac Sead Kreštalica je u svojim rukama imao izjavu međunarodnog donatora vakcine da se poziva na diplomatski imunitet, i odgovor Džordža Milsa, voditelja tadašnjeg odjela za korupciju OHR-a nama od 04.12.2003 godine „da nema osnova za istragu“. Valjda strepeći od tih njemu nedostupnih visina, tužilac Kreštalica nije izvršio ni jednu istražnu radnju kojom bi utvrdio da li je ovo igranje sa genetskim materijalom opasno po zdravlje djece ili nije, da je dužina trajanja zaštitnog efekta zaista bila nepoznata, da je registracijska dokumentacija vakcine nestala iz arhiva Federalnog ministarstva zdravstva i da se tada biološka identifikacija, odnosno analiza bioloških komponenti vakcine protiv hepatitisa b, vršila opremom koju naša država nije posjedovala.

Tužilac Kreštalica je barem te četiri elementarne konstatacije mogao upisati u svoj tužilački spis, ako ni zbog čega drugog, da se zbog imidža tužilaštva u javnosti predstavi kao tužilac koji je motivisan da vrši istragu, ako već nije htio zbog svog ličnog obraza.

Dr. Bakir Nakaš, politički angažovan u stranci SDP, je bio i predsjednik tadašnje komisije za međunarodnu saradnju Federalnog ministarstva zdravstva. Dr. Nakaš je bio jedna od dvije osobe u ministarstvu koje su saznale da vakcina u svom folderu nije imala prethodne kliničke studije čime joj je davanje odobrenja za upotrebu prekršilo važeće propise iz te oblasti. Ovu činjenicu nije potrebno posebno dokazivati. U svakom ministarstvu pošta ide prvo u kabinet ministra, pa se presignira resornom pomoćniku ministra i u resorno odjeljenje. Pomoćnik ministra za farmaciju je tada bio mr. Pašan Šehović, dugogodišnja siva eminencija u ministarstvu, pa je dokumentacija istovremeno otišla njemu i predsjedniku komisije za međunarodnu saradnju.

Dr. Bakir Nakaš nikad nije uspio skupiti hrabrost da javno prizna nedostatak kliničkih testova. Ni ovu činjenicu nije potrebno posebno dokazivati jer nikada nigdje u medijima nismo pronašli nikakvu izjavu dr. Nakaša o testovima te vakcine. Otprilike dva mjeseca prije smjene dr. Nakaša sa mjesta direktora bolnice „Abdulah Nakaš“ 2013 godine sam otišla da ga zamolim da kao infektolog javno kaže kako se prenosi hepatitis b i da se ta farsa konačno zaustavi. Dr. Nakaš je tom prilikom odgovorio da mu nije zgodno da se eksponira na takav način jer dugo nije radio u struci pa bi mu kolege zamjerile. Međutim, kada sam spomenula da sam prijavu o nepotpunoj dokumentaciji dobila od jedne doktorice koja je tada bila magistar medicinskih nauka i radila na tome da dobije status primarijusa, što bi značilo da ta priča nije bila rekla-kazala medicinski nepismenih građana, dr. Nakaš je odgovorio „Znam o kome pričaš. To je bila članica moje komisije i ja sam ti je posl'o“. Može dr. Nakaš negirati ovu tvrdnju koliko god želi, ali dragi Allah zna kako je bilo.

Četvrta GAVI krivična prijava je podnešena Tužilaštvu Bosne i Hercegovine protiv tadašnje šefice odjeljenja za zdravstvo u Ministarstvu civilnih poslova Bosne i Hercegovine dr. Draženke Malićbegović. Broj predmeta je bio T 20 0 KTPO 0002434 12, a odluka o obustavi istrage je bila donešena 17.09.2013 godine.

U prvom pasusu tužiteljčine odluke je navedeno: „jer iz spisa predmeta i dokumentacije ne proizilazi dovoljno dokazanih osnova sumnje“ da je prijavljena izvršila krivično djelo. Najprije ćemo vidjeti da li je ova rečenica tačna. Mi smo se 03. 04. 2012 godine obratili tužiteljici Bosiljčić za zahtjevom da se službeno obrati američkoj Agenciji za kontrolu lijekova (Food and Drug Administration), i njihovom odjeljenju VAERS koje prima prijave o neželjenim reakcijama na vakcine. Tužiteljica Bosiljčić nikada nije realizovala naš zahtjev, tako da bi gore navedena rečenica trebala da glasi: „jer iz spisa predmeta i dokumentacije ne proizilazi dovoljno dokazanih osnova sumnje“ da je prijavljena izvršila krivično djelo, **jer ja nisam pribavila najbitniji dokaz**“.

Nikad nisam uspjela da razumijem tužioce koji rade predmete iz oblasti medicinskog prava a koji očekuju da podnosilac tužbe prikuplja dokaze za koje postoji zabrana pristupa informaciji i koji se mogu nabaviti samo uz tužilački nalog. Ovo se odnosi na dokaze iz medicinske dokumentacije, koju štiti Zakon o zaštiti zdravlja i na dokaze o korupciji koji se mogu naći sa bankovim računima, a koje štiti Zakon o bankama. Umjesto da izdaju tužilački nalog i utvrde činjenice, tužioci se ponašaju kao da sjede u fotelji vlasnika „General motorsa“ kom se sve prinese i stavi na sto. Faktički, tužioci bez ikakve provjere „utvrde“ da nema dovoljno dokaza da je počinjeno krivično djelo, a ovakav pristup ne samo da je vrlo nerealan već ne pokazuje ni minimum podrške oštećenoj strani.

Zašto je tužiteljčino obraćanje VAERS-u bilo bitno za istragu? Mi smo u VAERS poslali tri prijave, od kojih su dvije bebe umrle a treća je jedva preživjela. U toj bazi podataka su lako mogle da se pronađu uz pomoć tzv. „E“ šifri pod kojima su bebe ušle unutra, E-54099, E-54100 i E- 54101. Na naš upit šta je bilo sa te tri prijave, dobili smo mejl bez memoranduma američke državne agencije u kom je pisalo da su one uvrštene u VAERS bazu podataka u rubrici „prijave iz inostranstva“ pa jer vjerodostojnost mejla trebalo provjeriti. Sada je za takvu provjeru kasno jer se takva arhivska građa čuva svega pet godina.

Ukratko, dr. Malićbegović je izjavila da ne postoji uzročno-posljedična veza između vakcina i vrlo ozbiljne štete po zdravlje ovo troje djece, da je u dva slučaja odbačen uzrok smrti od zaprimljene vakcine i da je u trećem slučaju utvrđeno da teška invalidnost nije nastala kao posledica vakcinacije, i pozvala se na provedene lokalne istrage i njihove rezultate. Tužiteljica je u svom obrazloženju nedostatku krivice dr. Malićbegović posvetila cijeli pasus. Za razliku od tužiteljice, VAERS je prihvatio te tri prijave iz Bosne i Hercegovine. Dakle, mi faktički imamo dva oprečna mišljenja, na jednoj strani mišljenje najjače i najuglednije agencije za kontrolu lijekova u svijetu i njihovog odjeljenja VAERS, a na drugom mišljenje dr. Malićbegović, koja je ignorisala VAERS. Ignorisala ga je i tužiteljica Bosiljčić, iako je u svom obrazloženju navela: „zbog netražnja izlaza punih devet godina je stradao određen broj djece i neriješena situacija se ponavljala, a odgovornost trebaju da snose svi državni službenici medicinske struke, koji nisu uočili faktore rizika u medicinski pogrešno postavljenim GAVI projektima, te da nisu reagovali pokušajem da ih uklone ili smanje.“

Tokom saslušanja dr. Malićbegović, po zanimanju pedijatar, a politički angažovana u stranci HDZ, je svojom izjavom u toku istrage obmanula tužiteljicu Gordanu Bosiljčić na način da je prećutala činjenice koje su mogle da je inkriminiraju. Upravo zato što ih nije ni spomenula, njih ni nema u tužilačkom spisu.

Najpikantniji detalj prevare tužiteljice Bosiljčić od strane dr. Malićbegović je sakrivanje otvorenog pisma bivšeg predsjednika komisije za zdravstvo Vijeća Evrope dr. Wolfganga Wodarga. Dr. Wodarg je nakon posjete Sarajevu i uvida u video snimke oštećene djece koja ne mogu sjediti, odati, govoriti, prinostiti kašiku ustima itd., i koja su prošla službeni put kategorizacije invaliditeta, uputio javni apel BH vlastima da oforme nezavisnu komisiju i ispituju uticaj vakcina na zdravlje djece. Dr. Wodarg je doktor sa dvije specijalizacije, čija stručnost je davala je težinu njegovim zahtjevima. On je svoje otvoreno pismo uputio predsjedavajućem Vijeća ministara 11.01.2011 godine tražeći obuhvatnu i

temeljnu istragu. Neki mediji su apel dr. Wodarga objavili na naslovnoj strani, nakon što ga je on objavio na <http://www.wodarg.de/show/3943348.html>. Na to pismo je u medijima reagovao dr. Slobodan Stanić, tadašnji direktor Instituta za zaštitu zdravlja RS iz Banja Luke rečenicom "Ne postoji ni najmanja mogućnost da opasne vakcine budu u upotrebi u RS."

I ovde imamo dva oprečna mišljenja, dr. Wodarga i dr. Malićbegović, a mišljenje tužiteljice Bosiljčić je ostalo neformirano jer za javni apel dr. Wodarga nije ni znala. Kad se sve sabere, tužiteljica Bosiljčić nije suočila relevantne argumente, prvi sa VAERS-om jer nije htjela, drugi sa dr. Wodargom jer za njenu nije znala, treći sa potpunim odsustvom hemijsko-toksikoloških laboratorijskih analiza stradale djece i njihovo medicinsko tumačenje jer nije shvatila njihovu relevantnost. Tužiteljica Bosiljčić je odlučila da pokloni povjerenje dr. Malićbegović, uvažavajući argumente „ja sam pedijatar“ i „ja sam funkcioner“ državnog ministarstva. Na osnovu njih je tužiteljica utvrdila "odsustvo odgovornosti vakcina za štetu po zdravlje". Mi to zovemo sužen fokus, a tužiteljica neka ga zove kako god hoće.

Da je shvatila s kakvim mangupom ima posla, postupajuća tužiteljica je mogla naći način za sankcionisanje. Meni se u pamćenje urezala scena iz jedne kancelarije ministarstva, kad sam ja prijetila dr. Malićbegović da ću je prijaviti ministru Noviću, a ona me plačući molila da to ne uradim. U prijemnoj kancelariji ispred te u kojoj smo nas dvije razgovarale je bio jedan rukovodilac ministarstva koji je čekao da vidi hoćemo li se dogovoriti ili ću ja ministru napraviti prijavu. Dr. Malićbegović mi je obećala da će mi omogućiti da dobijem neke entitetske izvještaje za GAVI koje sam htjela imati kao dokaze pa sam odustala od prijave. Međutim, kad sam kasnije tražila da ispuni obećanje, mrtva hladna je rekla da nije nadležna da mi ih daje, kao da mi ništa nije obećala. Da je znala za cijeli kontekst, tužiteljica je svoju argumentaciju odsustva odgovornosti dr. Malićbegović po Zakonu o Vijeću ministara BiH mogla premjestiti na Krivični zakon BiH koji tereti svakog građanina koji ne prijavi krivično djelo, bio on nezaposleni obični građanin, bio državni službenik. Tako je tužiteljica Bosiljčić izgubila istorijsku priliku da probije kameni zid laži koji su naši pedijatri gradili punih dvadeset godina.

U ovakvom okviru nam se činilo da svaki daljnji potez koji bismo poduzeli ne bi imao smisla i, shodno tome, nismo čak ni uložili prigovor na drugu tužilačku odluku jer nam je tužiteljica blokirala motivaciju da nastavimo sa daljnjim dokazivanjem.

2.) Drugi pikantni detalj prećutkivanja činjenica tužiteljici Bosiljčić su bili naši dopisi ministru Sredoju Noviću od 14.02.2012 // 17.02.2012 // 02.03.2012 // 01.04.2012 i 17.04.2012, u vezi sa potraživanjima trećih lica za oštećenje zdravlja protiv međunarodnog donatora vakcine. Kabinet ministra je ponovo presignirao naših pet pisama Odjeljenju za zdravstvo. Udruženje je Vijeću ministara BiH godinu dana prije uputilo zahtjev za naknadu štete za osmoro stradale djece, da bi se vidjelo kakav put treba da prođu roditelji da bi postigli pravično rješenje, po osnovi obaveza države BiH prema UNICEF- u.

U tim dopisima je bio obrazložen pravni i medicinski osnov za naknadu štete za zdravlje. Tačnije rečeno, kompenzacija se treba vršiti na osnovu međunarodnog sporazuma potpisanog 13. oktobra 1993 između naše zemlje i međunarodnog donatora i sporazuma potpisanog 18. aprila 2010. Ovim sporazumima se Vijeće ministara BiH imenuje odgovornim za takve žalbe (stranice 15 i 16) ako dijete preživi štetu od vakcina koje je nabavio međunarodni donator. A vakcina protiv hepatitisa B iz GAVI projekta jeste stigla u našu zemlju preko tog međunarodnog donatora. Međutim, ova procedura se godinu dana razvlačila po zgradi državne vlade i još uvijek nije bila ni uobičajena u zaključak koji bi se poslao na sjednicu Vijeća ministara BiH. Ostvarenje dječijih prava za naknadu štete za oštećenje zdravlja je bio zadatak odjeljenja dr. Malićbegović i ona ga je zakočila, pokazavši da naša država nije dorasla zadatku zaštite prava djece i da bi pružila neodgovarajuću pravnu pomoć u procedurama za naknadu štete.

Tužiteljica Gordana Bosiljčić se nije bavila tužbama za naknadu zdravstvene štete protiv međunarodnog donatora dječjih vakcina. Nemajući dovoljno visprenosti da dokuči psiho-profil prijavljene državne službenice i da iz njenog iskaza uoči besramno laganje, tužiteljica Bosiljčić je ostala uskraćena čak i za saznanje da je zahtjev za naknadu štete uopšte postojao jer ni njega nema u tužilačkom spisu kao i za saznanje kolika šteta je time nanešena djeci u BiH.

3.) naše pismo ministru civilnih poslova BiH Sredoju Noviću od 26.9.2012 je kabinet presignirao Odjeljenju za zdravstvo. U pismu su bili navedeni ključni uzroci krivičnog djela neprijavlivanja teških vakcinskih reakcija od strane brojnih pedijatrijskih službi. Posebno su bili podvučeni istovremena primjena dvije vakcine od dva proizvođača (tzv. koadministracija), tumačenja smrti djeteta nakon vakcinacije dijagnozom SIDS-a (iznenadna novorođenačka smrt bez objašnjenja) nakon unošenja neuro-toksina u organizam, nedostatak toksikoloških analiza bočica vakcina i problem nezrele jetre novorođenčadi.

U Federaciji BiH je posebno zabrinjavajući bio broj od 157 umrlih beba u zadnjih 20 godina kojima je u prijavnom listu uzrok smrti bio označen kao "nepoznat ili neobjašnjen", što je 4,77 % . Razlog ovoj klasifikacijskoj oznaci može biti i propuštena ili neblagovremena dostava podataka, ali i dijagnoza iznenadne novorođenačke smrti (SIDS). Ovu dijagnozu pedijatri nazivaju iznenadna novorođenačka smrt bez objašnjenja, ali nikad nisam čula da je neki pedijatar svog umrlog malog pacijenta podvrgao kompletnoj kliničkoj obradi ili predložio patologu da je uradi kako bi dobio barem neko objašnjenje. U cijeloj našoj državi ova dijagnoza, čija šifra u Međunarodnoj klasifikaciji bolesti je R95, je klinički potpuno neobrađena. Ja bih se pitala da li SIDS bez objašnjenja može postati SIDS sa objašnjenjem, jer je ova dijagnoza neprihvatljiva u okolnostima bombardovanja nekog organizma malih beba hemijskim supstancama iz 13 vakcina koje prime u prvoj godini života, i kojima niko nije mjerio količinu hemijskih supstanci iz vakcine koje su unešene u mali bebin organizam i da li su neke od njih izazvale toksični efekat ili nisu. Znala sam barem dvadesetak slučajeva beba umrlih nakon vakcinacije kojima je neosnovano i bez ikakvih laboratorijskih analiza data dijagnoza SIDS.

4.) 22.02.2012 sam podnijela žalbu zbog neosnovanih mjera nadzora koje su na meni primijenjene. Dr. Malićbegović je usmeno zatražila od Službe za unutrašnju sigurnost Vijeća ministara BiH da me prati od recepcije do kancelarije u kojoj sam namjeravala ići svaki put kad uđem u zgradu i obrnuto, od te kancelarije do izlaznih vrata zgrade vlade, kao da sam terorista ili kriminalac. Ako zastanem da odem u WC, pratilac iz obezbjeđenja ostane da stoji u hodniku, blizu prvih ulaznih vrata od toaleta i čeka da izađem, da bi mogao nastaviti da me prati.

Najveću odgovornost za ovaj eksperiment nad bebama snosi Svjetska zdravstvena organizacija koja je ovu vakcinu "bez pokrića" zaštitila svojim autoritetom i omogućila njenu upotrebu izdajući joj certifikat o kvalitetu. Njemački Institut za vakcine "Paul Ehrlich" iz Langena, Njemačka, od 28. 06. 2002 godine, je naveo da je u novembru 2001 godine Svjetska zdravstvena organizacija, procedurom koju je vodila gđa Nora Delpiane, donijela odluku da je vakcina protiv hepatitisa b, proizvedena u Južnoj Koreji, "kontinuirano prihvatljiva za podršku UN agencijama".

Međutim, nigdje se nisu mogle dobiti informacije o tome na osnovu kakve i koliko potpune tehničke dokumentacije je izdat certifikat WHO o kvalitetu, sigurnosti i efikasnosti" i na osnovu kojih parametara da vakcina odgovara najvišim međunarodnim standardima, pa smo smatrali da treba pribaviti kopiju te dokumentacije. Postoji ozbiljna i osnovana sumnja da se vakcinskih reakcije nisu službeno registrovale kako bi se vakcina predstavila u pozitivnom svjetlu radi daljih prodora proizvođača vakcine na svjetsko tržište i daljeg obrtanja para putem donacija u okviru UN-a. Zarada farmaceutske kompanije koja je proizvodila tu vakcinu protiv hepatitisa b samo u BiH je iznosila oko 24 miliona eura, a u ostalim zemljama gdje se radio GAVI projekat još dodatnih 144 miliona eura (app.) Potpisnik prvog GAVI ugovora sa BiH iz 2002 godine je bio Zlatko Lagumdžija, tadašnji ministar vanjskih poslova BiH i predsjednik SDP-a, a potpisnik drugog iz 2011 godine je bio profesor Safet Halilović, tadašnji ministar civilnih poslova BiH i član „Stranke za BiH“.

VI.) Kad tužioci ne znaju matematiku...

.

Roditelji svoju djecu na vakcinaciju vode sa jednim od dva bitna osjećanja, sa slijepim povjerenjem u struku ili sa velikom zebnjom i strahom. Mislim da bi zbog roditeljskog slijepog vjerovanja pedijatrija tu istu „struku“ trebalo podvrgnuti jednoj temeljnoj analizi.

Ako je dubinska analiza rada pedijataru na imunizaciji djece zaista potrebna, postavlja se pitanje ko bi je radio? Tužioci sigurno ne jer su potkapacitirani do zabrinjavajućih razmjera. Evo jedne od najčešćih tužilačkih grešaka prilikom obrada imunizacijskih krivičnih prijava. Suština je u tome da tužioci krivičnu odgovornost za vakcinaciju svode samo na osnovu člana 229 Krivičnog zakona FBiH koji reguliše nesavjesno liječenje. ... „ko obavljajući svoju djelatnost koristi očigledno neprimjereno sredstvo ili očito neprimjereno liječenje, uzrokujući tako pogoršanje zdravstvenog stanja“ Tužioci svoju procjenu postojanja elemenata krivičnog djela svode isključivo na ovaj član, umjesto da osnovu za krivicu za nesavjesno postupanje prošire i na druge propise koji regulišu zdravstveni sektor.

Na primjer, član 6 Pravilnika o obaveznoj vakcinaciji traži posjedovanje valjanih dokaza o istovremenoj primjeni dvije različite vakcine od dva različita proizvođača koja se zove koadministracija prije nego što se naredi takva vakcinacija. Dva konkretna proizvođača dvije konkretne vakcine npr. vakcine „AAA“ i vakcine „BBB“ bi trebala napraviti sigurnosne studije koje bi potvrdile da ne postoji rizik za bebe ili djecu ako se te dvije vakcine daju zajedno. Ako Zavod za javno zdravstvo naredi zajedničku primjenu vakcina „AAA“ i „BBB“ bez dokaza o sigurnosti, direktno krši član 6 tog Pravilnika. A ako pri tom koadministracija izazove ozbiljnu zdravstvenu štetu ili smrt, Federalni zavod za javno zdravstvo snosi krivičnu odgovornost.

Tužilac ne može osloboditi odgovornosti Federalni zavod za javno zdravstvo ako su postojale npr. sigurnosne studije npr. za vakcine „AAA“ i vakcine „CCC“ ili za „AAA“ „DDD“

Jedna takva krivična prijava je bila podnešena Tužilaštvu tuzlanskog kantona, istragu je vodila tužiteljica Fatima Hadžibeganović, a broj spisa je bio KTA 251/10.

Šestomjesečna djevojčica je umrla osam sati nakon koadministriranih vakcina DTP+polio i hepatitis B. To znači da je beba istog dana primila dvije vakcine od dva različita proizvođača i ukupno pet antigena, difterije, velikog kašlja, tetanusa, poliomijelitisa (dječije paralize) i hepatitisa b. Nedugo prije smrti, bebi je iz nosa tekao gust tamno smeđi, gotovo crn iscjedak. Ruke i noge su joj bile hipotonične (mlitave) sa tendencijom pada, a izgubila je i kontrolu nad glavom. Nakon nekoliko minuta je prestala disati.

Dr. Fuad Kešetović i dr. Zdenko Cirhlaž su izvršili obdukciju i za uzročnika smrti proglasili iznenadnu smrt djece do godinu dana bez objašnjenja (SIDS). Dva patologa su izrazila svoje mišljenje, a da u svom izvještaju nisu ni napisali da je beba osam sati prije smrti primila dvije vakcine koadministracijom. Zbog toga ova dva patologa nisu u svoj izvještaj ni unijela trgovačka imena dvije vakcine koje je beba primila, kao da ih od početka nisu ni smatrali relevantnim. Nadalje, ova dva ljekara u svoj izvještaj nisu dodali sastav primljenih vakcina, posebno hemijske elemente i konzervans. Elementi koje nisu upisali u izvještaj su bili živa, aluminijum fosfat, dvostruka doza natrijum hlorida (iz dvije vakcine), natrijum bikarbonat, derivati kazeina, aluminijev sulfat i formalin. Isto tako, nije im ni palo na pamet da utvrde da li je došlo do proboja krvno- moždane barijere i da uzmu uzorke mozga i provjere da li je neki hemijski sastojak vakcine možda došao do bebinog mozga i tu napravio nepopravljivu štetu.

Patolozi dr. Kešetović i dr. Cirhlaž nisu predložili tužiocu da ispita toksikološke pokazatelje ove dvije vakcine. Jasno se vidjela njihova nezainteresovanost da izvrše toksikološku analizu dvije otvorene i korištene bočice vakcina, koje su bile odložene u čistu kantu za smeće. U toj kanti je bila plastična vrećica u kojoj su se nalazile samo otvorene i korištene bočice s vakcinom i ništa drugo. Od petka popodne, kada je beba primila vakcine, do ponedjeljka ujutro, njene dvije bočice bile su u toj čistoj kanti za smeće, obložene čistom plastičnom vrećicom u koju su bacane samo upotrebljene bočice. Kanta sa svim iskorištenim bočicama bila je dostupna od petka popodne do ponedjeljka ujutro, kada ju je spremačica bacila u veliku posudu za smeće. Da su ova dva patologa bila voljna predložiti tužiocu ispitivanje bočica vakcina, tužilac je mogao narediti da se te dvije bočice pošalju na laboratorijske

analize. Mora se reći da je, uz ispitivanje uzetih uzoraka krvi na prisustvo hemijskih komponenata vakcine, bilo potrebno ispitati i istovremeno djelovanje pet antigena koji su trebali izazvati pet različitih imunoloških reakcija.

Dodatni forenzički pregled obavio je novosadski Centar za sudska vještačenja i toksikologiju. Njihovi ljekari su procijenili da je smrt djevojčice bila uzrokovana blokadom vitalnih moždanih centara, zbog nedovoljnog protoka krvi u moždano stablo, a koji je bio uzrokovan istezanjem i uvrtnjem kičmene arterije između prvog članka kralježnice i potiljačne kosti. Ova povreda je nastala pretjeranom rotacijom glave zbog prevrtanja djeteta s leđa na trbuh. Istovremeno, novosadski lekari nisu citirali numeričke vrednosti iz rezultata analize uzoraka mozga, pa nije bilo moguće razjasniti da li su dobijene vrednosti u granicama normale ili postoje statistički značajna odstupanja.

Dakle, opis novosadskih lekara je protivrečio osnovnim principima motoričkih sposobnosti ljudskog tela. Ovi ljekari nisu uspjeli objasniti porijeklo izvora energije koji je omogućio šestomjesečnoj bebi da se okreće sa leđa na trbuh ako su bebina glava, ruke i noge bili mlitavi i skloni padu. Na primjer, ako je djevojčici padala glava, odakle joj impuls za okretanje glave? Kad sam pročitala opis ovih doktora, imala sam utisak da se djetetovo tijelo treslo, kao da je bilo povezano sa strujom visokog napona, koji joj su se mozak i srce okretali u raznim smjerovima. Nije bilo važno što se ova ustanova zvala Centar za sudsku medicinu i toksikologiju, izveštaj novosadskih lekara nije sadržavao razrađen ni jedan toksikološki element. Svi toksikološki elementi izuzeti su kao irelevantni, a to izuzeće nije objašnjeno prihvatljivim razlogom.

Uzrokom smrti ove bebe se bavio i američki profesor hemije Paul G. King. Ovaj profesor je više puta insistirao da mu dostavimo podatke o gramaži žive iz konzervansa jedne vrste vakcine i gramaži aluminijum hidroksida iz konzervansa druge vrste vakcine, zbrojeno iz ukupnog broja vakcina koje je beba do smrti primila. Profesor Paul G. King je sabrao **0,50 mqg žive + 0,50 mqg žive + 0,50 mqg žive 0,25 mqg aluminijum dioksida + 0,25 mgr aluminijum hidroksida +0,25 mgr aluminijum hidroksida** i dobio **1,5 mqg žive i 0,75 mqg aluminijum hidroksida**. Zatim je prof. King tražio da se ispita kolika količina ova dva neuro toksina je ostala u bebinom mozgu. Da li je ovo tako teško naučiti da nijedan tužilac u zadnjih 20 godina nije uspio za izvrši ovu prostu matematičku operaciju sabiranja u svom krivičnom predmetu?

Dr. Milena Horvat, sa doktoratom iz analitičke hemije za ambijent, i šefica odjela za ispitivanje uticaja ambijenta na zdravlje ljudi iz ljubljanskog instituta „Jožef Štefan“ je ponudila besplatnu laboratorijsku analizu dvije postojeće vrste žive, etil živu iz konzervansa vakcine i njeno moguće pretvaranje u metil živu koja je neuro toksin. Na tom institutu se vrši analiza istovremenog prisutva ova dva sastojka uz pomoć reagensa sodium tetra N- propyl borat. Dugo sam se pitala zašto tužiteljica nije željela uraditi analizu koja je nije ništa koštala ??? Tužiteljica Hadžibeganović nije pribavila dokaze o sigurnosti istovremenog davanja dvije vakcine različitih proizvođača, a da je to uradila odmah bi vidjela da te dvije vakcine koje su date umrloj bebi nisu imale nikakvu studiju o sigurnosti koadministracije. Osim toga, tužiteljica se nije oslonila na svoje logičko rasuđivanje i nije postavila pitanje kako to da hipotonično dijete (mlitavih mišića) ima energiju potrebnu da izvrši samoozljeđivanje? Zar nije bilo potrebno pitati te vještake da objasne porijeklo izvora te energije? Ja sam umiranje te bebe vidjela na samo jedan način, da su joj agresivni sastojci vakcine udarili na mozak i da se sirota beba „tresla“ i od bola bacala na sve strane, i da joj je prejak bol davao poticaj za kretanje.

Dr. Cirhlaž mi je radio nekoliko vještačenja fizičkih povreda kod slučajeva nasilja u porodici i nikad nisam imala ni jednu zamjerku na njegov rad. Upravo zato je moje iznenađenje površnom obradom umrle bebe bilo još veće. Za mene će ostati misterija da li dr. Cirhlaž nije poznavao štetne uticaje hemijskih sastojaka vakcine na mozak malih beba, da li mu je neko rekao da će istinitim mišljenjem o uzroku smrti bebe ugroziti program imunizacije u FBiH, da li je dobio nalog iz nekog centra moći da prećuti istinu ili je strpao koju zelenu „šušku“ u svoj novčanik.

Drugu dvomjesečnu bebu iz istog krivičnog predmeta je također pregledao njegov pedijatar prije vakcinacije i procijenio da je beba potpuno zdrava. Ubrzo nakon vakcinacije, beba je počela plakati i

plakala je cijelu noć. Sutradan je mali dječak prestao jesti, nastavio je micati jezikom i vaditi ga iz usta, a pogled mu je bio tup kao kod mrtve ribe. Trećeg jutra mu se pojavila krv u mokraći i počeo se gušiti. Iz tog razloga je hospitaliziran pa je proveo 13 dana na respiratoru. Nakon otpusta iz bolnice, svakodnevno je morao koristiti aparat za disanje pola sata. Nakon toga su mu preporučili respiratornu podršku na duži vremenski period.

U otpusnici iz bolnice dječaku je postavljena dijagnoza bronhijalna astma i veliki kašalj. Iako je dječak bio vakcinisan protiv velikog kašlja, ljekari Tuzlanske pedijatrijske bolnice su pretpostavili da antigen velikog kašlja i rezultirajuća bolest nemaju uzročnu vezu. Djed djeteta mi je rekao da je dječaku odmah u bolnici rađen bakteriološki test, ali da rezultat nije bio upisan u otpusno pismo. Djed je rekao i da je neka doktorica u rukama imala rezultat bakteriološke analize, ali nije htjela da mu ga da.

Ovo odbijanje da se dječakova porodica obavijesti o bakteriološkom rezultatu je bio razlog zbog kojeg je djed podnio zahtjev za slobodan pristup informacijama i zatražio od uprave bolnice da porodici dostavi kopiju obavljenog pregleda. Rezultat uzorkovanja ni kasnije nije dostavljen djetetovoj porodici. Opis respiratornih smetnji koje su pedijatri citirali u otpusnom pismu nije bio dovoljan da se uspostavi dijagnostička granica između bronhijalne astme i apneje, koja je u većini Deklaracija proizvoda za vakcine navedena kao moguća neželjena reakcija na vakcinu. Opis plućne funkcije je takođe bio neprecizan, nedostajali su podaci koji se odnose na brzinu disanja, mjerenje respiratornog volumena, na izmjenu plućnih gasova, upotrebu pomoćnih respiratornih mišića, a takođe su nedostajali podaci koji bi opisali stanični respiratorni volumen svakog udisaja, nedostatak kiseonika u volumenu svakog udisaja, opis nedovoljne ventilacije i perfuzije, nedostatak kiseonika u krvi i ugljen-dioksida u arterijskoj krvi i moguću cijanozu.

Međutim, tužiteljica Hadžibeganović je odluku donijela na osnovu mišljenja sudskih vještaka. Nažalost, tužioci često nemaju kritičnu distancu i slijepo i neupitno vjeruju patolozima. Mislim da u dva slučaja pedijatri i Zavod za javno zdravstvo mogu biti progonjeni zbog davanja lažnih iskaza o ozbiljnoj šteti po zdravlje male djece, a takvo ponašanje ljekara Krivični zakon FBiH svrstava u krivična djela protiv pravosuđa i ako je učinjeno u krivičnom postupku kažnjava po članu 235 od šest mjeseci do pet godina zatvora.

Kad se u nekoliko dana dese dva ovakva slučaja, prvo što je tužilac trebao da izvrši je laboratorijska analiza četiri otvorene i korištene bočice vakcine. Zatim, da provjeri dokaze o gore pomenutoj sigurnoj koadministraciji, djestvo dva konzervansa vakcine i moguću akumulaciju neuro-toksina u organizmu beba, prisustvo hemijskih sastojaka vakcine u uzorcima mozga beba i bakteriološka analiza ispljuvka iz pluća. U oba slučaja tužiteljica je propustila da provjeri ove bitne stavke zbog nedostataka uputa sudskih vještaka patologa, slijepo vjerujući njihovom znanju i ne sporeći njihovo poštenje i odanost Hipokratovoj zakletvi.

Sledeća istraga je otvorena po službenoj dužnosti u Okružnom tužilaštvu Doboju, a spis je imao broj T 15 0 KTA 005785 11. Dvomjesečna beba je istog dana primila dvije vakcine DTP^r +polio i hepatitis b od dva različita proizvođača i umrla je dvanaest sati nakon vakcinacije. Majka je malog dječaka nahranila u ponoć, a ujutro ga je pronašla mrtvog.

Na moje pitanje tužiteljici Nataše Božićković da li su uzeti uzorci krvi sa mrtvog deteta, tužiteljica je odgovorila: "Mislim da jeste". Na moje pitanje gdje je izvršena obdukcija, odgovorila je: "Mislim da je u Doboju."

Obdukciju je izvršio patolog dr. Ljubomir Curkić. Ovaj doktor je takođe napisao da se njegovo mišljenje temelji na okolnostima događaja, postojećoj medicinskoj dokumentaciji i toksikološkim i bakteriološkim izvještajima (str. 4). Što se tiče okolnosti, bebu je pedijatar pregledao 12 sati prije smrti, a pedijatar je procijenio da je potpuno zdrava i odobrio je vakcinaciju. Dvanaest sati kasnije beba je bila mrtva. U slučaju da je beba imala problema s disanjem, pedijatar je to morao primijetiti tokom pregleda, jer respiratorni problemi imaju spolja vidljive indikatore. Što se tiče medicinske

dokumentacije, beba je bila dojena i uopšte nije bila bolesna u prva dva mjeseca života. Dakle, dr. Curkić je mogao imati samo jednu vakcinalnu karticu u kojoj su napisane dvije vakcine po rođenju, BCG i prva doza hepatitisa b, a mjesec dana kasnije i DTPr i dječja paraliza i druga doza hepatitisa b i nikakva druga dokumentacija. Vakcinacijske podatke je bio dužan upisati u izvještaj o smrti i predložiti tužiteljici laboratorijsku analizu otvorenih u upotrebljenih bočica te bebe, analizu uzoraka mozga na hemikalije iz vakcine, dupliranje sastojaka iz konzervansa iz dvije vakcine date isti dan i dokazivost sigurnosti same koadministracije.

Dr. Curkić je u svom izvještaju spomenuo toksikološke izvještaje, ali nije izričito citirao laboratorijske nalaze u vezi s tim niti vezu između laboratorijskih nalaza i oštećenja bebinog zdravlja. Sigurno je da otvorene bočice iz kojih je mrtva beba primila vakcine nisu oduzete i izložene laboratorijskim analizama jer njihov serijski broj nije bio zabilježen u njegovoj kartici za vakcinaciju, pa se nije ni znalo iz kojih je bočica mrtva beba primila vakcine. Pored toga, krv bebe koja je umrla nije testirana u laboratoriji na prisustvo hemijskih komponenata vakcine. Jedna od dvije vakcine je sadržavala živu u konzervansu vakcine, aluminijum fosfat, natrijum hlorid, natrijum bikarbonat, a drugo 0,25 mg aluminijum hidroksida, kalijum dihidrogen fosfat, dihidrat i natrijum hlorid.

Dr. Curkić je takođe spomenuo i "biološke izvještaje", ali ih po svom izvještaju nije eksplicitno naveo u smislu da naznači datum i vrstu izvršenih analiza i njihove brojčane rezultate. U izvještaju dr. Curkića ima malo detalja čija funkcija bi imala dijagnostičko razgraničenje.

Upala pluća je obično uzrokovana velikim brojem različitih bakterija, počevši od pneumokoka, stafilokoka, streptokoka, Klebsielle itd. i drugih. Dr. Curkić nije precizno utvrdio uzrok bebine smrti, a nikakve bebine uzorke nije testirao na bakterije. On je samo procijenio da je beba umrla od "opšteg gušenja" kao rezultat akutne respiratorne bolesti, primarne atipične upale pluća. Doktor Curkić je opisao pluća kao crvenkasto-plava, s tamnocrvenom krvlju i ružičastim pjenastim sadržajem. Neki dijelovi pluća, poput alveolarnih pregrada, bili su rastrgani a neki uvećani. Mišljenje dr. Curkića je demantovala Deklaracija proizvoda-vakcine u kojoj se navodi da pertussis komponenta DTPr vakcine ponekad ometa djetetov respiratorni refleks. Jednako tako, među neželjenim reakcijama na vakcinu, spominje se i epiglotitis, zastoj disanja. U osnovi, dr. Curkić nije mogao objasniti koji je faktor uticao na uništavanje pluća brzinom kao na filmskom platnu, jer ako se zaista radilo o upali pluća, onda se radilo o galopirajućoj upali koja se razvila tokom dvanaest sati i koja je ubila dvomjesečnu bebu.

U njegovom obdukcijском izvještaju opisano je da je u mozgu mrtve bebe bilo puno krvi i edema, ali nije naveo je li bila probijena krvno-moždana barijera, pa smo lišeni kompletne kliničke slike ove porodične tragedije.

Prof. dr. Branimir Nestorović, bivši direktor dječije pulmologije Univerzitetske bolnice u Tiršovoj u Beogradu je u svom mejlu od 05.03.2012 godine dao mišljenje da je svo troje gore opisane djece stradalo od vakcina. Međutim, nakon pritiska izazvanog učestalim pitanjima o tri slučaja iz BiH je počeo izjavljivati „da on tako šta nikad nije napisao“, iako ja njegov mejl čuvam u PDF formatu. A o ovom obrtanju stručnog mišljenja za 180 stepeni bez našeg znanja me je nekoliko godina kasnije obavijestio prof. dr. Zoran Radovanović, tadašnji glavni epidemiolog Srbije, rekaviši „Eto, vidite da niste u pravu. I prof. Nestorović misli isto kao ja“.

E, naš dragi profesore King. Neka ti je laka zemlja i vjerujem da ti se ona gore pomenuta matematika upisala u dobra djela. Fališ u našem pravosuđu, puno fališ, a naši tužioci ni ne znaju koliko im zapravo nedostaješ.

VII.) Tužioče, čuj onu doktoricu...

Poznati francuski filozof Rene Dekart je još u šesnaestom vijeku izrekao svoju poznatu misao „Mislim, dakle postojim“. U današnje vrijeme, u kom vlada farmaceutska mafija, antivakcinaši sa

društvenih mreža su ovu misao preinačili u „Mislim, dakle ja sam opasan“. Ko razmišlja o MMR vakcini i drzne se da javno kaže šta misli, vrlo brzo dobije etiketu da potkopava ili uništava javno zdravlje, a ako je još opasniji onda mu se nalijepe i prljave etikete. Tako npr. imamo kvvalifikacije u stilu „Kako neko ko se zove Jagoda može da radi ovakve stvari? Kako je tako lepo ime zalutalo i prilepilo se na takvog gada od osobe? Kako neko može da bude toliko samouveren, toliko zadržt u svojim uverenjima, da ne preza od ovakvog zverstva? Koliko ste monstrum od nula do „maltretiram majku kojoj je umrlo dvogodišnje dete“? Ovo su medijski komentari neke Jelene Gligorijević iz Beograda, što je samo dokaz da farmaceutske mafije nema samo u BiH, već da je pokrila cijeli Balkan. Zatim, „Antivakcinašica proganja majku umrle bebe. Da antivakcinaši ne prezaju ni od čega ne bi li dokazali svoje sulude teorije pokazuju i napadi koje trpi D. P., majka djevojčice koja je preminula od morbila. Nju po društvenim mrežama progoni jedna od protivnica MMR vakcine Jagoda Savić, kriveći je za smrt deteta. Ovo su medijske ocjene neke Sonje Todorović, isto iz Beograda, i sa istog platnog spiska kao i Jelena. Ja se izdižem iznad prljavštine i ne dozvoljavam da me se dotiče, pa nikad nisam reagovala na ova dva napisa.

Šta su Jelena i Sonja htjele da sakriju? Htjele su, ali nisu uspjele sakriti od naših radarskih očiju, da je nesretna majka bila zloupotrebljena u vakcinacijskoj kampanji „u kojoj djeca sa autoimunim bolestima umiru od morbila jer se ne smiju vakcinisati“, iako je ta nesretna djevojčica auto-imunu bolest dobila nakon isteka kalendarske obaveze na vakcinaciju MMR vakcinom.(!) Ja sam majci ponudila laboratorijske analize koje joj institut na kom je ležala nije uradio i pregled vrhunskog talijanskog ljekara koje je htio platiti talijanski donator. Da je majka dala uzorke za laboratorijsku analizu, njeno dijete se možda moglo spasiti, odbijajući ih, poslala je dijete u smrt bez ikakvog pokušaja. Iz straha da precizna talijanska dijagnostika otkrije srbijansku prevaru, mene su prikazali kao monstruma, što je najlogičnija reakcija lobija koji je nanjušio opasnost od istine.

Kod MMR vakcinacije postoje samo dva bitna pitanja, da li je kod vakcinisane djece došlo do sero-konverzije i stvaranja antitijela na moribile, a ako nije da li je to loš odgovor organizma na vakcinaciju (bad body response) ili je sama vakcina bila lošeg kvaliteta? Drugo, ako se kod djece razvije neuro-infekcija u najtežem obliku, da li je ona nastala nakon vakcinacije ili iz nekog drugog uzroka? Najteža neuro- zaraza morbilima se zove subakutni sklerozni panencefalitis SSPE , koji toliko uništi dijete da ga pretvori u biljku koja više ne može ni da sjedi ni da hoda, i kojoj se do te mjere iz mozga brišu sve naučene radnje i fond znanja da padne na teret roditeljima 24 sata dnevno. Problem je u tome što virus morbila uđe u moždani likvor , a takvu vrstu neuro- zaraze je nemoguće izliječiti.

U FBiH je postojala grupa od četrnaestoro djece koja su dobila ovu okrutnu i tragičnu neuro-zarazu. Neka od njih su bila vakcinisana MMR vakcinom protiv morbila jednom, neka dva puta a nekima je u domu zdravlja bio „izgubljen“ zdravstveni karton, kako se vakcinaciji ne bi ušlo u trag. Jedna nevladina organizacija je javno pokazala fotografije te djece prije i nakon vakcinacije zbog čega je nastala panika među roditeljima. Kako bi se problem detaljno ispitaao za nekoliko tako uništene djece i smanjila panika među roditeljima, koji su se pitali kako to da su se djeca razboljela od bolesti protiv koje su bila vakcinisana, otvorili smo krivični predmet broj KTK 33627 na Kantonalnom tužilaštvu u Sarajevu, a istragu je vodio tadašnji tužilac Meris Čato. Da bismo shvatili težinu ovog predmeta, najprije ćemo napraviti prikaz zdravstvenog stanja troje djece.

Emina, rođena 1997 godine, je primila dvije MMR vakcine, 11.01.1999. i 23.05.2003 godine pa se razboljela od bolesti protiv koje je bila vakcinisana. U dobi od deset godina Emina je postala trajni 100% invalid , bez mogućnosti poboljšanja zdravlja.

U avgustu 2007 godine Emina je iznenada počela padati. Otpusno pismo iz bolnice od 24.12. 2007 pokazuje da je Emina tokom te hospitalizacije imala tri generalizovana napada u pet dana i

da se zbog novog pogoršanja razmatrala dijagnoza u vezi sa morbilima. Ovi podaci pokazuju da je od prvih neuroloških simptoma do tačne dijagnoze prošlo punih pet mjeseci.

Tokom ove hospitalizacije Emini su liječili psiholog i psihijatar, koji su rekli da joj je osnovno raspoloženje povišeno, da je nakon sedam dana počela "halucinirati" i da nije prepoznala majku i sestru. Emina je komunicirala bez prisustva druge osobe i „vidjela je majku na plafonu“. Tada se dogodilo da je u nekoliko navrata iznenada opustila cijelo tijelo i pala ako je niko nije držao. Emina je uz ohrabrenje mogla povući vertikalnu i horizontalnu liniju i krug, a psiholog je zabilježio ozbiljan pad opštih i specifičnih kognitivnih funkcija, kao i gubitak školskog naučenog znanja i adaptivnih vještina. Psiholog je takođe primijetio da joj je oštećen rukopis, da je pravilno napisala neka slova, ali ne i cijelu riječ i da ima poteškoća s imenovanjem određenih predmeta za svakodnevnu upotrebu.

24.12. 2005. Emina je preživjela vršnjačko nasilje, udario ju je komad kamena ili ledenica pa je pala na tlo potiljkom i dobila posjekotine na licu. Ovaj udarac je Emini nanio trajno oštećenje vida bez mogućnosti poboljšanja. Njeno zdravlje se stalno pogoršavalo. Sve više je bila u stalnom psihomotornom nemiru, a do 2007 godine doživjela je i teške kontrakture i izokretanje dijelova tijela i česte napade i postala je potpuno ovisna o svojoj majci.

Emina je 31. 01.2008 godine radila ELISA test za morbile i test je pokazao je sljedeće vrijednosti antitijela: prevelika koncentracija imunoglobulina G koji se laboratorijskom opremom čak nije ni uspio izmjeriti, IgG (overflow), dok je imunoglobulin M bio IgM 0,013. Ove numeričke vrijednosti starih i novih antitijela morale su biti objašnjene u istražnom postupku, međutim, tumačenje ovog laboratorijskog rezultata nije ni spomenuto u tužilačkom spisu. Nejasno je da li je tužilac zatražio medicinsko mišljenje o Emini i da li je tražio odgovarajući profesionalni profil virusologa da odgovori. Tužilac Meris Ćato nikakvom smislenom istražnom radnjom nije doprinio smanjenju panike od MMR vakcinacije među roditeljima. Sve što je trebao da uradi je da zatraži stručno mišljenje o IgG i IgM vrijednostima i da naredi laboratorijsku analizu koja se zove genotipizacija, koja određuje soj virusa i bakterija. U MMR vakcini se koristi soj A, što bi značilo da ako se u moždanom likvoru stradalog djeteta laboratorijskim putem utvrdi prisustvo soja A, to bi značilo da je teško oštećenje zdravlja na neki način povezano sa primljenim vakcinama protiv morbila, a ako bi se našao bilo koji drugi klasifikovani ili divlji soj, vakcinacija ni na koji način nije odgovorna za nastalo zdravstveno stanje. Zašto je tužiocu Ćati bilo toliko teško uraditi te dvojije jednostavne istražne radnje?

Harun, rođen 1997 godine, MMR vakcinu je primio 17.09.2001 godine pa se razbolio od bolesti protiv koje je vakcinisan. Harun ne sjedi, ne stoji, ne govori i ne reaguje ni na kakve podražaje, a stanje sluha i vida mu se teško može odrediti. Harun takođe nije samostalan u hranjenju, miškulatura mu je hipotrofična, ne kontroliše sfinktere i sa okolinom ne komunicira čak niti pogledom. Aktivne kretnje su mu minimalne, uz spazam koji je izrazitiji u donjim ekstremitetima. Oglašava se samo krikovima i plačem. Po nalazu prvostepene ljekarske komisije Harun ima rapidno propadanje psihomotornih funkcija. IQ mu je ispod 17 i ima afaziju, kvadriplegiju i inkontinenciju. Kod Haruna nije pokušano sa obrazovanjem pa uopšte nije išao u školu. Po Rješenju Centra za socijalni rad Harun je potpuno i trajno nesposoban za samostalan život i rad, zbog čega mu je potrebna stalna njega i pomoć od strane drugog lica.

Harun je rođen na vrijeme, kao prvo dijete iz prve uredne trudnoće pri porodu se nagutao mekonijeve vode, nije odmah proplakao i bio je reanimiran. Nakon toga je imao bronhopneumoniju. Prvo smještak je imao sa dva i po mjeseca, počeo je da guče sa tri mjeseca, glavicu je rano počeo da drži, prve zube je dobio sa šest mjeseci, nije puzao, samostalno je sjedio sa šest i po mjeseci, stajao je uz pridržavanje sa deset mjeseci, prve riječi je progovorio sa dvanaest mjeseci a prohodao je sa četrnaest mjeseci. Do četvrte godine je bio relativno zdrav i uredno je primao vakcine. U novembru 2001 je operisao krajnike bez vidljivih komplikacija.

Zadnja četiri dana pred prvi prijem zbog neuroloških tegoba se više puta stresao i ti pokreti su trajali po par sekundi, otežano je sjedio i zavaljivao se pri sjedenju, počeo je klecati na desnu nogu i bio je nestabilan dok je koračao. Govor mu je bio spor i otežan, postao je ćutljiviji a i hranjenje mu je bilo otežano. Pljuvao je hranu, iz usta mu je curila tečnost koju je popio, prilikom prinošenja kašike ili šolje ustima pokreti su mu bili nekordinisani. Nije mogao samostalno da se kreće, pri hodu je klecao i padao unaprijed, prilikom sjedenja je bio potpuno nestabilan i nekontrolisano je padao unazad. Oči je s naporom držao otvorene, gutao je otežano, iz usta mu se cijedila pljuvačka. Može se reći da je Harun bio u stanju generalizovane hipotonije. Prilikom boravka u bolnici mu je bila utvrđena blaga redukcija denziteta bijele mase. Ljekar smatra da se kod Haruna može govoriti o progresivnom propadanju.

U bolnicu je primljen 11.12.2001 godine sa dijagnozom mioklonija i suspektan na epilepsiju. Više od dva mjeseca unazad prije prijema u bolnicu Harun je počeo da posrće u hodu, na usta mu se cijedio pjenasti sekret, imao je povremene trzaje glavom, izgledao je malaksalo ali nije gubio svijest. Hod mu je bio ataraksičan, hodao je samo uz pridržavanje i imao je stalne mioklone trzaje.

Harun je prilikom prijema govorio usporeno ali razumljivo a predmete je uzimao nesigurnim hvatom šake. Više nije mogao sam da jede. Harun je imao učestale napade, postojala je sumnja na SSPE ali nije mogla biti potkrijepljena relevantnim nalazima pa mu je postavljena dijagnoza mioklona encefalopatija.

Harun je od 23.02.2002 do 09.03.2002 boravio na njemačkoj klinici "Niederberg". U toj bolnici je boravio o trošku svojih roditelja koji su prodali kuću i auto da bi svom djetetu omogućili pravilno utvrđivanje dijagnoze i liječenje. Harunu je na klinici "Niederberg" tačna dijagnoza uspostavljena 01.02.2002 godine. Njegov ELISA test je pokazao rezultat od IgG 27.0 za morbile. I za H. važi ista konstatacija kao i za E., da se tužilac Meris Ćato ni na koji način nije potrudio da smiri paniku među roditeljima, da nije tražio stručno mišljenje da rastumači parametre IgG i IgM niti je naredio da se uradi genotipizacija soja morbila kako bi utvrdio da li se radi o vakcinalijskom soju „A“ ili ne. Roditelje djece iz ovog krivičnog predmeta je hvatao jak osjećaj nemoći kad su vidjeli da su dvije jednostavne istražne radnje mogle utvrditi u čemu je problem, a da tužilac nije naredio da se izvrše.

Alija je rođen 1997 godine, primio je dvije MMR vakcine protiv morbila 30. 07. 1998 i 22. 06. 2004 godine i obolio je od bolesti protiv koje je vakcinisan.

Alija je prohodao sa 8-9 mjeseci a prve riječi počeo je govoriti sa godinu dana starosti a kompleksnije rečenice tek sa 3-4 godine. U školu je krenuo sa 7 godina i od prvog do trećeg razreda je postizao dobar uspjeh. U četvrtom razredu je kontinuirano dolazilo do pogoršanja uspjeha u školi. U slobodno vrijeme je igrao nogomet.

U maju 2008 Alijino kliničko stanje se znatno pogoršalo. Ispoljavao je promjene u ponašanju, imao je agresivne reakcije bez vidljivog povoda, bio je nespretn i nesiguran i mogao je hodati samo uz tuđu pomoć. Zaboravio je naučene sposobnosti kao što su čitanje i pisanje, a imao je i povremenu inkontinenciju i poremećaj sna. Napadi su se ponovo pojavljivali sa frekvencijom od 3 do 20 dnevno. Od maja 2008 više nije mogao pohađati školu zbog visoke frekvencije napada, pošto je pri napadu sve češće padao i time sebi nanio brojne povrede. Alijin otac ili njegovateljica su ga stalno pratili i čuvali pri hodu. Alija je ukupno tri puta hospitalizovan radi epilepsije. U 2007 godini zdravlje mu se pogoršalo pa je liječen i u Dječijoj bolnici u Zagrebu.

Alija je imao potrebu za stalnim nadzorom druge osobe. Nije imao kontrolu sfinktera, imao je obilnu salivaciju (izlučivanje pljuvačke) i izgubio je interesovanje za ostalu djecu. Zbog vrlo čestih napada prestao je da ide u školu. Otac kaže da je Alija imao i po 10 do 12 epileptičkih napada dnevno koji su trajali 5-6 ili do 10 sekundi. Tokom napada Alija je padao unazad i dobijao plavu boju lica. Osim toga, kad se vraćao iz škole, gubio je orijentaciju i nije znao da se vrati kući. Alijini psihološki testovi rađeni u dobi od jedanaest godina su pokazali intelektualni razvoj djeteta od pet godina i dva mjeseca. Govor mu je postao nerazumljiv, a kasnije je potpuno prestao da govori. Ponekad je vrištao (kričao) i širio ruke, pri čemu je gubio svijest na 20-30 sekundi, dok su mu se ruke i noge kretale na

nekontrolisan način. Zabilježeno je da je Alija također imao i bizarne reakcije, tako da je npr. posipao vodu po sebi.

U Alijinim njemačkim dokumentima je istaknut i njegov motorni nemir, da nije koristio desnu ruku i nogu, da je gubio ravnotežu, da nije mogao da se penje uz stepenice i da je često padao dole i povređivao glavu. Bolnica mu je obezbijedila šljem da bi zaštitio glavu da se ne povrijedi kada nekontrolisano pada. U momentu pregleda je hodao s puno poteškoća i uočena je mogućnost da će potpuno prestati da hoda.

Alijino raspoloženje je bilo vrlo oscilantno. Ponekad je bio vrlo utučen a onda su mu se naizmjenično smjenjivali smijeh i plakanje. Alija je kasnije postao je vrlo agresivan i njegov otac je za njega konstruisao kavez da zaštiti ostale članove porodice. Kad sam prvi put posjetila ovu porodicu, Alija se prvo smijao sa vrlo prijateljskim izrazom lica, ljubio mi ruku i posmatrao me. Onda se odjednom promijenio bez vidljivog razloga i nekoliko puta pokušao da me ujede za ruku, tačnije rečeno, pokušavao je sve dok nije uspio da zarije svoje zube u moju kožu.

Alija je 2009 godine u bolnici Centar za epilepsije Berlin-Brandenburg, punim nazivom Epilepsie Zentrum, Evangelisches Krankenhaus Köningin Elisabeth Herzberge boravio dva puta.

U Alijinim njemačkim nalazima sa datumom od 27. 01. 2009 do 27.02. 2009 godine je bilo navedeno je da je nakon Alijinog smještaja u ovu njemačku bolnicu, Alijin odjeljski ljekar telefonskim pozivom iz Sarajeva obaviješten o visokoj vrijednosti nalaza morbila. Ovaj podatak je značio da su Alijini ljekari u Sarajevu još u januaru ili u februaru 2009 godine znali da Alija ima morbile u likvoru ali to nisu saopštili Alijinim roditeljima. Sarajevski ljekari nisu mogli znati da se Alijin otac odlučio da svoje dijete samoinicijativno pošalje u tu vrlo renomiranu njemačku bolnicu. Kad su Alijini ljekari saznali da ga je otac o svom trošku odveo u Njemačku, požurili su da obavijeste bolnicu o Alijinim sarajevskim laboratorijskim nalazima da se ne bi brukali pred njemačkim kolegama.

Laboratorijskom analizom ELISA rađenom 29. 06. 2009 godine u organizmu mu je utvrđen vrlo visok titar antitijela na morbile, odnosno vrijednost IgG 1.139 i IgM negativno. Ostalo je nejasno, pa se postavlja sasvim logično pitanje kog datuma je zapravo rađen Alijin prvi ELISA test na morbile? Tačnije rečeno, potrebno je odgovoriti na pitanje da li je Alijin sarajevski ljekar znao za njegov status morbila mnogo prije i čutao iz nepoznatih razloga, ostavljajući dječaka da uništi zdravlje bez odgovarajuće terapije? Izgledalo je kao da su sarajevski ljekari bili uvjereni da su uspijevali držati roditelje pod kontrolom jer se samo poneki roditelj istrkao iz njihovih kandži i potražio pomoć u inostranstvu.

U Alijinom prvom otpusnom pismu iz bolnice "Köningin Elisabeth Herzberge" stoji dio teksta teksta koji djeluje kao hladan tuš. Naime, Alijin odjeljski ljekar dr. A. Schwan je u svom nalazu napisala i ovo: "Imajući u vidu dosadašnja kompletna ispitivanja prisutna je visoko ispoljena sumnja na subakutni sklerozirajući panencefalitis **SSPE kao kasnu manifestaciju infekcije malim boginjama** (morbilima). Početak bolesti se također uklapa u ovu sumnju . Protiv ove dijagnoze govori da je pacijent **vakcinisan protiv morbila** prilažući legitimaciju vakcinacije od 1998 i 2004 godine. **Ukoliko nije postojala nedjelotvornost vakcine** protiv morbila (npr. **neodgovarajuće čuvanje, pogrešan sastav vakcine**) **do sada pojava SSPE nakon vakcinacije u stručnoj literaturi nije nigdje opisana.**

Aliju sam dva puta obišla dok je bio živ, ali mu više nije bilo pomoći. Pri kraju života se oglašavao samo neartikulisanim kricima, a umro je 29.03.2015 godine. I u ovom trećem slučaju tužilac Meris Čato tužilac nije tražio tumačenje IgG i IgM nalaza, nije naredio genotipizaciju da utvrdi da li je Alija stradao od vakcinalijskog soja „A“ ili od nekog drugog, niti je utvrdio datume i mjesta vršenja Alijinih ELISA testova prije odlaska u Njemačku. Tužilac Čato se prema ovoj krivičnoj prijavi odnosio sa potpunim nedostatkom empatije, bolesnom ravnodušnošću i sa naglašenim samo-vrednovanjem.

Protiv tužioca Čate smo podnijeli prijavu Uredu disciplinskog tužioca, ali ovaj ured nije pomjerio ni trepavice da utvrdi tužiočevu tešku povredu istražnog postupka. Sa druge strane, ima osnova

da se postave tri moralna pitanja: prvo, zašto se našoj djeci u stranim zemljama mogu raditi relevantne laboratorijske analize a kod nas ne mogu? Drugo, zašto se u stranim bolnicama uspostavlja tačna dijagnoza a u našim ne može? Da li su to njemački neuropedijatri i virusolozi obrazovaniji, sposobniji i kompetentniji od naših ili samo više poštuju Hipokratovu zakletvu? I treće, zašto ta SSPE djeca nisu poslata u inostranstvo na liječenje o trošku Fonda solidarnosti Federalnog zavoda za zdravstvenu zaštitu nego je zdravstvo dozvolilo da roditelji prodaju svoju imovinu i da se ogule do nokata da bi pomogli svojoj djeci?!

VIII.) Sekunde otkucavaju, smrt dolazi

Kantonalno tužilaštvo u Tuzli nikada nije otvorilo krivičnu istragu na okolnosti smrti malog Ariana koja je umro tri dana nakon prijema HIB vakcine. Ovaj događaj je izazvao puno medijske prašine jer je majka javno optužila vakcinu za smrt njenog djeteta. Kada sam od tužilaštva Tuzlanskog kantona zatražila broj spisa, glasnogovornik je pismeno odgovorio da se protiv tog slučaja nikada nije vodila istraga ???

Sedam dana prije primanja HIB vakcine, Arian je imao zelenu stolicu, ali je pedijatar koji ga je pregledao prije vakcinacije utvrdio da je Arian zdrav i da nema potrebe za odgodom vakcinacije.

25.03. 2012. godine, ujutro nakon vakcinacije, Arian je imao visoku temperaturu, dva puta je povraćao, osjećao se uznemireno i odbio je da jede. Roditelji su ga odveli u Dom zdravlja i odatle je poslat na Infektivnu kliniku.

Dr Petković je utvrdio temperaturu od 38,8 C i napetu veliku fontanelu. Ljekar je predložio hospitalizaciju i lumbalnu punkciju, ali otac je to odbio. Arian je pušten iz bolnice u 12:10.

Iste večeri u 20:32 Arian je ponovo primljen na Infektivnu kliniku. Majka je oko 20 sati primijetila osip pa mu je ipak urađena lumbalna punkcija, likvor je bio bistar, a doktor je napisao dijagnozu meningokokna sepsa u korist **epidemijskog** meningitisa. Arian je dobio lijek Ceftriaxone i još neke lijekove.

26.03.2012. U 13:20 Arian je prebačen na intenzivnu njegu, jer su mu usne bile plave, a vrat ukočen. I na ovom odjeljenju mu je ponovo primijenjen Ceftriaxone.

27.3.2012 u 11:26 Arian je ponovo prebačen, sada na odjel za infekcije CNS-a, gdje je utvrđeno da nije reagovao na grube podražaje, da mu je glava deformisana a ruke hladne. Isto tako, nokti i tri prsta na lijevoj ruci su mu bili ljubičaste boje, a imao je i manje **petehijalne** promjene na koži lica, glave i uha.

Drugog dana u 12.50 sati Arian je imao krizu disanja (apnea), pa mu je započeta kardiorespiratorna **reanimacija**. Čim su uspostavljene respiratorne i srčane funkcije, srce je ponovo otkazalo, pa je nastavljena reanimacija. Adrenalin je takođe primijenjen, ali bezuspješno.

29.03.2012 u 13:00 Arian je umro. Dijagnoza je bila srčana i respiratorna insuficijencija, **fulminantna (akutna) meningokokna sepsa, epidemijski meningitis** i akutna bubrežna i jetrena insuficijencija.

Arian je primilo HIB vakcinu 22. 03. 2012. godine, a prvi akutni simptom dogodio se tri dana nakon primanja vakcine. Period inkubacije HIB bakterije koja je unešena u njegov organizam je dva do tri dana. Arianov medicinski kartoni de facto sadrži **dvije različite vrste bakterija** koje su pronađene u istoj bolnici i u istoj laboratoriji. (??) Pomalo je čudno da su u otpusnom pismu bili detaljno opisani biohemijski laboratorijski rezultati a uopšte nisu bili navedeni bakteriološki laboratorijski rezultati, iako je Arian umro od bakterije (??). Pravilo je da se slučaju ozbiljnih zdravstvenih komplikacija, a posebno u slučaju smrti, navode vrsta pronađenih bakterija, količina i soj.

Dijagnoza epidemijskog meningitisa je zapisana u svim Arianovim bolničkim kartonima. Nalaz likvora je spomenut u pismu prvog otpusta iz bolnice od 25.03. 2012 godine. Na drugom nalazu likvora je pisalo da je uzorak uzet 26.03. 2012, a da je nalaz napravljen 28.03. 2012. I prvi i drugi rezultati likvora bili su sterilni.

Majka je zatražila od klinike ovjerenu kopiju rezultata uzoraka u elektronskom obliku sa računara mikrobiološke laboratorije, koji bi trebao sadržavati podatke kao što su datum uzimanja, datum analize, broj protokola u knjizi evidencije izvršenih analiza i vrsta pronađenih bakterija. Nakon dugog čekanja, umjesto elektronske kopije iz laboratorije, majka je dobila ime bakterije od koje je njen mali dječak umro napisane na memorandumu klinike. Oprava bolnice je navela bakteriju *Neisseria meningitidis*, koja uzrokuje **opasni meningokokni meningitis** a ne epidemijski, kako je bilo navedeno u Arianovoj dokumentaciji. Nejasno je iz kojeg uzorka je utvrđeno prisustvo ove opasne bakterije, iz krvi ili iz likvora. Dva nalaza likvora su bila sterilna i mogla su biti lažno negativna pod uticajem antibiotika, ali je u Arianovim papirima pisalo da mu je lumbalna punkcija rađena prije nego što mu je dat lijek Ceftriaxone. Drugo, ako je likvor bio sterilan, ako prihvatimo da jeste, onda je mogućnost izliječenja bila puno veća.

Dakle, prema bolničkim ljekarima, Arian je tri dana prije smrti ***vakcinisan protiv jedne vrste meningokokne bakterije, a umro je od druge vrste meningokokne bakterije koja nije bila u kalendaru vakcinacije*** (?!). Obzirom na neslaganje dvije vrste bakterije za isti uzrok smrti, Pedijatrijska klinika u Tuzli je morala čuvati biološki materijal umrlog dječaka i predložiti tužiocu laboratorijsku analizu genotipizaciju koja bi odredila od kog soja meningokokne bakterije je zaista umro. Imati dvije bakterije a jednu smrt izaziva jaku sumnju u kredibilitet Pedijatrijske klinike u Tuzli i njihovu Hipokritovu, htjedoh reći Hipokratovu zakletvu. Jer, kad dijete umre nakon vakcinacije, federalni ministar zdravstva je dužan da izda naredbu o obustavi vakcinacije.

Tuzlanska pedijatrija je vrlo specifična jer joj iza leđa stoje jake političke funkcije i taj zid od gume je nemoguće probiti. Ako analiziramo znanje na toj pedijatriji, uočićemo kontradiktorne izjave i naučno neodržive tvrdnje, neovisne o stručnim zvanjima pedijataru. Tako npr., dr. Mirjana Remetić, mr.sci i specijalista pedijatar, je u svom intervjuu za Ženski.ba rekla da kao pedijatar promoviše isključivo prirodnu ishranu u prvih 6 mjeseci života i nastavak dojenja do uzrasta od 12 mjeseci uz postepeno uvođenje čvrste hrane. Ovakav stav treba podržati. Međutim, ako se u majčinom mlijeku nalaze imunoglobulini IgA, IgE, IgG, IgM i IgD koji kod djece razvijaju opšti imunitet, zašto se onda bebe ne počnu vakcinisati tek nakon prestanka dojenja? I, zašto dr. Remetić ne insistira na razvoju prirodnog imuniteta? Drugo, dr. Remetić je izjavila da se zalaže za povećanje obuhvata vakcinacijom koja je, ***nažalost, dovedena u pitanje neodgovornim odnosom pojedinaca prema ovom civilizacijskom postignuću***, koje je spasilo od smrti milione djece u svijetu. Evo šta kažemo mi neodgovorni. Mi skrećemo pažnju na neuro-toksine u vakcinama, pa tako npr.:

Engerix sadrži **0,25 mg aluminijum hidroksida**,

Euvax sadrži **0,5 mg aluminijum hidroksida**,

Pentaxim sadrži **aluminijum hidroksid nepoznate gramaže**,

Infanrix IPV+ HIB sadrži **0,5 mg aluminijum hidroksida**,

Infanrix Hexa **0,5 mg aluminijum hidroksida**,

Hexaxim Hexa **0,6 mg aluminijum hidroksida**,

Evo i svih hemijskih sastojaka ove vakcine. To su filamentozni hemaglutinin, natrijum dibazni fosfat, monobazni kalijum fosfat, trometamol, sukroza, aminokiseline cistin, tirozin, arginin, hidrohlorid, histidin, izoleucin, leucin, luzin hidrohlorid metionin, fenilalanin, triptofan, valin, tragovi neomicina, streptomocina, polimiksina B, glutaraldehida i formaldehida.

Navedeni podaci su preuzeti sa web stranice Agencije za lijekove i medicinska sredstva BiH iz objavljenih u Registru lijekova u Uputama za pacijente.

Kombinacije vakcina su različite jer polivalentne vakcine imaju različit broj antigena. Ako se Federalno zavod za javno zdravstvo npr. odluči za Euvax b i Hexaxim da pokrije ostalih osam antigena, beba u prvoj godini života po obaveznom kalendaru vakcinacije treba da primi po tri doze ovih vakcina, a to znači

1,5 mg Al₃ + 1,8 mg Al₃ = 3,3 mg Al₃. Meni se čini da je i poznavanje hemije civilizacijsko dostignuće, baš kao i vakcinacija. Treba još imati na umu da Priorix i Merck MMR vakcina sadrže **i ćelije abortiranih fetusa MRC-5, odnosno WI-38**.

Kakva atmosfera je vladala u Tuzli može se prikazati na primjeru djeda jedne djevojčice, koja je stradala nakon vakcinacije. Dedo mi je u lice rekao :“Gospođo, oni svašta mogu. Nemojte slat' prijavu o mojoj unuci u taj američki VAERS. I nemojte mi više dolaziti' u kancelariju. Zbog Vašeg petljanja u dijagnozu mogu dobiti otkaz “. Taj djed je bio toliko zastrašen da nije čak želio ni da mi objasni ko su to „oni“, kao da maltene tamo neko mitraljezom brani prijavljivanje vakcinacijskih reakcija...

Kantonalno tužilaštvo Zenica nikada nije otvorilo krivičnu istragu na okolnosti smrti malog dječaka iz jednog sela u okolini Žepča.

U 14:30 devetnaestomjesečni Luka je dobio temperaturu koja mu je zahvatila samo uši i potiljak. Majka mu je dala voltarenske čepiće i nakon 10-15 minuta temperatura mu je pala i zaspao je.

U 23:00 Luka je počeo povraćati, od tada je povraćao svakih pola sata i sve više je zatvarao oči.

U 04:00 se pokakao, a kada je majka namjeravala da ga presvuče, otkrila je crne mrlje na njegovom tijelu, koje su se uglavnom nalazile na trbuhu. Crne mrlje su bile veće, a smeđe mrlje su bile manje i različite veličine, kao da su nastale udarcima.

U 04:30 Luku je otac odveo u bolnicu u Žepču, gdje mu je ljekar pokušao dati infuziju, što je trajalo oko sat i pol. Zatim ga je otac odveo u službu hitne pomoći i dežurne sestre su mu odmah rekle da ga odvede u Zenicu na zarazno odjeljenje i da ne prestaje zvoniti dok neko ne otvori vrata.

U 06:30 Luka je stigao u bolnicu i počeo se gušiti. Usne su mu već bile plave.

U 08:30 roditelji su obaviješteni da je Luka umro.

Kada je Luka u 04:30 ujutro odveden u bolnicu u Žepču, ljekari su morali znati da su se na njegovom tijelu pojavile smeđe i crne mrlje. Svaki student srednje medicinske škole koji položi ispit za zarazne bolesti zna da se takve mrlje nazivaju petehijalnim mrljama i da ukazuju na meningitis. U istom predmetu studenti na Medicinskom fakultetu još nauče da je meningokokni meningitis izuzetno opasna bolest koja zahtijeva hitno liječenje. U prvoj bolnici je Luka dobijao samo infuziju, a da su mu dali penicilin u kristalima u tačno određenoj količini, možda bi imao priliku da preživi. Luka je izgubio puno vremena na putu do prve bolnice, zatim do hitne pomoći, i na kraju do druge bolnice, dok su minute bile od presudne važnosti za spašavanje njegovog života. Pitanje koje postavljam je da li bi od 04:30 do 08:30, onda, za puna četiri sata, penicilinska terapija mogla djelovati na bakterije koje su se nekontrolirano umnožile i mogla spasiti Lukin život? Preciznije, da li je ljekaru iz prve bolnice trebalo podići optužnicu za nesavjesno liječenje, zbog neprepoznavanja teške zarazne bolesti i korištenja očito neprimjerenog lijeka? Ili, je možda doktor znao koji je pravi lijek, ali nije smio reći da bolnica nije bila snabdjevena penicilinom u kristalima?

Dijagnoza u Lukinom otpusnom pismu je bila "meningokokna sepsa i sumnja na meningokokni meningitis". Ova vrsta meningitisa je vrlo opasna jer izaziva brzu smrt, pa je Luka morao biti mikrobiološki obrađen da bi se otkrilo koji soj meningokoka ga je napao. Po Zakonu o zaraznim bolestima FBiH, član 14, bolnica je bila dužna da precizno utvrdi uzročnika zaraze. Bez laboratorijskog nalaza koji bi otkrio ovu činjenicu, odgovor će uvijek ostati u prostoru nagađanja. Osim toga, bez dijagnoze zasnovane na laboratorijskim nalazima, čak ni ljekari u Žepču ne mogu biti optuženi ako Luki nisu dali pravi lijek.

Luka je primio tri vaccine protiv meningitisa *Haemophilus influenzae b*, koji se skraćeno naziva HIB, 20.09.2010, 16.10.2010 i 26.10.2010. Ova vakcina ne pruža zaštitu od infekcija izazvanih drugim vrstama *Haemophilus influenzae* ili od slučajeva meningitisa drugog porijekla. ***Tako je i Luka vakcinisan vakcinom protiv jedne vrste meningitisa, a ubila ga je druga vrsta meningitisa.***

Zakon o zaraznim bolestima, član 65 predviđa novčanu kaznu u iznosu od 3.000 KM do 10.000 KM za prekršaj ako zdravstvena ustanova ne obavi laboratorijsku izolaciju i identifikaciju uzročnika zaraznih bolesti odnosno epidemije zaraznih bolesti koji zahtijeva gorepomenuti član 14. Da je u Kantonalnom tužilaštvu u Zenici bio bar jedan tužilac koji poznaje medicinsko pravo, mogao je da se zapita barem kolika je incidencija djece oboljele od bakterije *Haemophilus influenzae b*, odnosno koliko je takve djece? Zatim, da li oboljevanje od ove bakterije uopšte epidemijski karakter i kakva je opravdanost vakcinacije ako bebe štiti od samo jednog soja a od svih drugih sojeva ne? Dalje, zašto ovu bakteriju

zovu oportunistički patogen jer živi u domaćinu bez izazivanja bolesti sve dok se ne steknu uslovi za nastanak infekcije? Za ovu bakteriju se veže i tzv. satelitski fenomen jer Haemophilus influenzae b neće rasti izvan hemolitičke zone bakterije Staphylococcus aureus. Bila sam u kući roditelja ovog umrlog Luke. Cijela kuća je bila iznimno čista a devetnaestomjesečni Luka je osim u kući tokom dana povremeno boravio samo u dvorištu, u selu sa čistim vazuhom i bez ikakvih zagađenja pa je put prenosa ove bakterije ostao misterija. Tužilac je mogao postaviti barem par pitanja javnom zdravstvu kako bi utvrdio ima li u toj HIB vakcinaciji elemenata krivičnog djela u nekritičnom prihvatanju donatorskog projekta. Možda bi neko od ljekara propjevao, jer ljekari se boje samo za svoje fotelje.

*

Kantonalno tužilaštvo Zenica nikada nije otvorilo krivičnu istragu na okolnosti smrti jedne djevojčice iz jednog udaljenog sela u ZE-DO kantonu. Dobro se sjećam da me majka zvala sa svog mobitela kad je bila ispred zgrade kantonalnog Ministarstva unutrašnjih poslova, rekavši mi da ju je policija pozvala da da izjavu o okolnostima smrti svoje kćerke. Ne znam da li je majčina izjava zadržana u MUP-u, da li se zagubila na putu od MUP-a do Tužilaštva, da li ju je neko u Tužilaštvu čušnuo u ladicu s namjerom da je nikad ne otvori ili je konsultovan neki doktor koji je dao svoje „mišljenje“ da tu nema šta da se čačka.

Džejnina bolest je započela iznenada 09.03.2017 temperaturom koja nije izmjerena. Džejna je imala je jaku glavobolju i gubitak apetita pa je legla da se malo odmori. Tokom noći je počela povraćati i povraćala je nekoliko puta. Tada je došlo do gubitka svijesti i od tog momenta s njom nije više uspostavljen nikakav kontakt.

Do 07:00 ujutro roditelji su na njenom tijelu primijetili velike, blago crvene mrlje.

U 07:30 roditelji su je odveli u Dom zdravlja u Zenici. Roditelji su ljekaru rekli da pogledaju mrlje i kad su joj podigli pidžamu na stomaku pobjegli su niz hodnik. Otac je trčao za njima, moleći ih : "Molim vas recite mi šta je to." Ljekari ocu nisu htjeli davati nikakve informacije, već su samo rekli da bi je odmah trebali odvesti u bolnicu na odjeljenje za zarazne bolesti.

U 08:00 Džejna je u bolnicu stigla u pratnji oca i bake. Tokom hospitalizacije je provjereno da joj je temperatura bila 35 stepeni Celzijusa, da je nemirna, da je otvarala oči za snažne podražaje, ali da nije odgovarala na postavljena pitanja i da su joj uglovi usana bili pomalo cijanotični.

Džejnina koža je bila blijeda, s erupcijom petehijalnih mrlja do 1,5 mm, a većina ih je bila na trbuhu i nogama. Njen vrat je bio zakočen, bila je u izrazitom nemiru i zauzimala je nepravilan položaj tijela. Po prijemu u bolnicu rekli su njenom ocu da će je odmah poslati na zarazno odjeljenje koje će joj odmah uzeti uzorak iz kičmene moždine i uključiti terapiju.

Džejna je u bolnici dobila bakteriološki tretman, ali nije precizirano kada i u koje vrijeme. Rezultat laboratorijske analize je pokazao gnojni likvor sa 860 stanica, a izolovana bakterija je bila Neisseria meningitidis E 4.5. Ceftriaxone i Crystacillin su korišteni kao ciljane terapije protiv ove bakterije. Džejni su dijagnosticirani gnojni meningoencefalitis i sepsa, uzrokovani bakterijom Neisseria.

U 17:30 dana 10.03. 2017 Džejna je umrla. I za nju se može reći da je ***i ona vakcinisana protiv jednog soja meningitisa a da je umrla od drugog soja, koji nije uključen u kalendar vakcinacije kao obavezan.***

.

Posjetili smo Džejninu porodicu jer smo čuli da su svo troje u kući, otac, majka i mlađa sestra, primili vakcinu. Preko naziva vakcine koju primimo se uvijek može doznati informacija o vrsti smrtonosne bakterije jer se zna koja vakcina se koristi za koju vrstu zaraze. Roditelji su nam potvrdili da su dobili preventivne vakcine i pokazali su nam mjesto uboda. Međutim, primljene vakcine uopšte nisu bile evidentirane u njihovim zdravstvenim knjižicama. FTV je objavila da su svi đaci vakcinisani i da se nastava u toj školi odvija normalno. Međutim, Džejnine komšije su rekle :“Ma, kakva vakcina! To FTV laže. Samo je učiteljica primila vakcinu i niko više.” Možda je sve i bilo u redu, ali ovakvi promašaji, kao izostanak upisa podatka, ili davanje lažnog podatka izazivaju sumnje u zdravstveni sektor.

Džejna je u bolnici provela 33 sata i 30 minuta. Da bi se znalo da li su ljekari ispoljili elemente nesavjesnog liječenja moralo bi se znati tačno vrijeme davanja njenih uzoraka na analizu, period potreban da se laboratorijska analiza izvrši i tačno vrijeme uključivanja ciljane terapije. Bez ova dva podataka rad ljekara ne može se kvalifikovati jer nema dovoljno osnova za donošenje valjanog

zaključka. Možda u Džejninoj smrti uopšte nema elemenata krivičnog djela, ali ja samo hoću da kažem da je nelogično da se u tom selu do kog autobus ide samo nekoliko puta dnevno, predivnom zelenilu, pojavi takva bakterija koja u godini dana u cijeloj državi zarazi samo jednu osobu. Moju sumnju su izazvale laži Federalnog zavoda za javno zdravstvo o poduzetim mjerama vakcinacije za koje sam na terenu utvrdila da nisu izvršene i izostanak upisa naziva vakcine u zdravstvene knjižice Džejninih roditelja i sestre. Laži uvijek izazivaju sumnju, samo je pitanje da li se radi o razumnoj sumnji u krivično djelo ili u moralni profil epidemiološke službe.

A što se tiče upiranja prsta u ovakve ljekare, mislim da je u ovom kontekstu posebno bitno da se napravi razlika između uzbuñjivača javnosti koji bez ikakvog medicinskog osnova unose haos u zdravstveni sektor i onih koji razotkrivaju korupciju u zdravstvu za koje postoje ozbiljne indicije i ozbiljni dokazi. Ne mogu se djeca tek tako pokopati, a da se ne zna od čega su umrla. Nekome su ta djeca bila najveća radost u životu i nemamo ni moralno ni zakonsko pravo gaziti cipelama po toj radosti.

IX.) Aljošina beba

Prije nekog vremena je federalni ministar unutrašnjih poslova Aljoša Čampara dao javnu izjavu „da vakcinaciju treba prepustiti stručnjacima“. Ja se na ovakve izjave upalim k'o kutnjak, pogotovo što bi osoba na takvoj poziciji trebala biti puno više obaviještena o korupciji u zdravstvu. Ministru Čampari sam poslala mejl sa informacijom o jednoj preminuloj bebi na koji je ministar odgovorio na način da je moj mejl prosljedio Kantonalnom tužilaštvu u Sarajevu. Tako je ova beba u javnosti dobila naziv Aljošina beba. Cijenim pokazano interesovanje ministra Čampare za ovaj predmet jer je ministar pokazao gest javne odgovornosti, međutim ministar nije mogao da ima uticaj na dalji razvoj događanja koji su u tužilaštvu izmakli kontroli.

Krivična prijava zbog smrti ove male bebe je dobila broj 0 0 KTAPO 0 145973 19, a istragu je vodio tužilac Borislav Čekić. Ova bebica je od rođenja imala stalnu prehladu i začepljen nos i umrla 25 dana nakon rođenja. Prema izjavi majke, neposredno prije smrti, bebi je iz nosa izašao gusti krvavo -sluzav iscjedak, na licu je imala plavi krug a lijeva ruka i noga su takođe bile plave.

Džana je po rođenju primila prvu dozu vakcina BCG i hepatitisa b. Sudski vještak patolog, prof.dr. Nermin Sarajlić nije ni pitao roditelje da li je dijete vakcinisano prije smrti niti je tu činjenicu unio u svoj izvještaj.

Sudski patolog je bebin leš obradio na nedopustivo površan način, ne poštujući zlatni standard kod imunizacijskih krivičnih predmeta ni u jednoj od sedam bitnih stavki, a to su analiza otvorenih i upotrebljenih bočica, rizik od koadministracije, tabela priznatih vakcinacijskih reakcija, hemijsko-toksikološke i mikrobiološke analize krvi i obdukcija, s posebnim naglaskom na mozak, jetru, pluća i još neke vitalne organe kao i loš odgovor organizma na vakcinaciju (bad body response). Mogla bih da podržim tužilački pristup da se u istrazi obradi samo jedna beba, ali samo pod uslovom da je kompletno klinički obrađena. Evo kako izgleda kad tužiočevu istragu provučemo kroz zlatni standard:

1.)otvorene i upotrebljene bočice vakcina

Mi smo godinama predlagali da se broj bočice iz koje dijete primi vakcinu obavezno upiše u zdravstveni karton djeteta i da se otvorene i upotrijebljene bočice čuvaju barem još nekoliko dana zbog eventualne potrebe slanja bočica na toksikološku analizu nakon registrovane post vakcinacijske komplikacije. Naš prvi zahtjev o upisu podatka o broju bočice se negdje provodio ali na većem broju vakcinacijskih punktova u pedijatrijskim službama širom FBiH je postojala prilično česta praksa izostavljanja tih podataka. A što se tiče privremenog čuvanja bočica nakon vakcinacije, samo za jednu

otvorenu i upotrebljenu bočicu u dvadeset godina znam da je bila sačuvana uredno zalijepljena debelim slojem ljepljive trake.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

2.) rizik od koadministracije

Tužilac Čekić nije Džaninu smrt doveo u vezu sa članom 6 Uredbe o obaveznoj imunizaciji. Ovaj tužilac nije od nadležnog tijela, Federalnog zavoda za javno zdravstvo, zatražio da istog dana tužilaštvu ustupi dokaze o sigurnoj koadministraciji koje je Džana primila. Da podsjetimo, koadministracija je istovremena primjena dvije vakcine od dva različita proizvođača. Ova praksa je suprotna farmak nadzoru, pa su se BCG i hepatitis b vakcina mogle dati zajedno samo ako su ta dva proizvođača izvršila ispitivanja o međusobnom odnosu njihove dvije vakcine i utvrdila da nema rizika po zdravlje od koadministriranog davanja, a tužilac je izbjegavao da utvrdi nepoznati stepen rizika za djecu.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

3.)tabela priznatih vakcinacijskih reakcija

U Deklaraciji proizvođača vakcine protiv hepatitisa B se navodi poremećaj nervnog sistema u obliku plaća bez posebnog razloga, i kvalifikuje se kao blaga neurološka nuspojava, te rinitis i kašalj kao blaža respiratorna nuspojava, što zahtijeva daljnje ispitivanje ovih parametara. Ovi Džanini simptomi nisu upoređeni sa vakcinacijskim reakcijama koje je proizvođač naveo u svojoj Uputi za pacijenta i nisu kvalifikovani kao što ih je kvalifikovao proizvođač vakcine.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

4.)hemijsko-toksikološke analize krvi

Ako je uzrok Džanine smrti bio neki hemijski sastojak vakcine, do njega je došlo ili zbog preosjetljivosti bebe na taj sastojak ili zbog kumulativnog efekta hemijskih sastojaka vakcine u organizmu bebe. A Džani su u svoj organizam unijela sljedeće hemijske sastojke iz jedne vakcine: 0,25 mg aluminijum hidroksida, monobazni kalijum fosfat, dvobazni natrijum fosfat, kao i dvostruke doze natrijum klorida i natrijum glutamata u nepoznatim količinama, a iz druge samo natrijum glutamat.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

5.)mikrobiološke analize krvi

U Džaninom slučaju je vjerovatnije da su mikrobiološki faktori uzrokovali njenu smrt, odnosno ***moguća myco-bakterijska infekcija izazvana vakcinacijskim sadržajem.***

a.)iscjedak

Patolog Sarajlić je u svom izvještaju napisao da bi to najvjerojatnije mogla biti upala dišnih puteva, jer je beba prethodnih dana češće plakala i imala jače iscjette kad je kašljala. Međutim, doktor je zaboravio da je kod prehlade iscjedak iz nosa najčešće žućkast, zelenkast ili smeđkast, dok je beba imala krvavu, gustu sluz. Zatim, patolog nije opisao ni količinu posmatranog iscjetka iako su tragovi na jastuku ukazivali na obilan iscjedak. Kad je patolog vidio obilnu količinu sluzi u nosu, ustima, licu i jastuku, po članu 119. stav 4. Zakona o krivičnom postupku FBiH je bio dužan da opiše biološki materijal koji se nalazi na lešu i oko njega i da ga sačuva radi biološke procjene. I, da podsjetimo, prirodna smrt kod malih beba ne ostavlja očigledne fizičke simptome, a procjenitelj smrti nije utvrdio ni porijeklo tamnoplave boje na tijelu mrtve bebe. Tužilac je išao na ruku sudskom vještaku jer na pisan i protokolisan zahtjev, majci nije dozvolio uvid u fotografsku dokumentaciju leša u boji kako bi se ova greška patologa prikrila. (!!!)

b.)Bebin biološki materijal je dobio dimenzije španskih televizijskih sapunica. Postojale su dvije oprečne izjave o laboratorijskoj analizi brisa. Profesor Sarajlić je izjavio da umrloj bebi nije uzet bris, jer za to nije bilo indikacija. Nasuprot njemu, Džanin otac je izjavio da je otišao na Medicinski fakultet po smrtni list i da su mu tom prilikom rekli da će "sve biti poznato kad rezultati brisa budu gotovi". Mjesec dana kasnije, kada je otac došao da uzme nalaz brisa, rečeno mu je da ga je uzelo kantonalno tužilaštvo. "(???)

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

6.) indicije sekundarnog zagađenja vakcine

a.) Tužilac Borislav Čekić je u svom tužilačkom spisu imao još jedno malo dijete čija majka je nakon iste vakcinacije uradila biopsiju jer mu se ubodno mjesto daniha gnojilo. Biopsija je pokazala prisustvo bakterije *Enterococcus faecalis* upravo na tom mjestu. Majka djeteta inače radi na jednom poznatom fakultetu i kad mi je poslala skenirani dječakov nalaz ja sam radi zaštite privatnosti i majke i dječaka debelim crnim flomasterom pokrila njegovo ime na nalazu. Kad sam davala izjavu u FMUP-u, predala sam i taj nalaz sa prikrivenim identitetom, ali da je tužilac insistirao, ja bih istražitelju iz FMUP-a omogućila kontakt s majkom.

b.) Tužilac je u tužilačkom spisu imao i nekoliko vrlo potresnih fotografija iz Rumunije koje nam je dostavila jedna nevladina organizacija koja takođe prikuplja podatke o vakcinacijskim reakcijama kao i mi. Sva ta djeca su imala neke grozne gnojave izrasline na ubodnom mjestu, koje su izgledale kao i ubodno mjesto dječaka kom je rađena biopsija. Da sam ja tužilac, meni bi bilo potpuno nebitno odakle su došle te fotografije, ako je proizvođač BCG vakcine bio isti. One su samo indicija da je ta vakcina i drugoj djeci izazvala isto dugotrajno curenje gnoja na mjestu ubrizgavanja vakcine.

c.) Tužilac je u spisu imao i desetak komentara majki i baki sa Fejsbuka ispod fotografije koju sam objavila na zidu mog FB profila, a putem tih komentara se odmah moglo doći do naziva njihovih profila i naći način da se kontaktiraju. Sve te majke i bake su potvrdile da su ubodna mjesta i kod njegove djece ili unučadi bila ista kao fotografije iz Rumunije. Tri od njih su mi čak i poslale svoje fotografije. Jedna majka mi je napisala da je pedijatrica njenog djeteta majku tri mjeseca ubjeđivala da je to curenje gnoja normalno „jer se organizam čisti“...

d.) Tužilac je u spisu imao još jednog malog dječaka koji je umro od teške upale pluća, a za kog je majka tvrdila da je bio vakcinisan sa te iste dvije vakcine, i koji je umro ubrzo nakon vakcinacije. Dječak nije živio s majkom, pa majka nije imala njegov zdravstveni karton, ali je tužilac mogao dati naredbu da se ta činjenica provjeri. Dakle, indicije a.) b.) i c.) imaju najmanji zajednički imenilac, a to je gnoj na ubodnom mjestu.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

7.) bad body response

Osim toga, postoji još jedan problem koji tužilac nije uzeo u obzir, a to je loš odgovor organizma na vakcinaciju (bad body response). Bebe koje se rode sa nezrelom jetrom teško podnose ko-administraciju hepatitisa b i BCG vakcina jer nezrela jetra nema kapacitet da izluči dovoljno glutatona da iz organizma izluči duple doze dodatnih sastojaka i dva konzervansa, pa dolazi do kumulativnog efekta nekih sastojaka vakcine u organizmu bebe.

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

8.) papirologija

Još jednu informaciju smatram relevantnom za ovu istragu. Navodno je upotrebljena vakcina poljskog proizvođača Biomed Lublin nekoliko mjeseci bila povučena s tržišta upravo zbog većeg broja vakcinacijskih reakcija. Proizvođač vakcine, a pogoto poljsko ministarstvo zdravstva, nikada ne bi dalo informaciju o povlačenju vakcine iz upotrebe nekome ko njuška po vakcinacijskim reakcijama, jer bi takva informacija odmah dospjela u medije. I ako se nekom takvom i obratite s molbom za pristup informaciji, ignorisaće vaš upit jer mu naši nadzorni organi za povredu zakona o slobodnom pristupu informacijama ne mogu ništa. Samo je tužilac naredbom mogao pribaviti tu informaciju.

Tužilac je takođe tvrdio da je Agencija izdala odobrenje za stavljanje u promet BCG vakcine, ali iz nama nepoznatih razloga u svojoj odluci nije spomenuo ni broj protokola ni datum izdavanja tog odobrenja.(??)

U istrazi tužioca Čekića ovaj dokaz nije proveden.

U svojoj izjavi Tužilaštvu, patolog prof. Sarajlić je izjavio da nije moguće navesti tačan uzrok smrti samo na osnovu eksternog pregleda ali nakon obrade bebinog leša nije ni zatražio od tužioca da izda

naredbu o vršenju obdukcije, ili barem da se uradi detaljna klinička obrada mrtve bebe kako bi stekao cjelovitiju sliku o okolnostima njene smrti. Patolog je ipak morao priznati da je tužiteljica sa mjesta zločina Željka Tomić Anđušić, izričito naredila "da se izvrši uviđaj na licu mjesta i, ako je potrebno, obdukcija". (stranica 5), što patolog **nije ispoštovao**.

Mislim da tužilac Borislav Čekić nije imao dovoljno elemenata da donese pravilan zaključak o mogućoj uzročno posljedičnoj vezi između vakcinacije i smrti, jer nije imao nijedan konkretan dokaz sem mišljenja sudskog vještaka patologa.

Tužilac je imao dvije mogućnosti. Prva je bila da se istraga vodi u skladu sa najboljim praksama za imunizacijske krivične predmete, a to je tzv. zlatni standard, skup laboratorijskih i drugih postupaka za utvrđivanje relevantnih činjenica. Drugo je fragmentirano mišljenje sudskog vještaka koje nema uporište u laboratorijskim rezultatima. Tužilac je „**između analiza i riječi**“ odabrao riječi, odnosno mišljenje sudskog vještaka a ne konkretne dokaze u vidu laboratorijskih rezultata. Tužilac takođe nije odgovorio na pitanje zašto se uzrok smrti nije mogao sa sigurnošću utvrditi. Po logici ako dokaz nije bio validan, onda niko nema moralno pravo da upotrebljava onu otrcanu frazu „Nije od vakcine“.

Pri tom se tužiočevo rasuđivanje o razumnoj sumnji i o relevantnom zasnivalo isključivo na subjektivnim parametrima umjesto na provjerljivim činjenicama. Posebno pitanje je kako neko bez medicinskog obrazovanja uopšte može donositi mišljenje o tome šta je zapravo relevantno u medicinskom pravu kada se posmatraju medicinske činjenice.

Ovo je bila još jedna izgubljena bitka., ali nisam imala zbog čega da se nerviram što je patolog Sarajlić dao takvo mišljenje. Znači kako kaže ona stara narodna poslovice „Sve što radi, sebi radi.“ Neću ja pred Stvoritelja izaći sa njegovim vještačenjima da položim račune već on, pa nek se pravda kako zna i umije.

Nakon uložene prvostepene žalbe, glavna tužiteljica Kantona Sarajevo, Sabina Sarajlija, inače magistar krivičnog prava i edukator u Centru za edukaciju tužilaca i sudija CEST FBiH, je podržala svog tužioca i ovakav njegov rad. Sabina Sarajlija se samo pokazala da je potkapacitirana po dva osnova. Prvi je nesposobnost za monitoring nad radom tužilaca koji vode imunizacijske krivične predmete i za njihovu evaluaciju jer ne poznaje zlatni standard u imunizacijskim krivičnim predmetima i nema nema kritičku distancu prema sudskim vještacima.

Nažalost, fond znanja medicinskim teorijskim pojmovima koji nedostaje glavnoj tužiteljici Sarajliji spada u domen opšte kulture a ne u domen specijalističkog znanja, jer se radi o elementarnim pojmovima. Zatim, tužiteljica Sarajlija je pokazala da ne poznaje zlatni standard u imunizacijskim krivičnim predmetima i da nema kritičku distancu prema sudskim vještacima.

Sa druge strane, Sabina Sarajlija je potkapacitirana i kad je u pitanju krivično-pravna strana ovakvih predmeta jer nije u stanju da definiše konstitutivne elemente krivičnog djela kad je u pitanju **moгуća myco-bakterijska infekcija izazvana vakcinacijskim sadržajem** koju je trebalo utvrditi a zatim hitno izdati naredbu o povlačenju vakcine radi zaštite ostale djece koja su vakcinu trebala primiti. Sa ovim je vezano i moguće krivično djelo uništavanja biološkog dokaznog materijala kad su mu počinili sudski vještaci.

Nakon uložene drugostepene žalbe, našom žalbom se bavila tužiteljica Federalnog tužilaštva Alma Tirić a broj predmeta je bio T11 O KTA 0005043 20. Tužiteljica Tirić nije razumjela elementarnu razliku između kontrole kvaliteta i načina primjene vakcine, jer i kvalitetna vakcina se u nekim okolnostima može pretvoriti u zdravstveni rizik, kao što su na primjer loše skladištenje, neispitana koadministraciju i slično.

Tužni događaji kao ovaj sa malom Džanom otvaraju pitanja prijavljivanja vakcinacijskih reakcija i odgovornosti za smanjen odaziv roditelja na vakcinaciju. Dok je bila glavni federalni epidemiolog, dr. Jelena Ravlija je smatrala da smo mi koji upiremo prstom u vakcinaciju odgovorni za svako nevakcinisano dijete u Federaciji BiH. Nasuprot tome, roditelji čija djeca su nakon vakcinacije razvila

teška neutrološka oštećenja, su dr. Ravliju smatrali odgovornom za svako stradalo dijete jer se pravovremeno nisu ispitala upozorenja vezana za način vakcinisanja ili vakcine.

Aljošina beba je primjer kako se između javnog zdravstva i sudskih patologa stvara zatvoreni krug medicinskog mišljenja o vakcinaciji kao o (ne) mogućem uzroku smrti, a koje je zasnovano na nekompletnoj kliničkoj obradi i nedostatku medicinskih parametara. Nažalost, tvrdnju o (ne) mogućem uzroku smrti podupiru doktorske titule i funkcije zbog čega se na ovu neobjektivnu tvrdnju tužioci redovno pokliznu. A sada se vratimo na početak, da možete sami da odlučite da li vakcinaciju treba prepustiti „stručnjacima“ zato što zemlja pokrije sve ili iz nekog drugog razloga.

X.) Merisa, đe su pare ???

14.03.2019 godine sam Agenciji za prevenciju korupcije i borbu protiv korupcije BiH predala dopis koji je dokazivao da je u Italiji farmaceutska industrija Glaxo Smith Kline u tri godine (od 2015-2017) podmitila doktore sa 38 miliona eura kako bi se zagovarali upotrebu njihove MMR vakcine. Dopis je sadržavao spiskove ljekara sa imenima i prezimenima i sumama novca koja im je data. Obzirom da je to za naše pojmove ogroman novac, smisao je bio da se ispita da li su takve isplate honorara postojale i u našoj zemlji i Agencija je moj dopis proslijedila u Tužilaštvo BiH.

Tužilaštvo BiH je nakon dvije godine, dana 10.03.2021, donijelo naredbu o nesprovođenju istrage koja se odnosi na moguće malverzacije iz oblasti farmacije. Meni kao podnosiocu prijave je dostava odluke o obustavi istrage na koji imam pravo kao stranka u postupku pokušavana dva puta, a onda je postavljena na oglasnu ploču Tužilaštva BiH. Međutim, kada sam tu odluku zatražila prošle nedelje, rekla sam tužiteljici da namjeravam pisati tekst o tom predmetu. Rezultat je bio da sam umjesto tužilačke odluke iz marta 2021 godine koju sam trebala dobiti dobila dopis koji je tužiteljica uradila godinu dana kasnije, 28.03.2022. Taj drugi dopis ne sadrži bukvalno ni jednu informaciju o provedenom dokaznom postupku iz kog bi proizašao zaključak da nema osnova sumnje da je počinjeno krivično djelo“. Faktički, tužiteljica mi je poturila kukavičije jaje s nadom da ga neću prepoznati, pa ćemo se iz tog razloga danas posebno fokusirati na taj predmet broj T20 O KTAK 0017295 19 i „prošetati“ ga kroz uobičajenu strukturu istražnih radnji iz ove oblasti.

1.)korupcija

Kad bi državna tužiteljica bila mala Merisa koja ide u vrtić „Bubamara“ , od nje ne bismo očekivali da shvati šta je korupcija. Znači, govorićemo o vezi između pojmova „dati novac“ i „za uzvrat očekivati uslugu“ a koristićemo naziv fiktivne farmaceutske industrije „Klinac Palac“ i ime fiktivnog lika Sofije Jovanović. Dakle, u našem fokusu je proizvođač MMR vakcine „Klinac Palac“ koji daje novac Sofiji Jovanović da hvali njihove vakcine koje ne valjaju i od Sofije traži da naredi da se one daju djeci.

Za dokazivanje ove korupcije potrebna su samo tri elementa:

- 1.)dokaz da je „Klinac Palac“ uplatio 9000 eura na bankovni račun Sofije Jovanović, dakle trebaju nam izlazna faktura i bankovni transfer,
2.)dokaz da je Sofija Jovanović javno hvalila vakcine proizvođača „Klinac Palac“ i davala izjave u njihovu korist, dakle trebaju nam isjeći iz novina sa člancima gdje Sofija preporučuje te vakcine, snimci sa priloga iz TV Dnevnika u kojima Sofija tvrdi da nema zabrinjavajućih vakcinacijskih reakcija, objave u korist tih vakcina na Sofijinom Fejsbuk profilu itd.
- 3.)naredba ministarstva zdravstva o davanju maloj djeci baš vakcine proizvođača „Klinac Palac“ iako ima i puno boljih proizvođača, a koju je potpisala Sofija Jovanović. Dakle, treba nam i kopija Sofijine odluke iz ministarstva.

Dokaz da je „Klinac Palac“ uplatio novac Sofiji Jovanović za usluge promocije njihove vakcine može pribaviti samo tužilac jer Zakon o bankama štiti tajnost podataka sa bankovnog računa Sofije Jovanović i svih ostalih vlasnika. Ako mala Merisa ne pribavi dokaz o uplaćenom novcu, u tom slučaju mala Merisa štiti Sofiju Jovanović i za tu zaštitu može da bude optužena po Krivičnom zakonu BiH.

Javne izjave Sofije Jovanović se mogu lako dobiti isjecanjem novinskih članaka, presnimavanjem priloga iz TV dnevnika i slično, a naredba koju je potpisala Sofija se može dobiti na osnovu zakona o slobodi pristupa informacijama, mada to iziskuje vrijeme od najmanje 15 dana.

Ako Sofija Jovanović nije ovlašteno lice koje može potpisati naredbu da se ta vakcina daje maloj djeci, onda će proizvođač vakcina „Klinac Palac“ uplatiti 9000 eura na njen bankovni račun sa svrhom doznake „za istraživanje i razvoj“. Kad mala Merisa bude pitala direktora firme „Klinac Palac“ zašto je Sofiji Jovanović uplatio tih 9000, on će reći da je to zbog razmjene informacija o nus pojavama vakcine. Mala Merisa neće skontati da Sofija ne radi u državnoj Agenciji za lijekove a da jedino ta Agencija ima pravo da „Klinac Palcu“ šalje informacije o nus pojavama i da Sofija na svom poslu uopšte nema dodira sa informacijama o nus pojavama vakcina. Znači, mala Merisa ne može shvatiti da „Klinac Palac“ nešto muti sa Sofijom, i da te zakulisne radnje pokriva lažnim opravdanjem za prenos novca „za istraživanje i razvoj“.

Faktički, mala Merisa ne može da skonta sledeće: Proizvođač vakcina „Klinac Palac“ je na račun Sofije Jovanović uplatio 9000 eura iako Sofija radi na kartoteci u Domu zdravlja i niti šta istražuje niti pomaže razvoj „Klinac Palca“ i njegovih vakcina. Sofija je u nekoliko televizijskih priloga, da bi bilo uvjerljivije, intervjuisana k'o slučajni prolaznik na ulici, dala izjavu novinarki i pohvalila vakcinu proizvođača „Klinac Palac“. Mala Merisa još nije uspjela da shvati da je pozitivno mišljenje o vakcinama proizvođača „Klinac Palac“ stvoreno njegovim parama, da to nije samostalno mišljenje Sofije Jovanović i nekih drugih osoba i da su prije nego što su dobili pare i Sofija i ostali smatrali da su te vakcine škart.

Figurativno rečeno, Sofijinih 9000 eura je trebalo da ispita Državna agencija za zaštitu i istrage- SIPA, i to njeno Finansijsko-obavještajno odjeljenje, FOO. U tužilačkom spisu nije bilo fiktivnih likova već je postojao pisani zahtjev da se Tužilaštvo BiH obrati farmaceutskoj industriji Glaxo Smith Kline i zatraži popis ljekara koji su od ove kompanije primali novac za svoje usluge oko javne promocije njihove MMR vakcine, a u dopisu Agenciji za borbu protiv korupcije BiH je bilo navedeno da se Tužilaštvo BiH obrati i evropskom udruženju farmaceuta EFPIA i zatraži iste podatke.

FOO postupa po Zakonu o sprečavanju pranja novca i finansiranju terorističkih aktivnosti, koji je jedan iznimno važan zakon za našu državu. FOO može prikupiti vrijedne podatke, ali ti podaci su obavještajnog karaktera i nemaju dokaznu snagu u krivičnom postupku već se tretiraju kao indicije. Ovo odjeljenje se može obratiti i stranom pravnom licu, kompaniji Glaxo u Belgiji, ili svojim kolegama iz belgijskog FOO bez tužilačkog naloga, a ovih nekoliko objašnjenja mi je dao jedan izuzetno ljubazni uposlenik tog odjeljenja agencije SIPA.

EFPIA u BiH diše zajedno sa proizvođačima vakcina i njihovim javnim promotorima pa je za pribavljanje podatka o novcu trebao eksplicitan tužilački nalog. Sektor farmaceutskih industrija je vrlo specifičan pa pitanja na koje tužiteljica Merisa Nurkić nije odgovorila su: koliko je u sektoru proizvodnje vakcina „njuškanje“ oko kompanije Glaxo u suštini efikasno? Zatim, koliko bi Glaxo bio motivisan da bude kooperativan u davanju kompromitujućih podataka o sebi samom, jer bi to bilo kao da siječe granu na kojoj sjedi? Treće, na koji način je zamislila da se izvrši uvid u knjige izlaznih faktura, koje zovemo skraćeno KIF, i nađe fakture kojima je plaćena javna promocija MMR vakcina u BiH? Ukratko rečeno, **KOME I KOLIKO?**

2.) vakcine „šlj“ kategorije

Kad bi državna tužiteljica bila učenica Merisa iz osnovne škole „Miladin Popović“, od nje ne bismo očekivali da shvati šta je to „šlj“ kategorija. Tužiteljica Nurkić je dobila sažetak o nekim vakcinama koji je bio pun mikrobioloških, hemijskih i genetičkih termina. Međutim, bitno je znati da ti termini ne pripadaju nekom visoko specijaliziranom medicinskom fondu znanja već se radi o terminima iz opšte kulture.

U prvom sažetku je pisalo da vakcina „Priorix tetra“, kad se uporedi sa svim drugim vakcinama, u sebi sadrži najviše genetičkog materijala, i to čak 140 puta više od prijavljene doze, da u sebi ima 5 % crijevnih parazita elminata, valjkastih crva nematoda, pilećih ćelija, bakteriju Neisseria meningitidis

koja izaziva opasni meningitis i teško izlječive bakterije kao što su *Helicobacter pylori*, *Escherichia coli* i *Staphylococcus aureus*.

U drugom sažetku je pisalo da u vakcini „Infanrix Hexa“ sastojci koji služe za imunološku reakciju nisu sačuvani u izvornom obliku već u jedinjenju nepoznatih osobina, što znači da antigeni i toksoidi **nisu nađeni kao šest zasebnih proteina** difterije, velikog kašlja, tetanusa, hepatitisa b, haemophilus influenzae b i dječije paralize tipa 1,2, i 3. Umjesto njih je pronađena **jedna makromolekula koja reaguje na proteinski laboratorijski test**. Međutim, taj isti test ih ne prepoznaje pojedinačno već kao novo jedinjenje koje je nerastvorljivo i nesvarljivo. Faktički, **ova makromolekula je polimer** koji ima nepoznat i nepredvidiv toksicitet i efikasnost, nema sve sastojke koje je proizvođač prijavio, a od hemijskih elemenata nedostaju formaldehid, fenoksietanol, glutaraldehid i ostaci antibiotika. I, što je najvažnije, **moglo se utvrditi 35% sastava vakcine dok je 65 % ostalo nepoznato**.

Učenica Merisa sigurno ne bi mogla biti đak generacije. Međutim, čak i polupismenoj učenici je moralo upasti u oči tih 65% nepoznatog sastava vakcine da joj se u glavi upali alarmna lampica. Kako to da se malim bebama smije davati više od pola nepoznatog materijala ??? Ko se drznuo da tako nešto uradi ??? Otkriće nepoznatih komponenti bi zahtijevalo hitnu zabranu korištenja vakcine u BiH po naredbi tri ministra zdravstva, što nije učinjeno.

Javne izjave o pozitivnim osobinama vakcine mogu dati razni medicinski subjekti kao što su medicinski fakultet, zavodi za javno zdravstvo, ministarstva zdravstva, inspekcije za zdravstvo, pedijatri, neuropedijatri, bolnice, domovi zdravlja, strukovna udruženja i Agencija za kontrolu lijekova. Ove ustanove mogu da daju pozitivno mišljenje po svojoj vokaciji i po stručnom znanju, pa su u poziciji da arbitriraju i njihovo mišljenje se prihvata kao neprikosnovenost. Upravo ta neprikosnovenost tumačenja u mnogim situacijama objektivno prikriva koruptivnu radnju pa je korupciju u zdravstvu teško otkriti jer je pokrivaju titule i funkcije. Zato istrage u ovoj oblasti nužno zahtijevaju utvrđivanje postojanja uzročno-posljedične veze između finansijskih interesa ljekara i medicinskih ustanova i njihovo javno ili pisano izjašnjavanje u korist pojedinih farmaceutskih proizvoda ili prirode pojedinih oboljenja, kao što su npr. morbili. Ova bolest se u udžbenicima na medicinskim fakultetima u zemljama gdje je vakcinacija protiv morbila neobavezna nazivaju „light disease“, laka bolest, dok je u zemljama koje nameću obaveznu vakcinaciju ista ta bolest okvalifikovana kao smrtonosno opasna.

3.)sofisticirane laboratorijske analize

Kad bi državna tužiteljica bila srednjoškolka Merisa koja pohađa Gimnaziju „Sejo Hadžić“, od nje ne bismo očekivali da shvati pojam sofisticiranog, odnosno visoko preciznog u laboratorijskom okviru posmatranja. Agencija za lijekove BiH je potvrdila da od 2009 godine nije prijavljen uvoz ni jedne serije vakcine „Priorix tetra“ i da njome ne treba da se bavimo, ali nisu spomenuli da li je došlo do pravne zastare za prethodnu upotrebu te vakcine. Drugu vakcinu „Infanrix Hexa“ proizvodi isti proizvođač vakcina Glaxo Smith Kline. Naša Agencija za lijekove se najviše fokusirala na pitanje „**ko**“ je radio analizu a ne kakvi rezultati su dobijeni. Tako je našoj agenciji najbitnije bilo da je autor analize, CORVELVA, italijansko regionalno koordinaciono tijelo za slobodu vakcinacije koje ima svoj princip slobodnog izbora vakcinacije, iako nečiji stav prema vakcinaciji nema veze sa objektivnim laboratorijskim nalazima. Ovakvim stavom je naša Agencija faktički negirala pravo dodatnih kontrola od javnog interesa, a da pri tom nije navela da li uopšte ima aparate koji mogu raditi tu istu analizu u cilju zaštite prava potrošača.

Agencija za lijekove je takođe pronašla neki stručni časopis koji je kritikovao CORVELVINU laboratorijsku analizu, što je Agenciju za lijekove ohrabrilo da se pozabavi i metodološkim primjedbama. Naša Agencija se još fokusirala na pitanje „**koliko košta**“ opet izbjegavši pitanje kakvi rezultati su dobijeni. Agencija je zato navela da se efikasnost, kao i praćenje neželjenih efekata djelovanja vakcine testira u sklopu velikih, skupih studija, koje su regulisane i nadzirane od strane nacionalne i međunarodnih zdravstvenih agencija i da one nastavljaju da prate vakcine i nakon dobijanja odobrenja za promet, kontrolom proizvodnih serija i proizvodnih pogona, kao i procjenu neželjenih reakcija. Faktički, po mišljenju Agencije studije u koje je utrošeno puno para su mnogo kvalitetnije od studija koje bi mogle biti urađene sa 10 000 eura koliko je potrošila CORVELVA.

Agencija pri tom nije procijenila sa koliko preciznom i sofisticiranom opremom je rađena pomenuta analiza, jer korišteni aparati su u stanju mjeriti najmanje mjerne jedinice koje postoje, i nanograme i pikograme. Osim toga, Agencija nije napravila razliku između kvantitativnih analiza koje se rade na puno uzoraka i kvalitativnih analiza koje imaju vrlo mali uzorak ali koje po pravilu upru prst u vrlo ozbiljne probleme. CORVELVA nije dužna da otima studije o lijekovima od velikih proizvođača već da signalizira poigravanje sa zdravljem proizvođača te dvije analizirane vakcine.

U ovom odgovoru Agencije za lijekove i medicinska sredstva BiH se između redova čita da je CORVELVA uradila beznačajnu stvar, ali se između tih istih redova takođe ne vidi težnja za istinom, kao jednom od najviših moralnih vrijednosti. Tih 65% nepoznatog sadržaja vakcine je mrlja na obrazu naše Agencije, koja pokazuje da komentar o CORVELVINOJ laboratorijskoj analizi nije dala struka već moralno posrnuli uposlenici agencije kojima dječiji životi nisu svetinja.

4.) Krivični zakon BiH

Kad bi tužiteljica bila Merisa, studentica Pravnog fakulteta, od nje ne bismo očekivali da shvati krivicu sve dok ne položi predmet Krivično pravo, i nauči samo četiri člana iz poglavlja o korupciji Krivičnog zakona BiH, od 217 do 219 a. Samo ta četiri člana regulišu materiju korupcije i sva četiri se svode na međusobni odnos pare& usluga, ili kako zakon kaže dar i drugi oblici koristi, a što se u narodu kratko definiše komentarom „platiš seks, imaš seks“.

5.) uništenje dokaza

A sada dolazimo na malo intelektualniji level obrade ove krivične prijave. Dana 13.06.2019 godine sam Policijskoj upravi Novi Grad prijavila brisanje 59000 fajlova dokumentacije iz mog kompjutera na kojoj se zasnivala krivična prijava i to je bio kompletan pisani trag o mom sedamnaestogodišnjem radu sa vakcinama. Dok je ta dokumentacija postojala, obratila sam se i na adresu širom svijeta poznate advokatske kancelarije prof. Augusto Sinagra iz Rima da nam pomogne oko ovog predmeta jer je ista mogla da se nosi sa gigantom kakav je Glaxo. Da shvatimo o kakvom intelektualnom kalibru se radi, dovoljno je reći da objavljene knjige i stručni tekstovi prof. Sinagre stanu na 24 stranice formata A4. Obzirom na to da između Italije i BiH nema bilateralnog sporazuma o recipročnom pružanju advokatskih usluga, pomoć prof. Sinagre je de facto bila neizvodiva.

01.07.2019 sam i tužiteljici Nurkić prijavila uništenje dokaznog materijala, na osnovu člana 393 Krivičnog zakona BiH, protiv sustava elektronske obrade podataka, koji se između ostalog odnosio i na uništenje elektronske dokumentacije brisanjem podataka. Sticajem nesretnih okolnosti sam taman završila klasifikaciju arhivske građe, sve fajlove lijepo složila i otišla u Tuzlu na tri dana. Kad sam se vratila, pogledala sam na folder „Vakcine“ i užasnuta shvatila da ga više nema. Tog šoka ne želim ni da se sjećam a kamoli da o njemu pričam.

Kad me SIPA zvala na saslušanje, iz pristojnosti su mi pokazali naredbu tužiteljice i to sa tolike udaljenosti da sadržaj nisam mogla da vidim, samo sam Božijim promislom u jednoj jedinoj sekundi na naredbi vidjela datum. Kad sam se vratila kući, premotala sam u glavi sjećanje na moje putovanje i shvatila da mi je dokumentacija uništena nakon što je tužiteljica donijela naredbu da se uzme izjava od nekoliko osoba vezanih za vakcine. Da je istraga počela od mene kao podnosioca prijave, ja bih nakon poziva za saslušanje odmah napravila kopiju dokumentacije jer je to uobičajena praksa zaštite, a ovako, ne znajući da su predistražne radnje počele, dokumentaciju nisam uspjela da spasim. Moja izjava inspektoru agencije SIPA je bila siromašna detaljima, ali se tužiteljica Nurkić nikada nije zapitala šta je motiv da se nekom uništi 59 000 fajlova???

I, da skratimo priču, tužiteljica Merisa Nurkić nije odgovorila na pitanje **de su pare?** Ima li tih para uopšte ili ih nema? Ne kaže džaba ona narodna mudrost „Prati tokove novca pa će ti sve biti jasno“.

Ono što ja zamjeram istrazi tužiteljice Nurkić je napisani stav da je Agencija za lijekove nadležna i mjerodavna. Nadležna jeste, ali u kvalifikaciji „mjerodavna“ nema ni traga kritičkoj distanci prema Agenciji za lijekove BiH a koja je bila nužna, kako bi se mišljenje Agencije vrednovalo kroz objektivnu optiku. Ja bih mišljenje Agencije za lijekove, koja se ni zarezom ne osvrne na podatak o 65 % nepoznatog sadržaja vakcine koja se daje djeci s napunjenom prvom godinom života, poderala a da

ga ni ne pročitam. Drugo, tužiteljica Nurkić je napisala „da nema podataka koji bi upućivali na nezakonite radnje navedene u prijavi“ našeg Udruženja jer „nema osnova sumnje da je počinjeno krivično djelo.“ Faktički, tužiteljica Nurkić je propustila da navede koje podatke je prikupila da bi na osnovu njih izvela takav zaključak?

Ne želim nikom da udaram na lično dostojanstvo, samo naglas uopšteno razmišljam da možda nije loša ideja neke svršene pravnike zaposliti na adekvatno radno mjesto gdje se ne traži intelektualni napor, kao što su npr. okopavanje cvijeća u rasadniku komunalnog preduzeća „Rad“ ili kuvanje supica dječici u vrtiću „Bubamara“.

XI.) Neka ostane zapisano

Stara latinska poslovice kaže „Verba volant, scripta manent“, u prijevodu „Riječi lete, zapisano ostaje“, jer nakon nekog vremena sve što nije bilo zapisano izgledaće kao da se nije ni desilo. Naime, mi smo narodi kratkog pamćenja, začas zaboravimo zlo koje nam je nanešeno i ako nas neko ne podsjeti na preživljeno zlo, ono će ostati arhivirano u najdubljim depoima našeg sjećanja. Zapisivanje prošlosti ima još jednu dobru stranu, oslobađa nas tereta tuđeg zla, koje je teško kao kad na leđima nosimo vreću tuđeg smeća. U konačnici, zašto da se zagađujem tuđim crnilom kad mi to nikakvo dobro neće donijeti?

Prethodnih deset tekstova sa analizom svih vakcinacijskih krivičnih predmeta od 2002 do do 2022 sam napisala za neke buduće generacije, koje će možda imati više hrabrosti da se pobune nego što je imaju njihovi roditelji. Pobuna je stvar ličnog izbora, ili ćemo razderati cokulu koja nas gazi, ili ćemo dozvoliti da nas dovijeka pritiska i gnječi. Ja sam pokušala zaštititi djecu, ali u tome nisam uspjela, pa bih ostavila zapis o tome ko su bili stvarni neporijatelji djece u BiH.

Kad se spomene riječ „UNICEF“ ja se prvo sjetim atesta njihove donirane DTPr vakcine koji je Slena Bajramović 04.10.2002 poslala tadašnjem federalnom ministru zdravstva Željku Mišanoviću. Uz propratno pismo UNICEF-ovog ureda u BiH je bio prikazan taj atest, koji bi bio jedan sasvim običan dokument da nije imao dvije falinke. Prva je bila ta što je atest bio potpuno nečitljiv. Slena je dvije stranice atesta stavila na jednu pa se font 11 u kom je bio rađen smanjio na 5,5 što našem oku uopšte nije dostupno, tako da tom prilikom nismo saznali šta u atesu piše, odnosno da li je vakcina sigurna ili nije. Druga falinka je što taj dokument 20 godina ni jedan medij nije smio da objavi, kao da se u najmanju ruku radi o dokumentu američkog Pentagona sa oznakom „Classified“. A problem je bio samo u tome da se smanji datum izdavanja tog atesta, kako ne bismo vidjeli da je atest urađen nakon što je vakcina puštena u promet. Šest godina kasnije smo se zahvaljujući sjajnoj Maji B. dokopali kopije originalnoga testa i na njemu vidjeli ne samo taj nesretni datum već i dva broja protokola, (??!) iako bi laboratorijske analize trebale imati samo jedan, onaj pod kojim se upisuje u knjigu izvršenih analiza.

Druga pomisao na UNICEF je njihova lekcija kako je u životu najvažnija vanjska fasada. Tačnije rečeno, nije bitno što ima crnila, važno je da se ono prekreči da se ne vidi izvana. Ovu lekciju sam dobila prije dvadeset godina od dr. Dragoslava Popovića iz UNICEF-a Evrope u Ženevi, koji je ovim riječima propratio smrt jedne naše bebe : „Kako smo ono super odradili, ljekari su napisali da nije od vakcine a u medijima nije bilo ništa.“ Ovako je dr. Popoviću „srce reagovalo“ na tužan događaj za neutješne roditelje bebe iz distrikta Brčko, koja je primila DTPr vakcinu, dobila gušenje zbog kog je prebačena u Tuzlu na pedijatrijsko odjeljenje intenzivne njege i tamo umrla nakon tri dana. Za razliku od dr.

Popovića, Marija Perković, tadašnja zastupnica u državnom parlamentu, inače viša medicinska sestra iz Brčkog je rekla: „a onda su na pedijatriju došli federalci i sve se zataškalo“. Pokušala sam ući u trag toj bebi i njenim roditeljima preko podataka o svim bebama koje su umrle u Tuzli u periodu od 01.06. do 01.10. 2002 godine, ali nisam uspjela jer je postojala zabrana za pristup takvim podacima. Tada je pedijatar prof.dr. Nada Mladina kao ljekar pala u mojim očima. Uvažavam njen veliki trud da spašava djecu koja su dolazila na njeno odjeljenje, jer joj se tu nema šta zamjeriti. Međutim, kao čovjek ne mogu da prihvatim da se toj djeci stradalom od vakcina u zdravstvenu dokumentaciju ne upisuje tačna etiologija nastalog oštećenja ili pogoršanja zdravlja. To za mene nikad neće biti ni etično ni u skladu sa Hipokratovom zakletvom.

Treća pomisao na UNICEF je njihova lekcija da i vrlo ugledni stručnjaci mogu biti korumpirani. U spisu jednog dječaka stradalom nakon prijema DTPr vakcine su postojali i genetički nalazi, prvi je bio od prof. Šofnera iz Amerike, koji je tvrdio da stradali dječak ima genetičko oštećenje naslijeđeno po majci koje se zove delecija multiple DNK, ali uz mišljenje nije priložio kompjuterski isprint sa numeričkim vrijednostima bez kog mišljenje nema naučnu podlogu. Drugi je bio genetički nalaz prof. Linde De Meirleir iz Belgije koja u potpunosti pobila američki nalaz suprotnim brojčanim vrijednostima. Treći je bio od genetičara prof. Arndt Rolfs-a iz Njemačke koji je takođe odbacio bilo kakav nasljedni poremećaj. Faktički, imali smo dva stručna mišljenja zasnovana na laboratorijskim rezultatima sa isprintom dobijenih numeričkih vrijednosti i jedno stručno mišljenje bez priloženog isprinta o laboratorijskim rezultatima. Imajući dva nova genetička nalaza, otac oštećenog djeteta je uredu glavnog kantonalnog tužioca podnio zahtjev za ponovnim otvaranjem istrage pa mu je 2015 godine u ime glavnog tužioca odgovorila zamjenica Berina Alihodžić. Tužiteljica Alihodžić je ocu djeteta napisala da nova dostavljena genetička dokumentacija *po njegovom mišljenju* isključuje nasljedni faktor, zaboravljajući da to nije bilo mišljenje oca već tumačenje laboratorijskog nalaza profesorice sa Medicinskog fakulteta i šefice genetičke laboratorije u Belgiji. Meni je godinama ostala sumnja da li je ugledni američki profesor zaista poslao mišljenje bez laboratorijskog isprinta da vakcinu amnestira od odgovornosti ili mu je neko, ko je bio s profesorom u kontaktu i posredovao između njega i roditelja izmijenio sadržaj, sakrio isprint i „preveo“ ga s engleskog na naš jezik.

U tekstu tužiteljice Alihodžić se u jednoj rečenici pojavljuje i fantom. Ona je napisala: „Pojavom bolesti kod dječaka LIČNO je insistirao da se ispita kliničko stanje bolesti da bi se u potpunosti rasvijetlio slučaj“. Postavljam pitanje a KO je to bio? Ima li taj neko ime i prezime?? Malo kasnije, pojavljuje se i rečenica „Po NJEGOVOM mišljenju ni jedna vakcina ne može izazvati trajne neurološke komplikacije“ i ja opet postavljam pitanje, a po ČIJEM mišljenju je to tako? Zašto ta osoba nije navedena u spisu kao dokaz već arbitrira u sjenci? Jer, ako tri ugledna stručnjaka neurologa napišu da se radi o post- vakcinacijskom encefalitisu, proizvođač potvrdi tu mogućnost, a NEPOZNATI NEKO i četiri ljekara nerelevantnih stručnih profila to negiraju, zašto se povjerenje ne daje prvim nego drugima?

Četvrta pomisao na UNICEF je prevareni Džon Mek Ner, tadašnji šef odjela za organizovani kriminal Tužilaštva BiH. Mek Ner je bio zainteresovan da pomogne da se otkrije istina o DTPr vakcini od koje je puno djece imalo teže vakcinacijske reakcije, čak je formirao i tužilački spis broj KTA 385/ 04 pa se obratio Kantonalnom tužilaštvu u Sarajevu. Nas je 27.09. 2004 godine obavijestio o odgovoru koji je dobio: „Poštovana gospođo Savić, gospodin Kreštalica je istakao da se istraga u ovom predmetu odvija prema planu, **te da nema namjeru prosljeđivati predmet Tužilaštvu BiH** kako ste Vi naveli u našem razgovoru. Ovim putem Vas obavještavamo da se ovaj predmet u Posebnom odjelu stavlja ad acta. Pomislila sam koliko je neko mogao da se osjeća zaštićenim kad je sebi dozvolio da pređe i crvenu liniju i prevari jednog Mek Nera koji je tada drmao našom državom i to samo zato da zadrži nadležnost nad tim predmetom i obezbijedi mu zaštitu od ozbiljne istrage. Punih osamnaest godina nisam uspjela da saznam ko je taj skriveni zaštitnik tužioca Kreštalice. Možda još nije došlo vrijeme da

savjest zavlada Kantonalnim tužilaštvom Sarajevo jer stara narodna poslovice kaže da savjest ne peče onoga koga treba već onoga ko je ima.

Mek Nera je na funkciji šefa odjela za organizovani kriminal naslijedio Drew Engel. Njemu smo se obraćali zbog mogućeg toksičnog efekta žive iz DTPr vakcina 06.04.2009, 27. 05. 2009 i 09.09.2009. Nakon prvog sastanka je rekao „ Kontaktiraću Vas ponovo“ i nikad više nas nije pozvao

Peta pomisao na UNICEF je prevarena Maria Calivis, tadašnja direktorica UNICEF-a Evrope u Ženevi, i pouka kako opširnog prigovarača na projekat hepatitisa b iskulirati na finjaka. 20.02.2005 godine gđa Calivis mi je odgovorila mejlom: „...želimo da Vas uvjerimo da sve primjedbe shvatamo ozbiljno. Želim istaći da je naš ured u BiH bio vrlo kooperativan u davanju svih traženih informacija“. Ovo kuliranje gospođe Calivis bi vjerovatno funkcionisalo, kad iz njenog mejla ne bi bilo više nego očito da nije imala pojma da se ured UNICEF-a u Sarajevu pozvao na diplomatski imunitet i odbio da svjedoči u istražnom postupku, a ona je tvrdila da je taj ured davao potraživane informacije...

Šesta pomisao na UNICEF je Kevin. Za one koji ne znaju, Kevin Curtis je bio viši istražitelj u odjeljenju Unutrašnje kontrole UNICEF-a u Nju Jorku. On je moje opise vakcinacijskih reakcija kod djece nakon prijema UNICEF-ovih doniranih vakcina vjerovatno ocijenio kao zlonamjerne jer je u svom mejlu od 24.11. 2009 godine napisao :“Ne vidim kako upotreba ovog napada na UNICEF može koristiti na bilo koji način, kad smo ovdje posebno zbog cilja da pomognemo djeci i morali bi raditi zajedno za njihovo dobro.“

Sedma pomisao na UNICEF je rečenica kojoj sam se smijala nekoliko mjeseci. UNICEF je organizovao radionicu o vakcinama, i kad su otišli u jednu akademsku ustanovu na sastanak, jedna od prisutnih je prokomentarisala „Trebalo bi pozvati i gospođu Jagodu. Rasprava će biti plodnija ako se suoče kontra-argumenti. Predstavnica UNICEF-a je na taj komentar iste sekunde rekla: „Ako gospođa Jagoda bude pozvana, mi ćemo otkazati radionicu“.

Zapisivanje prošlosti ima još jednu dobru stranu, oslobađa nas tereta tuđeg zla, koje je teško kao kad na leđima nosimo vreću tuđeg smeća. U konačnici, zašto da se zagađujem tuđim crnilom kad mi to nikakvo dobro neće donijeti?

U svijetu je puno gladne i neuhranjene djece, puno djece stradale u ratnim zonama kao što su Jemen, Sirija i Palestina, puno trgovine djecom, puno proizvedenog adrenohroma od otete pa zastrašene djece, puno nestale djece, puno djece sa posebnim potrebama i ko zna još kakvih dječijih tragedija i bol te djece UNICEF ne ublažava. Ova međunarodna dječija organizacija, koja je nekada nosila svijetlo ime, je dobrano potamnijela otkako se fokusirala na iglu i na vakcine, smještajući svoje aktivnosti u vrlo nerealan i promašen dječiji životni okvir.

Ali, zbog njihovog diplomatskog statusa se godinama u BiH nije smjelo progovoriti o vakcinacijskim reakcijama kod djece. Prije koju godinu UNICEF je sa medijima potpisao „Memorandum o razumijevanju“ nakon čega su iz BiH nestali novinari koji su o ovoj temi ranije znali ponešto oštro i tačno napisati. „Memorandum o razumijevanju“ sa medijima je najperfidniji oblik cenzure koji postoji u našoj zemlji jer u njemu ne postoje pisani tragovi tema koje ugrožavaju kredibilitet. Kako mi je u povjerenju rekla jedna urednica, vakcinacijske reakcije kod djece su u našoj zemlji postale zabranjena tema u kojoj je sve što treba da se prećuti bilo dogovoreno u četiri oka, i uz usputni komentar „pisanje o starim slučajevima bi ugrozilo sadašnji program imunizacije“.

XII.) Ko su neprijatelji djece u BiH??

Svaka domaćica zna da zaprška s alevom paprikom nekim jelima da odličan okus. Međutim, postoji još jedna vrsta paprike koja se zove kajenska paprika, i koja je toliko jaka i teška za varenje da vam od nje odmah pođu suze na oči, nos prosvira a želudac se zgrči. Nadam se da ovo zaključno razmatranje nikom neće izazvati efekte kajenske paprike.

Ovaj tekst se fokusira na pitanje ko su zapravo neprijatelji djece u BiH? Ukratko, ko god nije javno podržao izradu laboratorijskih analiza djece koja su umrla ili ostala teško oštećenog zdravlja nakon vakcinacije, taj je neprijatelj naše djece. Hemijsko-toksikološke i mikrobiološke analize bočica vakcine i humanih uzoraka tkiva, cerebro-spinalne tekućine, krvi i urina su mogle pomoći da se utvrdi uzrok teškog neurološkog invaliditeta i doprinesu da se ono zaustavi. Kad su u pitanju stručna lica iz oblasti medicine, mnogi od njih su bili javni zagovarači vakcinacije, mnogi su lično intervenisali da se blokira ispitivanja činjenica, a mnogi su odgovorni su samo za sopstveno ćutanje kojim se prikrivala istina. Svima njima je sopstveno ponašanje donijelo status saučesnika.

I.)Međunarodna zajednica u BiH

Predstavnici međunarodne zajednice takođe nisu ništa učinili da se ispituju stvarni razlozi stradanje naše djece. Ured Visokog predstavnika OHR je više puta odbio inicijative za rasvjetljavanje činjenica. Prvi put je to uradio George Mills, kao šef odjela za borbu protiv korupcije 2004 godine, napisavši da nije bilo osnova za istragu. Odbijanje Visokog predstavnika Valentina Incka da nam pomogne je bilo pretužno, jer je uvijek bilo zasnovano na mišljenjima Nade Zukić iz pravne službe OHR-a. Mi smo od V. Incka u više navrata tražili zauzimanje za vladavinu prava, za šta je visoki predstavnik nadležan, a Nada je i njega i nas ubjeđivala da V.Incko nema ovlaštenja za sektor zdravstva i tako saplitala svaku pomoć koju smo mogli da dobijemo.

Zatim, tu je i Delegacija Evropske unije koja je imala alate da podrži naše zahtjeve za vladavinom prava i ispitivanjem stvarnih razloga zdravstvenih oštećenja djece. U vrijeme dok je u sektoru zdravstva bila dr. Jadranka Mihić, mi smo delegaciji EU uručili dosta obiman materijal sa vakcinacijskim reakcijama, i očekivali smo od nje da ga barem pročita i da reaguje kao čovjek i kao ljekar. Pravni odjel delegacije EU takođe nije podržao naše napore da se imunizacijski krivični predmeti u pravosuđu postave na zdrav temelj.

U Delegaciji EU je bio i konkurs za male grantove za korupciju u zdravstvu. Mi smo se željeli fokusirati na patologe koji nisu zahtijevali nikakve hemijsko-toksikološke i mikrobiološke analize da bi pravilno utvrdili uzroke smrti djece nakon vakcinacije. Takvim patolozima je definitivno bila potrebna edukacija pa smo kao predavače predložili nobelovca Luc Montagniera i virusologa Giulio Tarro. Za njihove putne troškove je trebalo oko 2200 eura a ostatak su bili troškovi organizacije seminara ali je naš prijedlog odbijen. Projektne prijedloge je prikupljao CCI, a u konkursnoj komisiji su bili Meldina Kokorović Jukan, dekanesa Ekonomskog fakulteta u Tuzli, dr. Adisa Fakić iz Tuzle, predsjednica Nezavisnog strukovnog sindikata radnika zaposlenih u zdravstvu, Emsad Dizdarević iz Transparency International i Vladimir Pandurević iz Delegacije EU u Sarajevu. **Krassimir Nikolov**, šef Sekcije za evropsku integraciju, politička i ekonomska pitanja, nam je uskratio odgovor na javno postavljeno pitanje da objasni kriterije za ocjenu benefita kojima je odbijena edukacija za patologe.

Pravna služba OSCE-a takođe ni na koji način nije pomogla rasvjetljavanju razloga stradanja djece niti uspostavi vladavine prava. Francesco de Sanctis, nekadašnji šef pravne službe je na sastanku u četiri oka podržao izradu laboratorijskih analiza, ali je na našu konferenciju poslao saradnika kom nije dozvolio da to javno kaže. Tadašnji šef misije OSCE-a, ambasador Johnatan Moore je pred kraj mandata bio upoznat sa problemom laboratorijskih nalaza, ali je i njegova podrška izostala.

U globalu gledano, međunarodna zajednica nije imala namjeru da čačka oko UNICEF-ovih aktivnosti.

II.)Lokalni kolateralci

1.)Univerzitetske katedre

Umjesno je zapitati se gdje su u cijeloj ovoj priči oko vakcina Katedra za krivično pravo Pravnog fakulteta u Sarajevu i Katedra za patologiju Medicinskog fakulteta u Sarajevu? Obzirom da udarni vještaci ne znaju kako se obrađuju vakcinacijski krivični predmeti, a **Ego** im ne dozvoljava da ih jedan sociolog uči i pravu i medicinu, pokušali smo tzv. zlatni standard u vakcinacijskim krivičnim predmetima uvesti u pravosuđe. Najprije smo se obratili Katedri za patologiju, prof.dr. Nerminu Sarajliću, napisali opširan dopis i zamolili za sastanak, ali prof. Sarajlić skoro nikad nije bio u svojoj kancelariji na fakultetu, na ostavljene poruke nije odgovarao pa nam je faktički uskratio nam odgovor. Ukratko, prof. Sarajlić, glavni akter teksta „Aljošina beba“ je ignorisao potrebu da se neophodni koraci u ispitivanju uzroka smrti nakon vakcinacije definišu pravnom procedurom i da se po njima postupa. Prof. Sanja Vegar se namračila na pomen mog imena a da me nikad prije toga nije srela. Prof. Nuriya Bilalović je na našem prvom sastanku bila vrlo suportivna, a pokazala je da je i obrazovana i ažurirana u struci, odnosno da prati najnovija dostignuća, međutim, naprasno je prestala da odgovara na naše mejlove, kao da joj je neko zaprijetio giljotinom ako nam da podršku. Sa druge strane, na katedri za krivično pravo najvažnija osoba je zakleti vaxxer. Kad sam je upoznala djelovala je razborito, i ne mogu da objasnim kako razboritost može preko noći da se pretvori u nekritičnost? Šta se dešava sa unutrašnjim vezama upamćenog sadržaja u glavi neke profesorice kad više nije u stanju da dovede u međusobni odnos informacije koje se već nalaze u njenoj glavi? Zašto se u njenoj glavi nisu mogli spojiti medicinski i pravni koncepti koji komponuju naučnu disciplinu koja se zove medicinsko pravo?

2.)Tužioci

Kad govorimo o tužiocima, njima smo se detaljno bavili, a propustila sam spomenuti samo postupajućeg tužioca Rasima Radovovića, i kao odgovorna lica koja su propustila monitoring nad našim predmetima. To su bili Branko Šljivar, Sanjin Bogunić i Dalida Burzić. Njima se pridružuje Alena Kurspahić iz Ureda disciplinskog tužioca VSTV-a, kojoj je problem laboratorijskih analiza bočica vakcine i humanih uzoraka bio objašnjen u direktnom kontaktu, koja je objašnjenje razumjela ali uprkos tome je njen ured donio oslobađajuće mišljenje za prijavljene tužioce. Ovi, i svi prethodno pomenuti postupajući tužioci, su pozicije dobili reformom pravosuđa kojom se dosta bavila američka ambasada u Sarajevu, pa su možda došli na vlast nekom negativnom selekcijom, izazvanom nedostatkom analitičkih vještina onih koji su ih „pogurali“.

3.)Svjetska zdravstvena organizacija

Na početku treba obavezno spomenuti GACVS, Globalni savjetodavni odbor o sigurnosti vakcina pri Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji u Ženevi i Ured Svjetske zdravstvene organizacije u BiH. Odgovornost ovog ureda u Sarajevu je posebno velika. Šefovi ureda SZO su bili jako netransparentni u javnosti pa se sjećam samo dr.Zlate Ruždić iz početnog perioda i Harisa Hajrulahovića.

4.)Agencija za lijekove BiH

Agencija za lijekove i medicinska sredstva BiH je formirana 2009 godine, pa ne treba zaboraviti ni dr.Natašu Grubišu, dr.Aleksandra Zolaka, dr.Biljanu Tubić, dr. Aliju Uzunovića i dr.Sašu Pilipovića, šefa laboratorije koji se nikad nije javno izjasnio o tome pod kakvim okolnostima sastojci vakcine mogu postati toksični, šefove svih referentnih odjeljenja u toj agenciji. Jedina osoba koja se uvijek korektno ponašala je bila Tatjana Ponorac.

5.)Rukovodioci u zdravstvu

Što se tiče rukovodilaca u zdravstvu, nemamo ni jedan svijetao primjer zaštite dječijih prava, i treba spomenuti hronološkim redom prethodne ministre zdravstva dr.Željka Mišanovića, dr.Tomislava Lučića, dr.Rusmira Mesihovića, dr.Vjekoslava Mandića, pomoćnike dr.Gorana Čerkeza i dr.Pašana Šehovića, dr.Zlatka Čardakliju, dr.Zlatka Vukovića, pomoćnicu ministra kantona Sarajevo dr.Almu Kadić, dr.Milorada Balabana, dr.Ranka Škrbića i dr.Slobodana Stanića, ministarske komisije za zarazne bolesti sa svakim članom ponaosob, i direktore zavoda za javno zdravstvo dr.Zlatka Vučinu, dr.Željka

Lera, epidemiologe dr. Jelenu Ravliju, dr. Sanjina Musu, dr. Mitra Tešanovića i dr. Jelu Aćimović. Zatim, ne treba zaboraviti tadašnje federalne inspekcije i dr. Nijazu Uzunovića i dr. Indiru Šarkić.

6.) Ostala stručna lica:

Kad su u pitanju ostala stručna lica, mogu da kažem da je „Prijavi svog pedijatra“ je definitivno bila najbolja akcija koju smo ikad organizovali. Da pomenem samo pokojnog dr. Smaju Zubčevića, dr. Ferihu Čatibušić i kompletnu ekipu odjela neuropedijatrije dječije bolnice „Jezero“, dr. Amru Kaljić Junuzović, dr. Amiru Skaka, dr. Fahriju Skokić, dr. Lutvu Sporiševića, dr. Jasminku Smlatić, dr. Mirjanu Remetić, dr. Nadu Mladinu, dr. Vesnu Jahić i druge. Onda slijedi čitav niz doktora koji nisu bili direktno vezani za vakcinacijske punktove, ali su na ovaj ili onaj način zaprljali obraz. To su prije svega dr. Aida Pilav, prof. Miroslav Šober, toksikolog, čija riječ je mogla da bude presudna da je progovorio, dr. Esma Čemerlić-Zečević, dr. Zarema Obradović, dr. Bećir Heljić, dr. Sadžida Telalbašić, dr. Ekrem Ajanović, dr. Ivo Curić, dr. Ekrem Jusufović, dr. Dželal Imamović, dr. Fahrudin Kulenović, dr. Nada Koluder Čimić, dr. Pierre van Damme, dr. Dragoslav Popović i još neki.

Kad je u pitanju Ginekološka klinika KCUS-a, na kojoj je vakcina protiv hepatitisa b počela da se daje bebama u prvi dan po rođenju, a o čijim nedostacima smo opširno pisali u nekoliko nastavaka, kao javni zagovarač vakcinacije se posebno istakla dr. Jadranka Dizdarević. Za razliku od nje, prof. dr. Sebija Izetbegović je bez ijednog znaka protesta dopustila da se na njenoj klinici novorođene bebe bodu tom vakcinom a da uopšte nije željela saznati sve njene nedostatke.

7.) Političari:

Među političarima najveću odgovornost snosi nekoliko kadrova HDZ-a i SDP-a koji su pomenuti u prethodnim tekstovima. Naši ministri i svi ostali su između zvučnog imena UNICEF-a i naše stradale djece uvijek žrtvovali djecu i birali UNICEF, sa kojim naša država ima potpisan međunarodni ugovor, i UNICEF-ove pare. Što se tiče SDP-a, vrijedi pomenuti naš prijedlog od 25.04.2012 da se post vakcinacijski encefalitis uvrsti u listu post vakcinacijskih komplikacija koje je zakonom obavezno prijavljivati, kao što je uvršten u američki zvanični popis „Table of reportable events“. Naš prijedlog je obradila dr. Aida Pilav, pa ga je ministar Rusmir Mesihović odbio. Isto tako, treba spomenuti i Segmedinu Srnu, predsjednicu komisije za zaštitu javnog zdravlja u kantonalnoj skupštini. Povod da je kontaktiramo 15.03.2019 je bila smrt jedne bebe nakon prijema MMR vakcine. Gđa Segmedina je uprkos ključnim nepoznanicama te smrti stala na stranu bijelih mantila, koji su joj očito bili draži od istine. Jedva sam uspjela da prihvatim da jedna građanski orijentisana stranka, koju sam godinama podržavala, ne želi da zaštiti djecu i to veliko i nepopravljivo razočarenje u SDP me još uvijek boli.

Snimke stradale djece su vidjeli nekadašnji član Predsjedništva države Nebojša Radmanović iz SNSD-a i Sakib Softić, zastupnik u državnom parlamentu iz SDA, ali od njih nikad nismo dobili ni glasa. Milorad Dodik nije podržao izradu laboratorijskih analiza u dijagnostičke svrhe već je dao podršku Ranku Škrbiću koji je zataškao stradanje djece, a Sredoje Nović kao resorni državni ministar civilnih poslova se priklonio pedijatrici koja mu je bila šef odjela za zdravstvo. Mladena Ivanića smo zamolili da posreduje kod svog stranačkog kolege Zolaka da pomogne djeci na način da je našu molbu dobio u ruke, ali nije mrdnuo ni trepavicama. Almir Džuvo je u doba izbijanja prve afere bio ministar MUP-a KS, koji je nakon toga imao meteorski uspon u političkoj hijerarhiji, a novinara Tomislava Đurića ću pamtiti po tome što je jednom isjekao ključne dijelove mog komentara o dokazivanju neuroloških oštećenja kako bi umanjio njegovu dokaznu snagu. Ni u kome od pobrojanih osoba čija podrška je izostala nisam vidjela ni dovoljno empatije da se potrese slikama dječijeg oštećenja zdravlja niti dovoljno dobrote da prema djeci zauzme zaštitnički stav.

Jedina tri izuzetka koja unose svjetlo u zaštitu dječijih prava u BiH su tadašnji ministar pravde KS Mario Nenadić, zastupnik u državnom parlamentu Šemsudin Mehmedović i advokat Mirnes Ajanović, predsjednik stranke BOSS. Mario Nenadić je hrabro javno podržao pristup da se u ispitivanju uzroka stradale djece koriste laboratorijske analize. Šemsudin Mehmedović je takođe podržao isti pristup. Advokat Mirnes Ajanović je bljesnuo za vrijeme plandemije Corona virusom kada je podnio nekoliko

tužbi koje su do te mjere zastrašile vlast da je povukla planirane prinude, a jedna apelacija je okončana pozitivnim ishodom za građane FBiH.

III.)Klima straha:

Od prije dvadeset godina, otkako su počeli projekti sa doniranim vakcinama, postojao je neki čudni strah među ljekarima koji je imao sva obilježja opšte fobične klime. Ljekarima je NEKO nepoznati djelovao kao hobotnica koja vas omota svojim pipcima i ne dozvoljava vam ni da viknete prije nego što vas proguta, zbog čega su bježali od vakcinacijskih tema kao od kuge. Taj strah nikako nisam uspjela da razumijem. Direktorica jedne od klinika sa Koševa se povjerila jednom roditelju rekavši da joj je dr. Goran Čerkez prijeto da će je otpustiti ako bude loše govorila o vakcinama.

Po federalnom ministarstvu zdravstva je prvih godina afere centralna tema bila pikanterija da je proizvođač vakcine prije dobijanja licence organizovao splavarenje Tarom na kojoj je učestvovao i ministar. Kad smo računali koliko love je u igri, bilo je oko 24 miliona eura za BiH a oko 164 miliona eura za nerazvijenije zemlje Evrope i zbog tih pi**ivih miliona, da se akademski izrazim, se nije smjelo čak ni pitati za uzroke smrti, ni dobiti informaciju o vrsti vakcine, njen komercijalni naziv i ime proizvođača. Zato je i dolazilo do tragikomičnih situacija da je npr. dr. Zlatko Vučina, tadašnji direktor Federalnog zavoda za javno zdravstvo i istaknuti član stranke HDZ, javno tvrdio da je vakcinacija protiv hepatitisa b dokazano djelotvorna a kad mu se zadrmla fotelja uzvikivao je da je „zabrljao UNICEF !“

Ah, da, da ne zaboravim. Gospođa zbog koje je počelo kočenje prve istrage za problematične vakcine prije 20 godina se zvala Helen Eversole i bila je direktorica ureda UNICEF-a u BiH. Za nju mi je jednom jedan uposlenik ambasade SAD-a u lice rekao „Šta Vam je, gospođo Jagoda? Pa, naravno da će američka ambasada pružiti konzularnu i svu ostalu pomoć svom državljaninu, kad se nađe u problemu. I Vi biste uradili isto“. Shvatam potrebu podrške, ali to nije morao da bude razlog prekomjerne upotrebe sile samo zato što sam preko televizije pozvala roditelje na bojkot te vakcinacije.

Ova prekomjerna sila se ispoljavala i u sitnim bezobrazlucima i u značajnoj javnoj stigmatizaciji. Od onih sitnih mogu da spomenem nekadašnjeg dekana Pravnog fakulteta prof. Borislava Petrovića, koji nam čak nije htio besplatno dati salu za javni razgovor o izmjenama jednog zakona. Zatim, kad smo pripremali seminar o vakcinama u Centru za edukaciju tužilaca i sudija CEST, bilo je planirano da nakon ostalih predavača predstavim konkretne slučajeve, ali mog imena uopšte nije bilo na programu rada pa su ga upisali dva minuta prije početka seminara i isprintali mi nekoliko kopija. Onda, Isabelle Docherty, supruga jednog zvaničnika Delegacije EU u BiH me je nekoliko puta ugostila u svojoj kući, a onda me bez ikakvog povoda i bez ikakvog objašnjenja na vrlo ponižavajući način izbacila iz kuće na ulicu. Ko zna šta se sve plelo oko mene i u šta je gospođa Docherty povjerovala. Dobijala sam i telefonske poruke tipa „Bio sam pred Vašim kućnim vratima, na njima ne piše Savić već Švigir. Htio sam da vam dam nalaze kičme i zglobova Vašeg sina“ ...iako moj sin uopšte nije išao doktoru. Pored toga, moj sin je bio i praćen nekoliko dana po više sati dnevno.

Od krupnijih stigmatizacija bih napomenula da me je javno zdravstvo optuživalo da sam mojim neosnovanim saopštenjem svjesno izazvala paniku, da svesno ugrožavam imunizaciju djece u BiH, a 01.04.2009 godine me je direktor FZJZ Zlatko Vučina izbacio iz sale u kojoj je sjedilo 40 doktora. Tadašnji ministar Željko Mišanović je o mom „društveno-negativnom ponašanju poslao informaciju predsjedniku i dopredsjedniku Federacije BiH i premijeru Vlade FBiH sa zamolbom da bude prezentirana informativno na jednom od narednih zasjedanja Vlade FBiH, a na sjednici federalnog parlamenta 24.02.2002 je tvrdio „da mi je cilj da diskreditujem neke osobe i neke programe, što može izazvati nesagledive štete. Možda je ministar mislio da mi, slikajući me u ovako crnom svjetlu, udara žig užarenim žaračem, ali to ne isključuje mogućnost da se taj žig pretvori u pečat dara Duha Svetoga.

-Kraj serijala-